

การประเมินทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี
สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

INFORMATION LITERACY SKILLS ASSESSMENT OF
BUNDITPATANASILPA INSTITUTE'S UNDERGRADUATE STUDENTS

ลัดดาวัลย์ ชูแสงทอง

บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การประเมินทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี
สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

ปริญญานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสารสนเทศศึกษา
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปีการศึกษา 2562
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

INFORMATION LITERACY SKILLS ASSESSMENT OF
BUNDITPATANASILPA INSTITUTE'S UNDERGRADUATE STUDENTS

A Thesis Submitted in partial Fulfillment of Requirements
for MASTER OF ARTS (Information Studies)
Faculty of Humanities Srinakharinwirot University

2019

Copyright of Srinakharinwirot University

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง
การประเมินทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี
สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
ของ
ลัดดาวัลย์ ฐ่แสงทอง

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสารสนเทศศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณะกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์

..... ที่ปรึกษาหลัก	 ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร.แววตา เตชะทวิวรรณ)	(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประภาส พาวินันท์)
..... ที่ปรึกษาร่วม	 กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศศิพิมล ประพินพงศกร)	(อาจารย์ ดร.วิภากร วัฒนสินธุ์)

ชื่อเรื่อง	การประเมินทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี
ผู้วิจัย	สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
ปริญญา	ลัดดาวัลย์ คู่แสงทอง
ปีการศึกษา	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
อาจารย์ที่ปรึกษา	2562
	รองศาสตราจารย์ ดร. แวตา เตชาทวีวรรณ

การวิจัยนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินทักษะการรู้สารสนเทศตามมาตรฐานสามมิติของการรู้สารสนเทศสำหรับอุดมศึกษา และเปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ จำแนกตามตัวแปรเพศ ชั้นปี คณะ ผลการเรียนรู้ แหล่งสารสนเทศที่ใช้มากที่สุด และการเรียนรู้แบบนำตนเอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยนี้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 366 คน โดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบทักษะการรู้สารสนเทศ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสถิติ t-test ค่าสถิติ F-test และทดสอบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีของเซฟเฟ ผลการวิจัย พบว่า นักศึกษามีทักษะการรู้สารสนเทศโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (Mean = 12.15) นักศึกษาที่มีเพศ ชั้นปี คณะ ผลการเรียนรู้ และการใช้แหล่งสารสนเทศมากที่สุดแตกต่างกัน มีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 โดยนักศึกษาเพศหญิงมีทักษะการรู้สารสนเทศมากกว่านักศึกษาเพศชาย นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีทักษะการรู้สารสนเทศมากกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 นักศึกษาที่ศึกษาในคณะศิลปศึกษามีทักษะการรู้สารสนเทศมากกว่านักศึกษาที่ศึกษาในคณะศิลปนาฏดุริยางค์และคณะศิลปวิจิตร นักศึกษาที่มีผลการเรียนระดับดีและระดับดีมากมีทักษะการรู้สารสนเทศมากกว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนระดับปานกลางและระดับอ่อน นักศึกษาที่ใช้แหล่งสารสนเทศมากที่สุดประเภทอินเทอร์เน็ต ประเภทสถานที่ และประเภทบุคคลมีทักษะการรู้สารสนเทศมากกว่านักศึกษาที่ใช้แหล่งสารสนเทศมากที่สุดประเภทห้องสมุดในสถาบันฯ ส่วนนักศึกษาที่มีการเรียนรู้แบบนำตนเองต่างกัน มีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือไม่แตกต่างกัน

คำสำคัญ : การรู้สารสนเทศ, การเรียนรู้แบบนำตนเอง, สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์, ทักษะการรู้

สารสนเทศ, การประเมินทักษะ, นักศึกษาระดับปริญญาตรี

Title	INFORMATION LITERACY SKILLS ASSESSMENT OF BUNDITPATANASILPA INSTITUTE'S UNDERGRADUATE STUDENTS
Author	LADDAWAN USAENGTHONG
Degree	MASTER OF ARTS
Academic Year	2019
Thesis Advisor	Associate Professor Dr. Wawta Techataweewan , Ph.D.

The purposes of this study were to assess the information literacy skills (IL) among undergraduate students of Banditpatanasilpa Institute with regard to the ACRL standards, and to compare their IL skills with the factor variables and gender, years of study, faculty, grade, and most used information source and self-directed learning. Purposive sampling was used to select three hundred and sixty-six undergraduate students. The research instrument was an IL test. The data obtained were analyzed using descriptive statistics, including a t-test, F-test (One way ANOVA and post hoc) and comparison using Scheffe's test. The results revealed that the students had a medium level of information literacy (Mean = 12.15). The comparison of the IL of the students and their gender, year of study, faculty, grade, and most used information source found that there were different information literacy skills with a statistical significance of .01 and .05. The female students had higher information literacy levels than the male students. The first-year students had higher information literacy levels than the second-year, third-year and fourth-year students. The students in the Faculty of Art Education had higher information literacy than the students of Faculty of Music and Drama and the Faculty of Fine Arts. The high-grade level students had higher information literacy than the medium and low-grade levels students. The students mostly used the Internet, places and people as information sources had higher information literacy than students who used libraries of Banditpatanasilpa Institute. Therefore, students with different levels of self-directed learning did not differ in terms of their IL skills.

Keyword : Information literacy skills, Undergraduate student, Self-directed learning,
Banditpatanasilpa Institute, Skills assessment

กิตติกรรมประกาศ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงลงได้ด้วยความกรุณาอย่างสูงจาก รองศาสตราจารย์ ดร. แววดา เตชะทวิวรรณ อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศศิพิมล ประพินพงศกร อาจารย์ที่ปรึกษาร่วมที่เมตตาและกรุณาให้คำปรึกษา คำแนะนำ คำสั่งสอน และข้อคิดในการทำวิจัย ตลอดจนการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ อันเป็นประโยชน์แก่การทำปริญญานิพนธ์ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างดี ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง และขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประภาส พาวินันท์ และอาจารย์ ดร.วิภากร วัฒนสินธุ์ ที่ให้เกียรติเป็นกรรมการสอบปริญญานิพนธ์โดยให้คำปรึกษาและข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อปริญญานิพนธ์

ผู้วิจัยใคร่ขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่กรุณาสละเวลาให้คำแนะนำในการปรับปรุงเครื่องมือวิจัย ได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เทอดศักดิ์ ไม่เท่าทอง อาจารย์ ดร.ดวงแก้ว เงิน พูลทรัพย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ธีรญาณ์ ใจเที่ยง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ขวัญใจ คงถาวร และ อาจารย์ชยากร เรืองจำรูญ

ผู้วิจัยใคร่ขอขอบพระคุณอธิการบดีสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ คณบดีคณะศิลปศึกษา คณบดีคณะศิลปนาฏดุริยางค์ และคณบดีคณะศิลปวิจิตรทุกท่านที่อำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูลเพื่อการทำวิจัย และขอขอบคุณนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ที่ให้ความร่วมมือในการทำวิจัยในครั้งนี้เป็นอย่างดี

ผู้วิจัยใคร่ขอขอบพระคุณบัณฑิตวิทยาลัย และคณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาสารสนเทศศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่สนับสนุนทุนการนำเสนอผลงานวิชาการในระดับนานาชาติ ในงานประชุม ERPA International Congresses on Education 2019 ณ เมือง Sakarya ประเทศตุรกี ระหว่างวันที่ 19-22 มิถุนายน พ.ศ.2562

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคุณตาจ้อย คุณยายบุญช่วย คชินทร และคุณแม่ณัฐนิชา วิเศษ สุวรรณผู้ให้กำเนิดและส่งเสริมการศึกษาผู้วิจัยมาตั้งแต่เยาว์วัย คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบแด่บุพการีและบูรพาจารย์ผู้มีพระคุณทุกท่าน

ลัดดาวัลย์ ชูแสงทอง

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ฉ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ	ฌ
สารบัญตาราง.....	ฐ
สารบัญรูปภาพ	ฒ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	4
ความสำคัญของการวิจัย	4
ขอบเขตของการวิจัย	4
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	4
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	4
ตัวแปรที่ศึกษา	4
สมมติฐานการวิจัย.....	5
นิยามศัพท์	6
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศ	9
ความหมายของการรู้สารสนเทศ.....	9
คุณลักษณะของผู้รู้สารสนเทศ.....	11
ความสำคัญของการรู้สารสนเทศกับการศึกษาระดับอุดมศึกษา.....	14

แหล่งสารสนเทศด้านศิลปวัฒนธรรม	15
มาตรฐานการรู้สารสนเทศ	20
1. มาตรฐานสามมิติของการรู้สารสนเทศสำหรับอุดมศึกษา	20
2. กรอบแนวคิดการรู้สารสนเทศของออสเตรเลียและนิวซีแลนด์	21
3. ตัวแบบบีกชีกส์	23
4. มาตรฐานการรู้สารสนเทศของ UCLA.....	24
5. มาตรฐานการรู้สารสนเทศของสถาบันรณรงค์มหาวิทยาลัยออสเตรเลีย	25
สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์	42
ความเป็นมาของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์	42
การแบ่งส่วนราชการและการบริหารงาน.....	44
การจัดการศึกษาระดับปริญญาตรี.....	48
คุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์.....	48
มาตรฐานผู้สำเร็จการศึกษาของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์	49
การรู้สารสนเทศสำหรับนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์	62
การสอนรายวิชาที่เกี่ยวกับการรู้สารสนเทศ	62
มาตรฐานการรู้สารสนเทศกับมาตรฐานผู้สำเร็จการศึกษาของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์	63
ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบนำตนเอง	66
ความหมายของการเรียนรู้แบบนำตนเอง.....	66
องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบนำตนเอง.....	67
ลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเอง.....	69
รูปแบบการเรียนรู้แบบนำตนเอง.....	70
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	71
งานวิจัยในต่างประเทศ	71

งานวิจัยในประเทศ	73
สรุปงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	86
กรอบแนวคิดในการวิจัย	89
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	92
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	92
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	92
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	92
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	92
การเก็บรวบรวมข้อมูล	95
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	95
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	97
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	98
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	98
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	98
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	99
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	121
ความมุ่งหมายของการวิจัย	121
สมมติฐานการวิจัย.....	121
วิธีดำเนินการวิจัย.....	121
สรุปผลการวิจัย.....	124
อภิปรายผลการวิจัย	125
ข้อเสนอแนะ	131
ข้อเสนอแนะสำหรับสำหรับสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์	131

ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยครั้งต่อไป	132
บรรณานุกรม	133
ภาคผนวก.....	139
ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	140
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	141
ภาคผนวก ค ค่าดัชนีความสอดคล้อง ค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกของเครื่องมือที่ใช้ ในการวิจัย	152
ภาคผนวก ง จดหมายเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ	155
ภาคผนวก จ หนังสือยืนยันการยกเว้นการรับรองคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณา โครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	160
ประวัติผู้เขียน.....	161

สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง 1 เปรียบเทียบมาตรฐานการรู้สารสนเทศที่นิยมใช้สำหรับการศึกษาระดับอุดมศึกษา	28
ตาราง 2 มาตรฐานที่ 1 ความสามารถกำหนดลักษณะและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้	31
ตาราง 3 มาตรฐานที่ 2 ความสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพและ ประสิทธิผล.....	33
ตาราง 4 มาตรฐานที่ 3 ความสามารถประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศได้อย่างมี วิจารณญาณ และบูรณาการสารสนเทศที่คัดเลือกไว้แล้วสู่ระบบฐานความรู้เดิม และระบุนำนิยม ของตนได้.....	35
ตาราง 5 มาตรฐานที่ 4 ความสามารถใช้สารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ ที่กำหนดไว้	39
ตาราง 6 มาตรฐานที่ 5 เข้าใจประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่มีผลต่อการใช้ สารสนเทศอย่างถูกต้องทั้งทางหลักจริยธรรมและกฎหมาย	40
ตาราง 7 ประเด็นยุทธศาสตร์ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์.....	45
ตาราง 8 มาตรฐานด้านวิชาชีพสำหรับผู้สำเร็จการศึกษาของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์.....	51
ตาราง 9 มาตรฐานด้านวิชาชีพสำหรับผู้สำเร็จการศึกษาของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์.....	58
ตาราง 10 มาตรฐานด้านวิชาการสำหรับผู้สำเร็จการศึกษาระดับอุดมศึกษาของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์	61
ตาราง 11 มาตรฐานด้านคุณลักษณะผู้สำเร็จการศึกษาระดับอุดมศึกษาของสถาบันบัณฑิตพัฒน ศิลป์.....	62
ตาราง 12 มาตรฐานการรู้สารสนเทศกับมาตรฐานผู้สำเร็จการศึกษาของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์	63
ตาราง 13 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	95
ตาราง 14 เกณฑ์การแปลผลคะแนนเฉลี่ยระดับการรู้สารสนเทศ	97

ตาราง 15 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบทดสอบ.....	99
ตาราง 16 การเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์..	101
ตาราง 17 ทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์.....	103
ตาราง 18 การเปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีโดยรวมและราย มาตรฐาน จำแนกตามตัวแปรเพศ	105
ตาราง 19 การเปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีโดยรวมและราย มาตรฐาน จำแนกตามตัวแปรชั้นปี	107
ตาราง 20 เปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีกับตัวแปรชั้นปี ใน รายการที่พบความแตกต่าง	108
ตาราง 21 การเปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีโดยรวมและราย มาตรฐาน จำแนกตามตัวแปรคณะ	109
ตาราง 22 เปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีกับตัวแปรคณะ ใน รายการที่พบความแตกต่าง	111
ตาราง 23 การเปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีโดยรวมและราย มาตรฐาน จำแนกตามตัวแปรผลการเรียน.....	112
ตาราง 24 เปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีกับผลการเรียน ใน รายการที่พบความแตกต่าง	114
ตาราง 25 การเปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีโดยรวมและราย มาตรฐาน จำแนกตามตัวแปรแหล่งสารสนเทศที่ใช้มากที่สุด.....	115
ตาราง 26 เปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีกับแหล่งสารสนเทศที่ ใช้มากที่สุด ในรายการที่พบความแตกต่าง	117
ตาราง 27 การเปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยรวมและราย มาตรฐานจำแนกตามตัวแปรการเรียนรู้แบบนำตนเอง	118

สารบัญรูปภาพ

	หน้า
ภาพประกอบ 1 หน้าจอโอแพคของศูนย์รักษาศิลป์	17
ภาพประกอบ 2ฐานข้อมูล ThaiLIS	18
ภาพประกอบ 3 ฐานข้อมูลชี้แหล่งวารสารในประเทศไทย	18
ภาพประกอบ 4 การแบ่งส่วนราชการของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์	47
ภาพประกอบ 5 กรอบแนวคิดในการวิจัย	90

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ศตวรรษที่ 21 กล่าวกันว่าเป็นสังคมยุคสารสนเทศหรือสังคมฐานความรู้เป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมและความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ทำให้การขับเคลื่อนและดำเนินกิจกรรมต่างๆ ต้องใช้สารสนเทศและความรู้เป็นปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญในการตัดสินใจและการผลิต บุคคลจึงจำเป็นต้องเรียนรู้และเข้าใจในการแสวงหา เข้าถึง วิเคราะห์ สังเคราะห์สารสนเทศได้อย่างถูกต้อง และทันต่อเหตุการณ์มากที่สุด (แวนตา เตซาทวิวรรณ, 2559, p. 7) และในสังคมเช่นนี้เอง ความสำเร็จและความล้มเหลวของสังคมนั้น วัดจากความสามารถของบุคคลในสังคมในด้านสารสนเทศ ได้แก่ การค้นหาสารสนเทศ การจัดการสารสนเทศ และการใช้สารสนเทศ เหล่านี้คือสาเหตุที่ทำให้บุคคลจำเป็นต้องมีทักษะการรู้สารสนเทศ เพื่อนำมาใช้ในการแก้ปัญหาในสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นได้อย่างเหมาะสม ทำให้สามารถเผชิญหน้าและอยู่รอดได้ในสภาวะสังคมปัจจุบัน การรู้สารสนเทศเป็นลักษณะหรือคุณสมบัติที่สำคัญและเป็นทักษะที่จำเป็นสำหรับทุกคน เป็นสิ่งที่พัฒนาและฝึกฝนได้ เป้าหมายของการรู้สารสนเทศ คือ การสร้างบุคคลให้เป็นผู้เรียนรู้ตลอดชีวิต รู้ว่าจะเรียนรู้ได้อย่างไร รู้ว่าจะค้นหาสารสนเทศได้อย่างไร รู้ว่าจะใช้สารสนเทศอย่างไร (มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2548, pp. 2, 4) การรู้สารสนเทศจึงสอดคล้องกับแนวคิดเรื่องการเรียนรู้ตลอดชีวิต ซึ่งเป็นทักษะที่จำเป็นเพื่อการแสวงหา การวิเคราะห์ และการใช้สารสนเทศ นักศึกษาต้องรู้ทักษะเหล่านี้ เพื่อที่จะประสบความสำเร็จ ไม่ใช่แค่ทางการศึกษาเท่านั้น แต่รวมถึงการทำงานและการดำรงชีวิตของแต่ละคนด้วย ฮันค็อก (Hancock, 2004) ได้กล่าวไว้ว่า การรู้สารสนเทศทางด้านวิชาการนั้น ทำให้นักศึกษาสามารถเพิ่มพูนทักษะการเป็นคนที่มีการเรียนรู้ด้วยตนเองมากขึ้น เพราะนักศึกษาต้องมีความกระตือรือร้น ในการเรียนรู้ตลอดเวลาสำหรับประชาชนทั่วไป การรู้สารสนเทศช่วยสนับสนุนให้เข้าถึงแหล่งสารสนเทศที่ต้องการใช้ในชีวิตประจำวัน และสำหรับพนักงานลูกจ้าง การรู้สารสนเทศเป็นพื้นฐานที่ใช้ในการปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมการทำงานที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา การรู้สารสนเทศและการเรียนรู้ตลอดชีวิตมีกลยุทธ์ที่มีความสัมพันธ์กันมีความสำคัญต่อการประสบความสำเร็จของบุคคลแต่ละคน องค์กร สถาบันการศึกษา และรัฐประชาชาติในสังคมสารสนเทศระดับโลก

ทักษะสำคัญสำหรับนักศึกษาในการเรียนในศตวรรษที่ 21 ได้แก่ ความร่วมมือและการทำงานเป็นทีม ความคิดสร้างสรรค์และมีจินตนาการ การคิดเชิงวิพากษ์หรือการคิดอย่างมี

วิจารณ์ญาณ มีทักษะในการแก้ปัญหา มีความยืดหยุ่นและความสามารถในการปรับตัว การตระหนักเกี่ยวกับโลกและวัฒนธรรม การรู้สารสนเทศ ความเป็นผู้นำ การรู้เกี่ยวกับความเป็นพลเมือง ทักษะการสื่อสารด้วยวาจาและการเขียน ความรับผิดชอบต่อสังคมและจริยธรรม การรู้เทคโนโลยี และการมีความคิดริเริ่ม (Potter, Whitener, & Sikorsky, 2018) จะเห็นได้ว่าการรู้สารสนเทศเป็นทักษะที่สำคัญทักษะหนึ่งในการเรียนในศตวรรษที่ 21 การรู้สารสนเทศไม่ได้เป็นเพียงแค่รู้จักสารสนเทศหรือรู้ว่าสารสนเทศนั้นคืออะไรเท่านั้น แต่ต้องมีกระบวนการคิด วิเคราะห์ และเลือกใช้สารสนเทศนั้นอย่างถูกต้องและเหมาะสม ในปัจจุบันการดำเนินชีวิตของทุกคน ย่อมต้องมีสารสนเทศเข้ามาช่วยในการตัดสินใจ การรู้สารสนเทศเป็นสิ่งที่จำเป็นกับมนุษย์ทุกสาขาวิชาชีพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนิสิตนักศึกษา ย่อมมีความจำเป็นมากเพราะการรู้สารสนเทศช่วยให้สามารถศึกษาค้นคว้าเพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับบทเรียนและทำบทนิพนธ์ เช่น การเขียนรายงาน การทำสารนิพนธ์ การทำศิลปนิพนธ์ การทำปริญญาานิพนธ์ วิทยานิพนธ์ เป็นต้น อย่างมีคุณค่าและมีคุณภาพ อย่างไรก็ตามการรู้สารสนเทศไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นได้เองตามธรรมชาติ แต่เกิดขึ้นได้จากการเรียนรู้และฝึกปฏิบัติอยู่เป็นประจำนอกจากการรู้สารสนเทศแล้วนิสิตนักศึกษาควรมีทักษะทางวิชาการ (Academic skills) ทักษะนี้เป็นส่วนประกอบหนึ่งของการรู้สารสนเทศ ได้แก่ การค้นหาและการประเมินสารสนเทศ การเขียนเชิงวิชาการ การอ่านและการจดบันทึก การเตรียมการสอบ การทำงานเป็นกลุ่ม ทักษะในการนำเสนอ การอ้างอิงและการหลีกเลี่ยงการลอกเลียนวรรณกรรม การบริหารจัดการเวลา และการคิดเชิงวิพากษ์หรือคิดอย่างมีวิจารณ์ญาณ (Howard, 2012, p. 76) ทักษะการรู้สารสนเทศเป็นทักษะพื้นฐานการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ จึงมีการกำหนดมาตรฐานการรู้สารสนเทศของผู้เรียนแต่ละระดับ เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะการรู้สารสนเทศตามมาตรฐาน (น้ำทิพย์ วิภาวิน, 2550) มาตรฐานการรู้สารสนเทศที่เหมาะสมสำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษาที่มีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับ ได้แก่ มาตรฐานสามมิติของการรู้สารสนเทศสำหรับระดับอุดมศึกษา (Information Literacy Competency Standards for Higher Education) ของสมาคมห้องสมุดวิทยาลัยและวิจัย (Association of College and Research Libraries, ACRL) ประเทศสหรัฐอเมริกา มาตรฐานการรู้สารสนเทศของสมาคมบรรณารักษ์ห้องสมุดวิทยาลัยออสเตรเลีย (Australian and New Zealand Information Literacy Framework) ตัวแบบบิ๊กซิกส์ (The Big6™: Information Problem-Solving Approach Model) มาตรฐานการรู้สารสนเทศของ UCLA (University of California Library Association) และมาตรฐานการรู้สารสนเทศของสภาบรรณารักษ์มหาวิทยาลัยออสเตรเลีย (Council of Australia University Librarians)

สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ เป็นสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาในสังกัดกระทรวงวัฒนธรรม มีภารกิจสำคัญในการจัดการเรียนการสอนด้านนาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ คีตศิลป์ และทัศนศิลป์ ทั้งไทยและสากล รวมทั้งศิลปวัฒนธรรมระดับท้องถิ่นและระดับชาติ ทำการสอนการแสดง การวิจัยและให้บริการทางวิชาการ ตลอดจนอนุรักษ์ สืบสาน สร้างสรรค์ ส่งเสริม ทำนุบำรุง และเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์ของชาติ และศิลปวัฒนธรรมที่หลากหลายของชุมชนในท้องถิ่น โดยจัดการเรียนการสอนทั้งในหลักสูตรปริญญาตรี (ต่อเนื่อง) ปริญญาตรี (5 ปี) และปริญญาตรี (4 ปี) ทั้งในคณะวิชาและในโรงเรียนเครือข่ายภูมิภาค โดยจัดการศึกษาระดับพื้นฐานวิชาชีพเฉพาะด้านและระดับต่ำกว่าปริญญาตรีในวิทยาลัยนาฏศิลป์และวิทยาลัยช่างศิลป์รวม 18 แห่ง ได้แก่ คณะศิลปวิจิตร คณะศิลปนาฏดุริยางค์ คณะศิลปศึกษา วิทยาลัยช่างศิลป์ วิทยาลัยช่างศิลป์นครศรีธรรมราช วิทยาลัยช่างศิลป์สุพรรณบุรี วิทยาลัยนาฏศิลป์ วิทยาลัยนาฏศิลป์กาฬสินธุ์ วิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี วิทยาลัยนาฏศิลป์เชียงใหม่ วิทยาลัยนาฏศิลป์นครราชสีมา วิทยาลัยนาฏศิลป์นครศรีธรรมราช วิทยาลัยนาฏศิลป์พัทลุง วิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ด วิทยาลัยนาฏศิลป์ลพบุรี วิทยาลัยนาฏศิลป์สุโขทัย วิทยาลัยนาฏศิลป์สุพรรณบุรี และวิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทอง (สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์, 2560c, pp. 2-4) ในทุกหลักสูตรของระดับปริญญาตรีนักศึกษาต้องทำศิลปนิพนธ์ เป็นการศึกษาค้นคว้า วิเคราะห์ สังเคราะห์ รวมทั้งการสร้างองค์ความรู้หรือนวัตกรรมใหม่หรือผลงานการแสดงขึ้นใหม่ด้านศิลปวัฒนธรรม ซึ่งนักศึกษาจำเป็นต้องมีทักษะการรู้สารสนเทศเข้ามาช่วยในการทำผลงานดังกล่าว

งานวิจัยเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาในระดับปริญญาตรีในประเทศไทย ตั้งแต่ พ.ศ. 2551-2559 พบว่า มีผู้ศึกษาทั้งสิ้น 44 ชื่อเรื่อง ซึ่งส่วนใหญ่ศึกษาในภาพรวมของแต่ละสถาบันการศึกษา แต่ยังไม่พบมาตรฐานหรือตัวแบบใดที่ใช้วัดระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาที่ศึกษาทางด้านศิลปะ ดนตรี นาฏศิลป์ และช่างศิลป์ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาและวิจัยเรื่องดังกล่าว โดยใช้มาตรฐานสามมิติของการรู้สารสนเทศสำหรับอุดมศึกษาของสมาคมห้องสมุดวิทยาลัยและวิจัย (Information Literacy Competency Standards for Higher Education) เป็นเกณฑ์ในการวัดระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ เพื่อทราบจุดอ่อนจุดแข็งการรู้สารสนเทศของนักศึกษาในการนำไปประยุกต์การจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมการรู้สารสนเทศ เพื่อสร้างรากฐานการพัฒนาให้นักศึกษาให้เป็นบัณฑิตที่มีคุณภาพมีสมรรถนะสอดคล้องกับสังคมสารสนเทศในยุคศตวรรษที่ 21

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อประเมินทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ จำแนกตามตัวแปรเพศ ชั้นปี คณะ ผลการเรียน แหล่งสารสนเทศที่ใช้มากที่สุด และการเรียนรู้แบบนำตนเอง

ความสำคัญของการวิจัย

ผลที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้ทำให้ทราบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ซึ่งผลการศึกษาที่ได้จะเป็นประโยชน์ต่ออาจารย์และบรรณารักษ์ ตลอดจนบุคลากรทางการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาทางด้านศิลปวัฒนธรรมของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ในการพัฒนาทักษะการรู้สารสนเทศและการสอนรายวิชาการรู้สารสนเทศ อันจะนำไปสู่การเป็นบัณฑิตที่มีคุณภาพ สามารถทำงานและดำรงชีวิตในศตวรรษที่ 21 ได้อย่างมีศักยภาพ ตลอดจนการบูรณาการในหลักสูตรเพื่อสร้างเสริมให้นักศึกษาระดับปริญญาตรีสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์เป็นบุคคลผู้รู้สารสนเทศ และมีศักยภาพในการพัฒนาการเรียนรู้ของตนเองต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ที่ศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2561 จำนวน 3,424 คน (สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์, 2561, pp. 9-15)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ส่วนกลาง ใน 3 คณะหลักของสถาบัน ฯ จำนวน 366 คน ได้แก่ คณะศิลปวิจิตร จำนวน 127 คน คณะศิลปนาฏดุริยางค์ จำนวน 103 คน และคณะศิลปศึกษา จำนวน 136 คน โดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) ซึ่งได้จำนวนไม่น้อยกว่าตามตารางกลุ่มตัวอย่างขั้นต่ำของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970, pp. 607-610)

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษากลุ่มตัวอย่างเชิงปริมาณ มีดังนี้

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่

1.1 เพศ จำแนกเป็น

1.1.1 ชาย

1.1.2 หญิง

1.2 ชั้นปี จำแนกเป็น

1.2.1 ชั้นปีที่ 1

1.2.2 ชั้นปีที่ 2

1.2.3 ชั้นปีที่ 3

1.2.4 ชั้นปีที่ 4

1.3 คณะ จำแนกเป็น

1.3.1 คณะศิลปวิจิตร

1.3.2 คณะศิลปศึกษา

1.3.3 คณะศิลปนาฏดุริยางค์

1.4 ผลการเรียนรู้ จำแนกเป็น

1.4.1 อ่อน (2.01-2.50)

1.4.2 ปานกลาง (2.51-3.00)

1.4.3 ดี (3.01-3.50)

1.4.4 ดีมาก (3.51-4.00)

1.5 แหล่งสารสนเทศที่ใช้มากที่สุด จำแนกเป็น

1.5.1 ห้องสมุดในสถาบันฯ

1.5.2 บุคคล

1.5.3 สถานที่

1.5.4 อินเทอร์เน็ต

1.5.5 แหล่งสารสนเทศอื่น ๆ

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะการรู้สารสนเทศ

สมมติฐานการวิจัย

1. นักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ที่มีเพศต่างกัน มีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน

2. นักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ที่ศึกษาในชั้นปีต่างกัน มีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน
3. นักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ที่ศึกษาในคณะต่างกัน มีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน
4. นักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ที่มีผลการเรียนต่างกัน มีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน
5. นักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ที่ใช้แหล่งสารสนเทศมากที่สุดต่างกัน มีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน
6. นักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ที่มีการเรียนรู้แบบนำตนเองต่างกัน มีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน

นิยามศัพท์

1. **การรู้สารสนเทศ** หมายถึง ความรู้ความเข้าใจ ความสามารถ และทักษะในการระบุสารสนเทศที่ตนเองต้องการ สามารถเข้าถึงสารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล สามารถประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศได้อย่างมีวิจารณญาณ สามารถเชื่อมโยงสารสนเทศที่มีอยู่เดิมกับสารสนเทศที่ได้รับการคัดเลือกไว้ได้ สามารถใช้สารสนเทศแก้ไขปัญหได้อย่างมีประสิทธิภาพ และถูกต้องตามหลักจริยธรรมและกฎหมายโดยยึดมาตรฐานสามมิติของการรู้สารสนเทศสำหรับอุดมศึกษาของสมาคมห้องสมุดวิทยาลัยและวิจัย (Association of College and Research Libraries, 2000) กำหนดไว้ ประกอบด้วย มาตรฐาน 5 ข้อ ดังนี้

มาตรฐานที่ 1 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสามารถกำหนดลักษณะและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้

มาตรฐานที่ 2 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐานที่ 3 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสามารถประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศได้อย่างมีวิจารณญาณ และสามารถบูรณาการสารสนเทศที่คัดเลือกไว้แล้ว สู่ระบบฐานความรู้เดิมและระบุนิยามของตนได้

มาตรฐานที่ 4 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศในฐานะบุคคลหรือกลุ่มบุคคลต่าง ๆ สามารถใช้สารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้

มาตรฐานที่ 5 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศมีความเข้าใจในประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่มีผลต่อการใช้และการเข้าถึงสารสนเทศได้ รวมทั้งการใช้สารสนเทศอย่างถูกต้องทั้งทางหลักจริยธรรมและกฎหมาย

2. การประเมินทักษะการรู้สารสนเทศ หมายถึง การวัดระดับการรู้สารสนเทศของ นักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยใช้แบบทดสอบทักษะการรู้สารสนเทศ

3. แหล่งสารสนเทศที่ใช้มากที่สุด หมายถึง แหล่งหรือสถานที่เก็บรวบรวม ให้บริการ หรือสามารถได้รับสารสนเทศ แหล่งสารสนเทศที่นักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ใช้มากที่สุด ได้แก่ 1) แหล่งสารสนเทศในสถาบันฯ ประกอบด้วยห้องสมุดต่าง ๆ ของสถาบัน บัณฑิตพัฒนศิลป์ ได้แก่ ศูนย์รักษาศิลป์ ห้องสมุดคณะศิลปศึกษา ห้องสมุดคณะศิลปนาฏดุริยางค์ และห้องสมุดคณะศิลปวิจิตร 2) แหล่งสารสนเทศบุคคล ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญ ปราชญ์ ชาวบ้าน นักวิชาการ ผู้รอบรู้ในสาขาวิชาต่าง ๆ 3) แหล่งสารสนเทศสถานที่ ประกอบด้วย พิพิธภัณฑ์ หอศิลป์ วัด โบราณสถาน และชุมชนที่มีองค์ความรู้ด้านศิลปะและวัฒนธรรม 4) แหล่งสารสนเทศบนอินเทอร์เน็ต ประกอบด้วย โปรแกรมค้นหา (Search engine) ฐานข้อมูลออนไลน์ และสื่อสังคมออนไลน์ และ 5) แหล่งสารสนเทศอื่น ๆ นอกเหนือจากที่กล่าวข้างต้น

4. การเรียนรู้แบบนำตนเอง หมายถึง กระบวนการที่นักศึกษาคิดริเริ่มด้วยตนเองในการปฏิบัติเพื่อให้ได้รับความรู้และทักษะตามต้องการของตนเอง โดยมีการตระหนักรู้ถึงความต้องการในการเรียนรู้ กำหนดจุดมุ่งหมาย เลือกวิธีการเรียน จนถึงการประเมินความก้าวหน้าในการเรียนรู้ของตนเอง

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประเมินทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าและนำเสนอในหัวข้อ ดังนี้

1. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศ

1.1 ความหมายของการรู้สารสนเทศ

1.2 คุณลักษณะของผู้รู้สารสนเทศ

1.3 ความสำคัญของการรู้สารสนเทศกับการศึกษาระดับอุดมศึกษา

1.4 แหล่งสารสนเทศทางด้านศิลปวัฒนธรรม

2. มาตรฐานการรู้สารสนเทศ

2.1 มาตรฐานสามมิติของการรู้สารสนเทศสำหรับอุดมศึกษา

2.2 กรอบแนวคิดการรู้สารสนเทศของออสเตรเลียและนิวซีแลนด์

2.3 ตัวแบบบีกชีกส์

2.4 มาตรฐานการรู้สารสนเทศของ UCLA

2.5 มาตรฐานการรู้สารสนเทศของสถาบันรณรงค์มหาวิทยาลัยออสเตรเลีย

3. สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

3.1 ความเป็นมาของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

3.2 การแบ่งส่วนราชการและการบริหารงาน

3.3 การจัดการศึกษาระดับปริญญาตรี

3.4 คุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์

3.5 มาตรฐานผู้สำเร็จการศึกษาของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

4. การรู้สารสนเทศสำหรับนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

4.1 การสอนรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการรู้สารสนเทศ

4.2 มาตรฐานการรู้สารสนเทศกับมาตรฐานผู้สำเร็จการศึกษาของสถาบันบัณฑิต

พัฒนศิลป์

5. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบนำตนเอง

5.1 ความหมายของการเรียนรู้แบบนำตนเอง

5.2 องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบนำตนเอง

- 5.3 ลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเอง
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 6.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
 - 6.2 งานวิจัยในประเทศ
 - 6.3 สรุปงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
7. กรอบแนวคิดในการวิจัย

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศ

ความหมายของการรู้สารสนเทศ

คำว่า การรู้สารสนเทศมาจากคำภาษาอังกฤษว่า Information Literacy ใช้ขึ้นเป็นครั้งแรกใน ค.ศ.1974 โดย พอล ซูร์คาวสกี (Zurkowski, 1974) นายกสมาคมอุตสาหกรรมสารสนเทศ (Information Industry Association) ได้กล่าวถึง การรู้สารสนเทศ หมายถึง “ผู้ที่มีความชำนาญในการนำสารสนเทศมาใช้ประโยชน์กับงานของตน จะได้ชื่อว่าเป็นผู้รู้สารสนเทศ ทั้งนี้เพราะเขาได้เรียนรู้ถึงเทคนิควิธีการ และทักษะการใช้ประโยชน์อย่างกว้างขวางจากเครื่องมือที่ให้ข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ เป็นต้น แหล่งของความรู้ในการกำหนดกรอบคำตอบให้กับปัญหาของเขา” ในปัจจุบัน คำว่าการรู้สารสนเทศยังไม่มีการบัญญัติเป็นภาษาไทยอย่างเป็นทางการ พบว่ามีชื่อเรียกที่แตกต่างกัน เช่น ความรู้สารสนเทศ สมรรถนะสารสนเทศ การรู้เท่าทันสารสนเทศ ความสามารถทางสารสนเทศ เป็นต้น ทั้งนี้ คำว่า การรู้สารสนเทศยังเป็นคำที่นิยมใช้มากที่สุด อีกทั้งยังมีการให้คำจำกัดความหรือความหมายของการรู้สารสนเทศที่หลากหลาย ส่วนใหญ่นิยามความหมายของการรู้สารสนเทศตามแนวทางของสมาคมห้องสมุดอเมริกัน (American Library Association) (เวาตาเตชาทวีวรรณ, 2559, p. 7)

คริสตินา ดอยล์ (Doyle, 1992, p. 3) ได้ให้นิยามของการรู้สารสนเทศ หมายถึง ความสามารถในการเข้าถึง ประเมิน และใช้สารสนเทศจากแหล่งสารสนเทศที่หลากหลาย

สมาคมห้องสมุดวิทยาลัยและวิจัยประเทศสหรัฐอเมริกา (Association of College and Research Libraries, 2000, p. 2) การรู้สารสนเทศ หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการกำหนดและระบุถึงความต้องการสารสนเทศของตนเอง สามารถระบุแหล่งที่ตั้ง สามารถประเมินสารสนเทศที่ต้องการ และมีทักษะในการใช้สารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพ

สภาบรรณารักษ์ห้องสมุดมหาวิทยาลัยแห่งออสเตรเลีย (Council of Australian University Librarians, 2001, p. 1) การรู้สารสนเทศ หมายถึง ความเข้าใจและความสามารถที่ท่า

ให้บุคคลสามารถ “ตระหนักว่าเมื่อใดต้องการสารสนเทศและมีความสามารถในการค้นหา ประเมิน และใช้สารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพ”

สมาน ลอยฟ้า (2544, p. 2) การรู้สารสนเทศ หมายถึง ความสามารถของบุคคลที่เกี่ยวกับสารสนเทศในเรื่องต่อไปนี้ คือ การรู้ถึงความต้องการสารสนเทศการวิเคราะห์ที่เหมาะสม การรู้ถึงวิธีการที่จะเข้าถึงตัวสารสนเทศที่อยู่ในแหล่งสารสนเทศต่าง ๆ การประเมินคุณภาพของสารสนเทศที่ได้รับการจัดการสารสนเทศ และการใช้สารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพ

ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น (2548, p. 3) การรู้สารสนเทศ หมายถึง ความสามารถของบุคคลที่เกี่ยวกับสารสนเทศในเรื่องต่อไปนี้ การรู้ถึงความต้องการสารสนเทศ การวิเคราะห์และรู้แหล่งสารสนเทศที่เหมาะสม การรู้ถึงวิธีการที่จะเข้าถึงตัวสารสนเทศที่อยู่ในแหล่งสารสนเทศต่าง ๆ การประเมินคุณภาพของสารสนเทศที่ได้รับการจัดการสารสนเทศ และการใช้สารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพ

วรารุณ ฝลำนันท์ (2550, p. 4) การรู้สารสนเทศ หมายถึง ความรู้ความสามารถที่ต้องใช้วิจารณ์ญาณในการใช้สารสนเทศ เริ่มตั้งแต่ความสามารถในการกำหนดการสืบค้นสารสนเทศ การใช้สื่อสารสนเทศ การทำความเข้าใจ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ การประเมินค่า การนำไปสู่บูรณาการประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ การสร้างสรรค์ความรู้ใหม่จากสารสนเทศนั้น ตลอดจนการเผยแพร่และการนำเสนอความรู้หรือประโยชน์ที่เกิดขึ้น นอกจากนี้การรู้สารสนเทศยังเป็นเจตคติหรือความตระหนักเชิงบวกในสารสนเทศของบุคคลด้วย

สุจิน บุตรดีสุวรรณ (2550, p. 74) การรู้สารสนเทศ หมายถึง ทักษะ ความรู้ ความสามารถของบุคคลที่จะบอกได้ว่าต้องการสารสนเทศอะไร สามารถค้นหา ประเมินและใช้สารสนเทศที่ได้มาอย่างมีประสิทธิภาพ

นฤมล รื่นไวย์ (2552, p. 5) ให้ความหมายการรู้สารสนเทศ หมายถึง ทักษะที่จำเป็นในการค้นหา การเข้าถึง การวิเคราะห์และการนำสารสนเทศไปใช้

นิธิ จันทรรณู (2552, p. 20) การรู้สารสนเทศ หมายถึง ความรู้ ความสามารถของบุคคลในการระบุความต้องการสารสนเทศของตนเอง การเข้าถึงสารสนเทศโดยใช้เทคโนโลยีที่มีอยู่อย่างหลากหลาย การใช้วิจารณ์ญาณ ประเมินวิเคราะห์ จัดระบบสารสนเทศที่ค้นมาได้ บูรณาการสารสนเทศใหม่เข้ากับความรู้เดิม และนำสารสนเทศที่ได้ไปใช้ประโยชน์ตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้หรือเกิดองค์ความรู้ใหม่อย่างมีประสิทธิภาพ และเข้าใจบริบททางสังคมและวัฒนธรรม การแสวงหาและใช้สารสนเทศอย่างมีจริยธรรม และถูกต้องตามกฎหมาย อีกทั้งการตระหนักถึงการรู้สารสนเทศว่าเป็นเครื่องมือหรือทักษะที่ส่งเสริมเรียนรู้ตลอดชีวิต

ชูชีพ มามาก (2553, p. 10) การรู้สารสนเทศ หมายถึง ความรู้ความสามารถในการระบุความต้องการสารสนเทศ ความสามารถในการเข้าถึงและค้นคืนสารสนเทศ การประเมินคุณค่าและใช้ประโยชน์จากสารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งเข้าใจประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่เกี่ยวกับการเข้าถึงและการใช้สารสนเทศอย่างมีจริยธรรมและถูกกฎหมาย

กล่าวโดยสรุป การรู้สารสนเทศ หมายถึง ความสามารถ หรือทักษะส่วนบุคคลในการระบุสารสนเทศที่ตนเองต้องการ สามารถค้นหาและเข้าถึงสารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล สามารถประเมินคุณค่าสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศได้อย่างมีวิจารณญาณ สามารถเชื่อมโยงสารสนเทศที่มีอยู่เดิมกับสารสนเทศที่ได้รับการคัดเลือกไว้ได้ รวมทั้งสามารถใช้ประโยชน์จากสารสนเทศได้อย่างถูกต้องตามหลักจริยธรรมและชอบด้วยกฎหมาย

คุณลักษณะของผู้รู้สารสนเทศ

บุคคลที่จะเป็นผู้รู้สารสนเทศนั้น ต้องมีความรู้ความสามารถในด้านต่าง ๆ ดังนี้

สมาคมห้องสมุดอเมริกัน (American Library Association) ได้กล่าวว่า การรู้สารสนเทศครอบคลุมความรู้ความสามารถของบุคคลในเรื่องต่อไปนี้ (นันทา วิทวุฒิศักดิ์, 2550, p. 18)

1. ตระหนักว่าสารสนเทศที่ถูกต้องสมบูรณ์สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้
2. รู้ว่าตนเองมีความต้องการสารสนเทศได้
3. สามารถตั้งคำถามหรือระบุความต้องการของตนเองได้
4. สามารถระบุค่าที่จะค้นหาได้
5. สามารถพัฒนากลวิธีการค้นคืนสารสนเทศได้
6. สามารถเข้าถึงแหล่งสารสนเทศทางที่จัดเก็บอยู่ในและสื่อรูปแบบอื่น ๆ ได้
7. สามารถประเมินคุณค่าสารสนเทศได้
8. สามารถจัดกลุ่มหรือหมวดหมู่สารสนเทศเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ได้
9. สามารถบูรณาการสารสนเทศใหม่เข้ากับองค์ความรู้ที่มีอยู่เดิมได้
10. สามารถใช้สารสนเทศในการคิดเชิงวิเคราะห์และใช้สารสนเทศในการแก้ปัญหา

ได้

ดอยล์ ได้กล่าวถึงคุณลักษณะของบุคคลที่ได้ชื่อว่าเป็นผู้รู้สารสนเทศไว้ 3 ประการหลัก ดังต่อไปนี้ (California Media Library Educators Association, 1994, pp. 2-3) บุคคลที่รู้สารสนเทศสามารถเข้าถึงสารสนเทศได้ ดังนี้

1. ตระหนักถึงความต้องการสารสนเทศ

ปัญญา

2. ตระหนักว่าสารสนเทศที่ถูกต้อง และสมบูรณ์นั้น เป็นพื้นฐานของการตัดสินใจทาง

ปัญญา

3. สามารถกำหนดคำถามบนพื้นฐานของความต้องการสารสนเทศ

4. สามารถระบุถึงแหล่งทรัพยากรสารสนเทศที่มีคุณภาพได้

5. สามารถพัฒนากลยุทธ์ในการค้นคืนสารสนเทศได้อย่างสำเร็จตามความต้องการ

6. สามารถเข้าถึงแหล่งทรัพยากรสารสนเทศทั้งที่เป็นสิ่งพิมพ์และที่อยู่ในรูปของเทคโนโลยีได้

7. เป็นนักอ่านที่มีความสามารถ และความชำนาญเป็นอย่างดี

คนที่รู้สารสนเทศสามารถประเมินสารสนเทศได้ ดังนี้

1. สามารถกำหนดสารสนเทศที่เชื่อถือได้

2. สามารถตัดสินใจว่าสารสนเทศที่ถูกต้องและที่เกี่ยวข้องได้

3. สามารถรู้ประเด็นของสารสนเทศนั้นได้ว่าเป็นข้อวิจารณ์ ทศนะ หรือข้อเท็จจริงได้

4. ปฏิเสธสารสนเทศที่ไม่ถูกต้องหรือทำให้เกิดความเข้าใจผิด

5. สามารถสร้างสารสนเทศขึ้นมาใหม่ เพื่อทดแทนสารสนเทศที่ไม่ถูกต้อง หรือทำให้เกิดความเข้าใจผิดได้ตามความต้องการ

บุคคลที่รู้สารสนเทศสามารถใช้สารสนเทศได้ ดังนี้

1. สามารถจัดการสารสนเทศเพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในเชิงปฏิบัติได้

2. สามารถบูรณาการสารสนเทศใหม่ ให้อยู่ในรูปขององค์ความรู้ได้

3. สามารถประยุกต์ใช้สารสนเทศในการคิด และแก้ปัญหาอย่างมีวิจารณญาณได้

สมาคมห้องสมุดวิทยาลัยและวิจัย ประเทศสหรัฐอเมริกา (ACRL, 2000, pp. 2-3) ได้กล่าวถึงลักษณะของผู้รู้สารสนเทศไว้ ดังนี้

1. รู้ว่าสารสนเทศที่ถูกต้องและสมบูรณ์เป็นพื้นฐานสำหรับการตัดสินใจ

2. รู้ถึงความต้องการสารสนเทศของตน

3. กำหนดคำถามบนพื้นฐานของความต้องการสารสนเทศได้

4. สามารถระบุแหล่งสารสนเทศที่มีคุณภาพได้

5. สามารถพัฒนากลยุทธ์การค้นหาสารสนเทศได้สำเร็จตามต้องการ

6. สามารถเข้าถึงแหล่งสารสนเทศโดยใช้คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีอื่น ๆ ได้

7. สามารถประเมินสารสนเทศได้

8. สามารถจัดระบบของสารสนเทศที่ได้มา เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในทางปฏิบัติได้

9. สามารถบูรณาการสารสนเทศใหม่ให้อยู่ในรูปขององค์ความรู้ได้

สภาบรรณารักษ์ห้องสมุดมหาวิทยาลัยแห่งออสเตรเลีย(Council of Australian University Librarians, 2001, p. 1) ได้กล่าวถึง ความสามารถของบุคคลผู้รู้สารสนเทศไว้ ดังนี้

1. ตระหนักถึงความต้องการสารสนเทศ
2. สามารถกำหนดขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการ
3. สามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพ
4. สามารถประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศได้
5. สามารถบูรณาการสารสนเทศที่คัดเลือกไว้กับฐานความรู้เดิม
6. สามารถใช้สารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้
7. เข้าใจประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมาย สังคม และวัฒนธรรมในการใช้สารสนเทศ

นั้น

8. สามารถเข้าถึงและใช้สารสนเทศอย่างมีจริยธรรมและถูกต้องตามกฎหมาย
9. สามารถจัดหมวดหมู่ จัดเก็บ จัดการ และร่างสารสนเทศที่รวบรวมหรือสร้างขึ้นไว้

ได้

10. ตระหนักดีว่าการรู้สารสนเทศเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการเรียนรู้ตลอดชีวิต

จากคุณลักษณะและความสามารถในการรู้สารสนเทศข้างต้น สามารถสรุปคุณลักษณะและความสามารถในการรู้สารสนเทศของบุคคล ดังนี้

1. รู้ถึงความต้องการสารสนเทศของตนและกำหนดขอบเขตของสารสนเทศที่ตนต้องการได้
2. ระบุแหล่งสารสนเทศที่มีคุณภาพได้
3. พัฒนากลยุทธ์การค้นหาสารสนเทศได้สำเร็จตามความต้องการ
4. เข้าถึงสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสม

เหมาะสม

5. ประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศได้อย่างมีวิจารณญาณ
6. ใช้สารสนเทศที่ต้องการในการคิดและแก้ปัญหาได้อย่างมีจริยธรรมและถูกต้องตามกฎหมาย
7. เข้าใจประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมาย สังคม และวัฒนธรรมในการใช้สารสนเทศ

นั้น

8. สร้างสารสนเทศขึ้นมาใหม่เพื่อทดแทนสารสนเทศที่ไม่ถูกต้อง

9. บูรณาการสารสนเทศที่คัดเลือกไว้กับฐานความรู้เดิมได้
10. สื่อสารโดยใช้เครื่องมือและเทคโนโลยีที่เหมาะสมได้อย่างมีประสิทธิภาพ
11. ตระหนักถึงการอ้างอิงแหล่งสารสนเทศและหลีกเลี่ยงการลอกเลียนวรรณกรรม
12. ตระหนักว่าการรู้สารสนเทศเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการเรียนรู้ตลอดชีวิต

ความสำคัญของการรู้สารสนเทศกับการศึกษาระดับอุดมศึกษา

การรู้สารสนเทศ เป็นทักษะสำคัญทักษะหนึ่งของการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ที่ช่วยให้บุคคลประสบความสำเร็จในหลายด้าน ดังนี้ (ชุดิมา สัจจันนท์, 2550, p. 3) (วราวุธ ผลานันท์, 2550) (สมาน ลอยฟ้า, 2544, pp. 3-4)

1. ด้านการศึกษา การรู้สารสนเทศ เป็นส่วนประกอบพื้นฐานของกระบวนการศึกษาทุกระดับ ทั้งการศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัย รวมทั้งการศึกษาทางไกลทั้งยังเป็นส่วนสำคัญในการส่งเสริมให้นักเรียน นักศึกษาเกิดทักษะการเรียนรู้ตลอดชีวิต ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายการจัดการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มีการปฏิรูปการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ บทบาทของผู้สอนจึงเปลี่ยนเป็นผู้ให้คำแนะนำและชี้แนะ

2. ด้านการดำรงชีวิตประจำวัน การรู้สารสนเทศเป็นสิ่งสำคัญในการดำเนินชีวิตประจำวัน เพราะผู้รู้สารสนเทศ เป็นผู้ที่สามารถวิเคราะห์ ประเมิน และใช้สารสนเทศให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ตนเองได้ เมื่อต้องการตัดสินใจเรื่องใดเรื่องหนึ่งได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น ต้องการซื้อเครื่องคอมพิวเตอร์ ต้องพิจารณารายละเอียดของเครื่องคอมพิวเตอร์ในรุ่นที่ต้องการ พิจารณาการซื้อซอฟต์แวร์ที่ต้องติดตั้งในเครื่องคอมพิวเตอร์ บริการหลังการขาย และเปรียบเทียบราคา ข้อดีข้อเสียของแต่ละยี่ห้อ แล้วตัดสินใจซื้อ เป็นต้น

3. ด้านการประกอบอาชีพ การรู้สารสนเทศมีความสำคัญต่อการประกอบอาชีพของทุกคน เพราะบุคคลนั้นสามารถแสวงหาสารสนเทศที่มีความจำเป็นต่อการประกอบอาชีพของตนเองได้ เช่น การทำอาหารคลีนหรืออาหารสุขภาพที่กำลังเป็นที่นิยมในหมู่ผู้บริโภค หากจำหน่ายในราคาย่อมเยา และมีสถานที่ที่ผู้คนสัญจรไปมา หรืออยู่ในแหล่งชุมชนที่มีคนทำงานในสำนักงาน จะสามารถสร้างรายได้เป็นอย่างดี เพราะคนรุ่นใหม่หันมาใส่ใจสุขภาพกันมากขึ้น ดังนั้นพ่อค้าแม่ค้าหรือผู้ที่จะทำอาหารคลีนจำหน่ายได้นี้ ต้องมีสารสนเทศเกี่ยวกับการเลือกวัตถุดิบที่มีคุณภาพ ถูกหลักโภชนาการ การปรุงอาหารให้อร่อย การจัดรูปแบบให้น่ารับประทาน สวยงาม การบรรจุหีบห่อ การตลาด การประชาสัมพันธ์ และวิธีการอื่น ๆ หากพ่อค้าแม่ค้าเป็นผู้รู้สารสนเทศจะตัดสินใจและดำเนินกิจการได้โดยมีความเสี่ยงต่ำที่สุด ได้รับผลกำไรสูงสุด เป็นต้น

4. ด้านสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองการปกครอง การรู้สารสนเทศเป็นสิ่งสำคัญโดยเฉพาะสังคมในยุคปัจจุบัน บุคคลจำเป็นต้องรู้สารสนเทศ เพื่อปรับตนเองให้เข้ากับสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองการปกครอง เช่น การอยู่ร่วมกันในสังคมการบริหารจัดการ การดำเนินธุรกิจ และการแข่งขัน การบริหารบ้านเมืองของผู้นำประเทศ เป็นต้น อาจกล่าวได้ว่าผู้รู้สารสนเทศ คือผู้ที่มีอำนาจสามารถชี้วัดความสำเร็จขององค์กรหรือประเทศชาติได้ ดังนั้นประชากรที่เป็นผู้รู้สารสนเทศจึงถือว่าเป็นทรัพยากรที่มีค่ามากที่สุดของประเทศ

5. ด้านคุณธรรม จริยธรรมและจรรยาบรรณ การรู้สารสนเทศเน้นย้ำให้ผู้เรียนหรือผู้รู้สารสนเทศมีคุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณในทุกขั้นตอน ไม่ว่าจะเป็นการแสวงหา การเข้าถึง หรือการใช้ประโยชน์จากสารสนเทศที่ได้รับ เช่น เรื่องการนำข้อความหรือแนวคิดของผู้อื่นมาใช้ในการงานของตน จำเป็นต้องอ้างอิงทุกครั้ง ควรคำนึงถึงเรื่องลิขสิทธิ์อยู่เสมอ และการใช้สารสนเทศอย่างมีคุณธรรมและจริยธรรม เป็นต้น

แหล่งสารสนเทศด้านศิลปวัฒนธรรม

สารสนเทศมีความสำคัญ และมีความเกี่ยวข้องกับทุกเรื่องในชีวิตประจำวันไม่เฉพาะจะเป็นการศึกษา การประกอบอาชีพ การทำธุรกิจ สารสนเทศมีบทบาทต่อการดำรงชีวิตและการตัดสินใจ ปัจจุบันสถาบันอุดมศึกษาต่างมุ่งหวังให้บัณฑิตเป็นผู้เฝ้าหาความรู้ด้วยตนเอง มีวิสัยทัศน์ในการศึกษาค้นคว้า มีพัฒนาการทางความคิดและมีวิจารณ์ญาณ ดังนั้น นักศึกษาจำเป็นต้องรู้จักแหล่งสารสนเทศ สำหรับแหล่งสารสนเทศที่จัดเป็นแหล่งสารสนเทศด้านศิลปวัฒนธรรมที่สำคัญในการค้นคว้าวิจัย ทำรายงาน ทำศิลปนิพนธ์ หรือวิทยานิพนธ์ ดังนี้ (ชญาภรณ์ กุลนิตี, 2553, p. 37) (เววตา เตชาทวีวรรณ, 2559, pp. 20-25)

1. แหล่งสารสนเทศสถาบัน ได้แก่ ห้องสมุด เป็นแหล่งรวบรวมทรัพยากรสารสนเทศทุกประเภททั้งที่เป็นวัสดุตีพิมพ์ วัสดุไม่ตีพิมพ์ และวัสดุอิเล็กทรอนิกส์ เป็นทรัพยากรสารสนเทศที่ทันสมัย สอดคล้องกับความต้องการและความสนใจของผู้ใช้บริการ มีการบริหารจัดการที่เป็นระบบโดยบรรณารักษ์วิชาชีพและเจ้าหน้าที่ห้องสมุด ซึ่งทำหน้าที่จัดบริการต่าง ๆ รวมทั้งมีการนำเทคโนโลยีสารสนเทศเข้ามาประยุกต์ใช้ในการทำงานห้องสมุดร่วมด้วย เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ผู้ใช้บริการในการสืบค้นและเข้าถึงสารสนเทศอย่างรวดเร็ว ห้องสมุดจึงถือว่าเป็นแหล่งสารสนเทศที่ใกล้ชิดและสำคัญที่สุด

ห้องสมุดวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย เป็นห้องสมุดที่จัดตั้งขึ้นเพื่อสนับสนุนการเรียนการสอนและการค้นคว้าวิจัยในระดับอุดมศึกษา ถือเป็นหัวใจของการศึกษาในระดับนี้ อีกทั้งยังเป็นแหล่งเพิ่มพูนความรู้ด้วยตนเองอีกด้วย ทรัพยากรสารสนเทศที่สำคัญนอกจากหนังสือแล้ว

ในปัจจุบันสารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์ หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ ยังเข้ามามีบทบาทสำคัญ เนื่องจากในปัจจุบันเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสื่อสารโทรคมนาคมมีการพัฒนาอย่างรวดเร็วช่วยให้การรวบรวม การเข้าถึง และการสืบค้นสารสนเทศ ผู้ใช้บริการสามารถทำได้อย่างรวดเร็วและกว้างขวาง ทุกที่ ทุกเวลา

ตัวอย่างห้องสมุดที่เป็นแหล่งสารสนเทศด้านศิลปวัฒนธรรม เช่น ศูนย์รักษาศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สำนักงานวิทยทรัพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หอสมุดแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศิลปากร หอสมุดแห่งชาติ เป็นต้น

2. แหล่งสารสนเทศบุคคล เป็นแหล่งสารสนเทศที่มีอยู่ในตัวบุคคล โดยเกิดจากความรู้และประสบการณ์ของแต่ละบุคคลที่สะสมมา ได้แก่ ปราชญ์ชาวบ้าน ผู้เชี่ยวชาญ นักวิชาการ หรือผู้รอบรู้ในสาขาวิชาต่าง ๆ ซึ่งเป็นที่ยอมรับทั้งในประเทศและนานาชาติ รวมถึงภูมิปัญญาท้องถิ่น บุคคลเหล่านี้สามารถให้ความรู้เพิ่มเติมจากสารสนเทศที่มีอยู่หรือที่หาได้ไม่ครบถ้วน การเข้าถึงแหล่งสารสนเทศบุคคลอาจต้องใช้วิธีการติดต่อสอบถาม ขอความรู้ คำแนะนำ เพื่อให้ได้สารสนเทศที่ต้องการจากบุคคลเหล่านั้นโดยตรงโดยผู้ถามต้องจดบันทึก บันทึกเสียงหรือภาพที่ได้จากบุคคลนั้นไว้ สารสนเทศที่ได้จากบุคคลนี้สามารถใช้เป็นข้อมูลสำหรับการศึกษาค้นคว้าหรือการวิจัยได้ รวมทั้งจัดเก็บบันทึกไว้ให้ผู้อื่นได้ศึกษาค้นคว้าต่อไป

ตัวอย่างแหล่งสารสนเทศบุคคลด้านศิลปวัฒนธรรม เช่น ศาสตราจารย์พิเศษอารี สุทธิพันธ์เป็นศิลปินแห่งชาติสาขาศิลปะการแสดง (จิตรกรรม) คุณหญิงกุลทรัพย์ เกษแม่นกิจเป็นศิลปินแห่งชาติสาขาวรรณศิลป์ รองศาสตราจารย์ ดร.ศุภชัย จันทร์สุวรรณ เป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาศิลปะการแสดง-นาฏศิลป์ นายประสิทธิ์ ปิ่นแก้ว เป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาศิลปะการแสดง-นาฏศิลป์ (โขน) นายจตุพร รัตนวราหะ เป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาศิลปะการแสดง-นาฏศิลป์ (โขน) นางรจนา พวงประยงค์ เป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาศิลปะการแสดง-นาฏศิลป์ (ละคร) เป็นต้น

3. แหล่งสารสนเทศสถานที่ เป็นแหล่งสารสนเทศที่มีคุณค่า ผู้ใช้บริการจะได้รับประสบการณ์ตรง ความเพลิดเพลิน ความประทับใจ และสามารถศึกษาหาความรู้ได้อีกด้วย ทั้งสถานที่จริงและสถานที่จำลอง เช่น โบราณสถาน พิพิธภัณฑ์ หมู่บ้านชาวเขา วัด หอศิลป์ เป็นต้น โดยบางแห่งอาจจำเป็นต้องเสียค่าใช้จ่ายในการเข้าชม

ตัวอย่างแหล่งสารสนเทศสถานที่ เช่น พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติหอศิลป์ หอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร มิวเซียมสยาม พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ พระนคร พิพิธภัณฑ์ผ้าในสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ นิทรรศการรัตนโกสินทร์ พิพิธภัณฑ์

ดนตรีอุษาคเนย์มหาวิทยาลัยมหิดล พิพิธภัณฑสถานบ้านคูริยางคศิลป์ มณฑล トラโมทจังหวัดนนทบุรี
 พิพิธภัณฑสถานฝัตาโชน จังหวัดเลย พิพิธภัณฑสถานใหญ่วัดชนอน อำเภอโพธาราม จังหวัดราชบุรี
 วัดร่องขุนจังหวัดเชียงราย พิพิธภัณฑสถานบ้านคำจังหวัดเชียงราย เป็นต้น

4. แหล่งสารสนเทศบนอินเทอร์เน็ต เป็นแหล่งสารสนเทศที่ให้บริการบนเครือข่าย
 อินเทอร์เน็ต ผู้ใช้สามารถเข้าถึงสารสนเทศได้ทั้งจากที่บ้าน ที่ทำงาน สถานศึกษา และสถานที่
 สาธารณะต่าง ๆ สามารถเข้าถึงได้อย่างเสรีโดยผ่านเว็บไซต์ถือเป็นแหล่งสารสนเทศที่สำคัญที่สุด
 จัดทำโดยบุคคล หน่วยงาน หรือองค์กรต่างๆ เว็บไซต์ที่ใช้เป็นแหล่งสารสนเทศเพื่อการศึกษาและ
 การทำวิจัย มีดังนี้

4.1 เว็บไซต์ฐานข้อมูลออนไลน์

4.1.1 ฐานข้อมูลบรรณานุกรม (Bibliographic database) ให้ข้อมูลทาง
 บรรณานุกรมของทรัพยากรสารสนเทศ เช่น ฐานข้อมูลทรัพยากรสารสนเทศของห้องสมุด สืบค้น
 ผ่านหน้าจอโอแพค (OPAC) ฐานข้อมูล Scopus ฐานข้อมูล WorldCat เป็นต้น

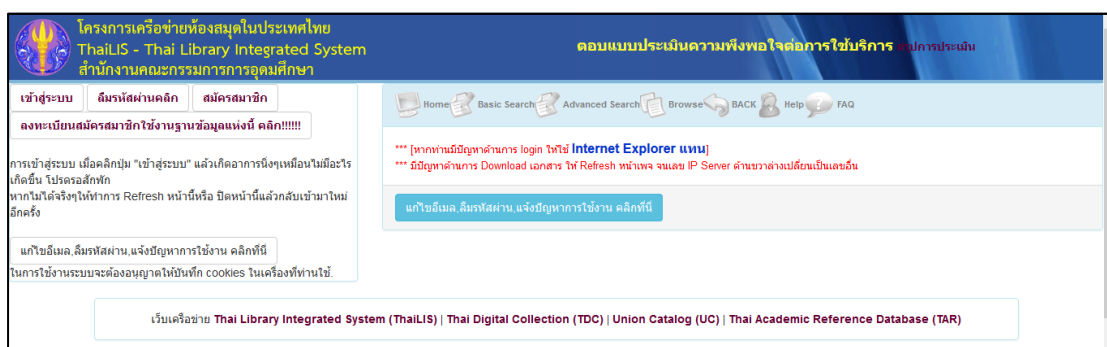
ภาพประกอบ 1 หน้าจอโอแพคของศูนย์รักษาศิลป์

ที่มา: (ศูนย์รักษาศิลป์, 2561)

4.1.2 ฐานข้อมูลเอกสารฉบับเต็ม (Full text document database)
 ฐานข้อมูลที่ให้ทั้งข้อมูลบรรณานุกรมและเนื้อหาเต็มครบถ้วนตามต้นฉบับ เช่น

ฐานข้อมูล ThaiLIS (Thai library integrated system) เป็นโครงการ
 เครือข่ายระบบห้องสมุดในประเทศไทยมีเป้าหมายเพื่อให้บริการสืบค้นฐานข้อมูลเอกสารฉบับเต็ม

เป็นเอกสารฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ รายงานการวิจัย รวบรวมจากมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ทั่วประเทศ

ภาพประกอบ 2ฐานข้อมูล ThaiLIS

ที่มา: (โครงการเครือข่ายห้องสมุดในประเทศไทย, 2561)

ฐานข้อมูลชี้แหล่งวารสารในประเทศไทย (<http://www.journallink.or.th/>) เกิดจากความร่วมมือระหว่างห้องสมุดต่างๆ ทั่วประเทศไทยผู้ใช้สามารถเข้าถึงแหล่งจัดเก็บวารสารทั้งวารสารภาษาไทยและวารสารภาษาต่างประเทศอย่างสะดวกและทันสมัย

ภาพประกอบ 3 ฐานข้อมูลชี้แหล่งวารสารในประเทศไทย

ที่มา: (Journal Link, 2017)

ตัวอย่างฐานข้อมูลวารสารอิเล็กทรอนิกส์ สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ได้แก่

1. Academic Search Complete ฐานข้อมูลวารสารอิเล็กทรอนิกส์ที่รวบรวมบทความจากวารสารชั้นนำทุกสาขาวิชา บริการข้อมูลบทความไม่น้อยกว่า 12,500 ชื่อเรื่อง และสืบค้น Full text ได้จากวารสารไม่น้อยกว่า 8,500 ชื่อ ให้บริการตั้งแต่ปี 1907 ถึงปัจจุบัน และสืบค้น Fulltext ได้ตามเงื่อนไขการบอกรับเฉพาะชื่อวารสาร

2. Art Full Text (H.W. Wilson) เป็นฐานข้อมูลเพื่อการอ้างอิงสาขาวิชาศิลปะ รวบรวมบทความจากวารสาร (Journals) นิตยสาร (Magazines) และเอกสารอื่นๆ ให้ข้อมูลครบถ้วน สารสังเขป และเอกสารฉบับเต็มรูปแบบ HTML และ PDF พร้อมภาพประกอบจากวารสารมากกว่า 300 ชื่อเรื่อง ครอบคลุมเนื้อหาตั้งแต่ปี 1995-ปัจจุบัน ฐานข้อมูลครอบคลุมศิลปะการตกแต่งและการพาณิชย์ศิลปะพื้นบ้าน การถ่ายภาพ ภาพยนตร์และสถาปัตยกรรมรวมทั้งพจนานุกรมที่มีฐานข้อมูลด้วย

3. Art Source (H.W. Wilson) ครอบคลุมหลากหลายสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องตั้งแต่งานศิลปะตกแต่งและเชิงพาณิชย์จนถึงงานด้านสถาปัตยกรรมและการออกแบบ สถาปัตยกรรมต่างๆ ให้บริการวารสารกว่า 600 ฉบับ หนังสือมากกว่า 220 ฉบับ และเก็บภาพมากกว่า 63,000 ภาพ ได้รับการออกแบบมาเพื่อการใช้งานโดยผู้ชมที่หลากหลาย รวมทั้งนักวิชาการด้านศิลปะ ศิลปิน นักออกแบบ นักศึกษา และนักวิจัยทั่วไป

4. Humanities Full Text (H.W. Wilson) ประกอบด้วยวารสารทางวิชาการที่มีความสำคัญมากที่สุด ในมนุษยศาสตร์โดยมีบทความฉบับเต็มรูปแบบจากนิตยสารมากกว่า 300 เนื้อหาครอบคลุมด้านดนตรี ศิลปะ เต้นรำ ภาพยนตร์ รายการวิทยุและโทรทัศน์ นวนิยาย บทละคร บทกวี ศิลปะการละคร และบทวิจารณ์หนังสือ

5. Project MUSE ฐานข้อมูลวารสารอิเล็กทรอนิกส์ทางด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ที่รวบรวมบทความจากวารสารวิชาการชั้นนำและบทความในหนังสือ บริการข้อมูลจากปี 1995 ถึงปัจจุบัน ให้ Fulltext จากย้อนหลัง 5 ปีจากปัจจุบัน และตามเงื่อนไขของวารสารแต่ละชื่อ

6. ProquestDissertation & Thesis (PQD) เป็นฐานข้อมูลฉบับเต็มวิทยานิพนธ์ภาษาต่างประเทศ ในระดับปริญญาโทและปริญญาเอก ของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ทั่วโลก โดยเฉพาะในแถบอเมริกาเหนือ ซึ่งครอบคลุมเนื้อหาทุกสาขาวิชา บริการข้อมูลตั้งแต่ปี 1997 ถึงปัจจุบัน

รายชื่อฐานข้อมูลดังกล่าวอาจมีการเปลี่ยนแปลงและบางฐานข้อมูลไม่มีให้บริการในบางห้องสมุดมหาวิทยาลัยขึ้นอยู่กับนโยบายของสำนักงานบริหารเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อพัฒนาการศึกษา และหลักสูตรของแต่ละมหาวิทยาลัย

4.2 เว็บไซต์อื่น ๆ ที่เป็นของหน่วยงานราชการ หรือสมาคมวิชาชีพ เช่น กระทรวง วัฒนธรรม (<https://www.m-culture.go.th/th/index.php>) สำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย (<http://ocac.go.th>) กรมศิลปากร (<http://www.finearts.go.th>) สมาคมดนตรีแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ (<https://www.musicath.com>) ศาลาเฉลิมกรุง (<http://www.salachalermkrung.com>) เป็นต้น

แหล่งสารสนเทศบนอินเทอร์เน็ตที่ได้รับความนิยมในการสืบค้นนั้น ควรมีการประเมินสารสนเทศบนอินเทอร์เน็ตก่อนตัดสินใจนำสารสนเทศไปใช้งาน โดยพิจารณาจากเกณฑ์ประเมินสารสนเทศ ได้แก่ 1) ความเกี่ยวข้องของเนื้อหาตรงกับที่ต้องการหรือไม่ 2) ตรวจสอบเนื้อหาที่ได้ว่ามีความถูกต้องหรือไม่ 3) พิจารณาความน่าเชื่อถือของผู้จัดทำ และ 4) พิจารณาความทันสมัยหรือการปรับปรุงครั้งล่าสุด

มาตรฐานการรู้สารสนเทศ

มาตรฐานการรู้สารสนเทศที่นิยมใช้สำหรับการศึกษาระดับอุดมศึกษา มีหลายมาตรฐาน ดังนี้

1. มาตรฐานสามมิติของการรู้สารสนเทศสำหรับอุดมศึกษา

มาตรฐานสามมิติของการรู้สารสนเทศสำหรับอุดมศึกษา (Information Literacy Competency Standards for Higher Education) กำหนดขึ้นโดยสมาคมห้องสมุดวิทยาลัยและวิจัยประเทศสหรัฐอเมริกา (ACRL, 2000, pp. 8-14) ประกอบด้วย 5 มาตรฐาน ดังนี้

มาตรฐานที่ 1 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสามารถกำหนดลักษณะและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้

มาตรฐานที่ 2 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐานที่ 3 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสามารถประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศได้อย่างมีวิจารณญาณ และสามารถบูรณาการสารสนเทศที่คัดเลือกไว้แล้ว สู่ระบบฐานความรู้เดิมและระบุนิยามของตนได้

มาตรฐานที่ 5 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศในฐานะบุคคลหรือกลุ่มบุคคลต่าง ๆ สามารถใช้สารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้

มาตรฐานที่ 6 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศมีความเข้าใจในประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่มีผลต่อการใช้และการเข้าถึงสารสนเทศได้ รวมทั้งการใช้สารสนเทศอย่างถูกต้องทั้งทางหลักจริยธรรมและกฎหมาย

2. กรอบแนวคิดการรู้สารสนเทศของออสเตรเลียและนิวซีแลนด์

กรอบแนวคิดการรู้สารสนเทศของออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ (The Australian and New Zealand Information Literacy Framework) สภาบรรณารักษ์ห้องสมุดมหาวิทยาลัยแห่งออสเตรเลียพัฒนากรอบแนวคิดนี้ขึ้นจากมาตรฐานสามมิติของการรู้สารสนเทศสำหรับอุดมศึกษา โดยเปลี่ยนคำว่า นักศึกษา เป็นบุคคลทั่วไป รวมถึงอาจารย์ นักศึกษาและบุคคลทั่วไป ประกอบด้วย 6 มาตรฐาน ดังนี้ (Bundy, 2004, pp. 12-23)

มาตรฐานที่ 1 บุคคลผู้รู้สารสนเทศสามารถตระหนักถึงความต้องการสารสนเทศ สามารถกำหนดลักษณะและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้

ผลการเรียนรู้

1.1 ผู้รู้สารสนเทศสามารถกำหนดและระบุความต้องการสารสนเทศของตนเองได้อย่างชัดเจน

1.2 ผู้รู้สารสนเทศเข้าใจวัตถุประสงค์ ขอบเขตและความเหมาะสมของแหล่งสารสนเทศที่หลากหลาย

1.3 ผู้รู้สารสนเทศสามารถประเมินเข้าถึงขอบเขตและลักษณะของสารสนเทศที่ต้องการได้

1.4 ผู้รู้สารสนเทศสามารถใช้แหล่งสารสนเทศที่หลากหลายประเภทเพื่อการตัดสินใจได้

มาตรฐานที่ 2 บุคคลผู้รู้สารสนเทศสามารถค้นหาสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

ผลการเรียนรู้

2.1 ผู้รู้สารสนเทศสามารถเลือกวิธีการหรือเครื่องมือสำหรับการค้นหาสารสนเทศได้อย่างเหมาะสม

2.2 ผู้รู้สารสนเทศสามารถกำหนดกลยุทธ์การค้นหาสารสนเทศและดำเนินการตามวิธีการค้นหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.3 ผู้รู้สารสนเทศสามารถใช้วิธีการค้นหาสารสนเทศที่เหมาะสมเพื่อให้ได้รับสารสนเทศที่ต้องการได้

2.4 ผู้รู้สารสนเทศสามารถใช้วิธีการสืบค้นและเครื่องมือในการเข้าถึงสารสนเทศ เทคโนโลยีสารสนเทศ และแหล่งสารสนเทศที่ทันสมัยได้

มาตรฐานที่ 3 บุคคลผู้รู้สารสนเทศสามารถประเมินคุณค่าของสารสนเทศและกระบวนการในการค้นหาสารสนเทศได้

ผลการเรียนรู้

3.1 ผู้รู้สารสนเทศสามารถประเมินการใช้ประโยชน์ของสารสนเทศที่เข้าถึงได้

3.2 ผู้รู้สารสนเทศสามารถกำหนดเกณฑ์และใช้เกณฑ์ในการประเมินสารสนเทศได้

3.3 ผู้รู้สารสนเทศสามารถพิจารณากระบวนการแสวงหาสารสนเทศและทบทวนกลยุทธ์ในการค้นหาสารสนเทศได้

มาตรฐานที่ 4 บุคคลผู้รู้สารสนเทศสามารถจัดการสารสนเทศที่รวบรวมหรือสร้างขึ้นมาได้

ผลการเรียนรู้

4.1 ผู้รู้สารสนเทศสามารถบันทึกสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศได้

4.2 ผู้รู้สารสนเทศสามารถจัดระเบียบสารสนเทศได้ (การจัดหา การจัดหมวดหมู่ การจัดเก็บ)

มาตรฐานที่ 5 บุคคลผู้รู้สารสนเทศสามารถประยุกต์ความรู้เดิมและความรู้ใหม่เข้าด้วยกันเพื่อสร้างแนวคิดใหม่หรือองค์ความรู้ใหม่

ผลการเรียนรู้

5.1 ผู้รู้สารสนเทศสามารถเปรียบเทียบและรวบรวมความเข้าใจใหม่กับความรู้เดิมเพื่อพิจารณามูลค่าเพิ่ม ความขัดแย้ง หรือลักษณะเฉพาะอื่น ๆ ของสารสนเทศได้

5.2 ผู้รู้สารสนเทศสามารถสื่อสารความรู้และความเข้าใจใหม่ไปสู่บุคคลอื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐานที่ 6 บุคคลผู้รู้สารสนเทศสามารถใช้สารสนเทศด้วยความเข้าใจและยอมรับในประเด็นทางวัฒนธรรม จริยธรรม เศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่เกี่ยวข้องกับการใช้สารสนเทศได้

ผลการเรียนรู้

6.1 ผู้รู้สารสนเทศยอมรับในประเด็นทางวัฒนธรรม จริยธรรม เศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่เกี่ยวข้องกับการเข้าถึงและการใช้สารสนเทศได้

6.2 ผู้รู้สารสนเทศตระหนักดีว่าสารสนเทศนั้นอยู่บนพื้นฐานของค่านิยมและความเชื่อ

6.3 ผู้รู้สารสนเทศปฏิบัติตามระเบียบและจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้องกับการเข้าถึงและการใช้สารสนเทศได้

6.4 ผู้รู้สารสนเทศควรจัดเก็บและเผยแพร่ข้อความ ข้อมูล รูปภาพ หรือเสียง ได้อย่างถูกต้องตามกฎหมาย

3. ตัวแบบบิกซิกส์

ตัวแบบบิกซิกส์ (The Big6™: Information Problem-Solving Approach Model) พัฒนาโดยนักการศึกษาชาวสหรัฐอเมริกา ชื่อ ไมค์ ไอเซนเบิร์ก และบ็อบ เบอร์โควิทซ์ เมื่อ ค.ศ. 1988 เป็นตัวแบบที่มีผู้นำไปใช้อย่างแพร่หลาย ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษา เน้นให้นักเรียนนักศึกษาแก้ปัญหาโดยใช้สารสนเทศเป็นเครื่องมือในการค้นหา รวบรวม สังเคราะห์ นำเสนอและประเมินผลสารสนเทศ โดยประกอบด้วยกระบวนการแก้ไขปัญหาสารสนเทศ 6 ขั้นตอน โดยแต่ละขั้นตอนแบ่งเป็นสองขั้นตอนย่อย ดังนี้ (Eisenberg & Johnson, 2002)

ขั้นตอนที่ 1 กำหนดเรื่องที่จะค้นหา (*Task definition*)

1.1 กำหนดปัญหาที่เกี่ยวข้องกับสารสนเทศ

1.2 การระบุความต้องการสารสนเทศ

ขั้นตอนที่ 2 กำหนดกลยุทธ์การแสวงหาสารสนเทศ (*Information seeking strategies*)

2.1 การพิจารณาแหล่งสารสนเทศที่เกี่ยวข้อง

2.2 การเลือกแหล่งสารสนเทศที่ดีที่สุด

ขั้นตอนที่ 3 การระบุแหล่งและการเข้าถึงสารสนเทศ (*Location and access*)

3.1 การค้นหาสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศ

3.2 การเข้าถึงสารสนเทศจากแหล่งสารสนเทศต่าง ๆ

ขั้นตอนที่ 4 การใช้สารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพ (*Use of information*)

4.1 การใช้สารสนเทศในการทำงาน (อ่าน ฟัง ดู สัมผัส)

4.2 การเลือกสารสนเทศที่ตรงกับความต้องการมาใช้

ขั้นตอนที่ 5 การสังเคราะห์สารสนเทศ (*Synthesis*)

5.1 การรวบรวมข่าวสารสนเทศที่ได้มาจากแหล่งต่าง ๆ มากล้นกรองและเรียบเรียงใหม่

5.2 การนำเสนอสารสนเทศโดยใช้รูปแบบที่หลากหลาย

ขั้นตอนที่ 6 การประเมินผล (Evaluation)

6.1 ประเมินผลลัพธ์ (ประสิทธิผล)

6.2 ประเมินกระบวนการ (ประสิทธิภาพ)

4. มาตรฐานการรู้สารสนเทศของ UCLA

มาตรฐานการรู้สารสนเทศของ UCLA (University of California Library Association) กำหนดไว้ว่านักศึกษาจะต้องมีความสามารถด้านสารสนเทศและต้องมีทักษะ 5 ข้อดังต่อไปนี้ (Caravello, Borah, Herschman, & Mitchell, 2001, pp. 194-195)

ทักษะที่ 1 ความสามารถในการกำหนดหัวข้อรายงานหรือหัวข้อวิจัย และกำหนดสารสนเทศที่ต้องการได้

- 1.1 สามารถระบุคำถามการวิจัยหรือปัญหา และหัวข้อที่ต้องการศึกษาได้
- 1.2 เข้าใจถึงความจำเป็นในการระบุและกำหนดคำศัพท์และคำสำคัญที่เกี่ยวข้อง รวมถึงกำหนดแนวคิดหลักของเรื่องได้
- 1.3 เข้าใจและสามารถแยกประเภทของทรัพยากรที่จำเป็นสำหรับหัวข้อที่ต้องการศึกษาได้
- 1.4 ตัดสินใจได้ว่าจะใช้สารสนเทศจากแหล่งใด
- 1.5 เข้าใจถึงข้อจำกัดของสารสนเทศที่หามาได้

ทักษะที่ 2 พัฒนาและใช้กลยุทธ์การค้นหาหรือกระบวนการที่เหมาะสมเพื่อได้สารสนเทศที่ต้องการ

- 2.1 รู้จักประเภทของแหล่งอ้างอิงแต่ละประเภท และรู้ว่าแต่ละประเภทมีวัตถุประสงค์อย่างไร เช่น สารานุกรมเฉพาะ ดรรชนี บทคัดย่อ ฐานข้อมูล บรรณานุกรม โปรแกรมค้นหา เป็นต้น
- 2.2 ระบุแหล่งอ้างอิงที่เหมาะสมสำหรับคำถามการวิจัยที่กำหนดหรือสารสนเทศที่ต้องการได้
- 2.3 กำหนดหัวเรื่อง คำสำคัญ และกลยุทธ์การสืบค้นโดยใช้เทคนิคตรรกบูลีนที่เหมาะสมได้
- 2.4 กำหนดวิธีการเข้าถึงและใช้แหล่งอ้างอิงแต่ละประเภทได้

ทักษะที่ 3 ความสามารถในการค้นคืนสารสนเทศ

- 3.1 สามารถเข้าถึงฐานข้อมูลรายการบรรณานุกรมทรัพยากรห้องสมุด ระบบฐานข้อมูลออนไลน์จากอินเทอร์เน็ตได้
- 3.2 สามารถอ่าน ตีความ และเขียนอ้างอิงได้อย่างถูกต้องแม่นยำ
- 3.3 สามารถดาวน์โหลดหรือส่งอีเมลการอ้างอิงด้วยระบบคอมพิวเตอร์ได้
- 3.4 มีความเข้าใจเรื่องเลขเรียกหนังสือ URL และสามารถนำไปใช้เพื่อการค้นหาทรัพยากรห้องสมุดและเว็บไซต์ได้

ทักษะที่ 4 ความสามารถในการประเมินสารสนเทศ และประเมินกลยุทธ์การค้นหา

- 4.1 ตรวจสอบความน่าเชื่อถือ ผู้แต่ง ระดับ ความถูกต้อง และความทันสมัยของแหล่งสารสนเทศ รวมถึงแหล่งอ้างอิง หนังสือ บทความ เว็บไซต์ และสื่ออื่น ๆ เป็นต้น
- 4.2 สามารถตัดสินใจได้ว่าสารสนเทศที่ได้รับมานั้น มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องและเพียงพอต่อการตั้งคำถามการวิจัยหรือไม่ และสามารถหาเพิ่มเติมได้ถ้าต้องการ

ทักษะที่ 5 ความสามารถในการจัดระเบียบ และวิเคราะห์ สังเคราะห์สารสนเทศ

- 5.1 วิเคราะห์การใช้สารสนเทศและสามารถบูรณาการสารสนเทศจากแหล่งต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับหัวข้อวิจัยของตนเองได้
- 5.2 เข้าใจถึงความจำเป็นในการอ้างอิงแหล่งสารสนเทศ
- 5.3 สามารถรวบรวมบรรณานุกรมและสามารถเขียนอ้างอิงได้

5. มาตรฐานการรู้สารสนเทศของสภาบรรณารักษ์มหาวิทยาลัยออสเตรเลีย

มาตรฐานการรู้สารสนเทศของสภาบรรณารักษ์มหาวิทยาลัยออสเตรเลีย (Council of Australia University Librarians มาตรฐานนี้ได้ยึดมาตรฐานสามมติยะการรู้สารสนเทศสำหรับอุดมศึกษาของสมาคมห้องสมุดวิทยาลัยและวิจัยประเทศสหรัฐอเมริกา (Association of College and Research Library: ACRL) ที่ประกาศใช้ในประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นหลักในการจัดทำมาตรฐาน ซึ่งได้กำหนดมาตรฐานของผู้รู้สารสนเทศไว้ 7 มาตรฐาน ดังนี้ (CAUL, 2001, pp. 7-19)

มาตรฐานที่ 1 ผู้รู้สารสนเทศตระหนักถึงความต้องการสารสนเทศ รวมถึงกำหนดลักษณะและขอบเขตความต้องการสารสนเทศได้

- 1.1 สามารถระบุและแสดงความต้องการสารสนเทศของตนเองได้

1.2 เข้าใจถึงวัตถุประสงค์ ขอบเขตและความเหมาะสมของแหล่งสารสนเทศที่หลากหลาย

1.3 สามารถตระหนักถึงต้นทุนและประโยชน์ที่จะได้รับจากสารสนเทศที่
ต้องการ

1.4 สามารถประเมินลักษณะและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการใช้ได้อีก
ครั้ง

มาตรฐานที่ 2 ผู้รู้สารสนเทศสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

2.1 สามารถเลือกวิธีการสืบค้นสารสนเทศได้อย่างเหมาะสมหรือเลือกเครื่องมือในการเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้

2.2 สามารถกำหนดกลยุทธ์การสืบค้นสารสนเทศ และใช้กลยุทธ์ที่ออกแบบไว้นั้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.3 สามารถค้นคืนสารสนเทศโดยใช้วิธีการต่าง ๆ ได้

มาตรฐานที่ 3 ผู้รู้สารสนเทศสามารถประเมินคุณค่าสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศอย่างมีวิจารณญาณและบูรณาการสารสนเทศที่เลือกไว้แล้วเข้ากับความรู้เดิมและค่านิยมได้

3.1 สามารถประเมินประโยชน์ที่ได้รับจากการเข้าถึงสารสนเทศนั้นได้

3.2 สามารถสรุปสาระสำคัญจากสารสนเทศที่รวบรวมไว้ได้

3.3 สามารถอธิบายและประยุกต์ใช้เกณฑ์เบื้องต้นสำหรับการประเมิน
สารสนเทศและแหล่งสารสนเทศได้

3.4 สามารถเข้าใจและตีความสารสนเทศโดยการสนทนากับบุคคลอื่น
ผู้เชี่ยวชาญและผู้ปฏิบัติงาน

3.5 สามารถตัดสินใจได้ว่าควรปรับปรุงข้อความในเบื้องต้นที่ตั้งไว้นั้น
หรือไม่

มาตรฐานที่ 4 ผู้รู้สารสนเทศสามารถจัดหมวดหมู่ จัดเก็บ ใช้ และร่างสารสนเทศหรือสร้างสารสนเทศใหม่จากสารสนเทศที่รวบรวมไว้ได้

4.1 สามารถติดต่อขอความ บันทึก และจัดการสารสนเทศ และแหล่ง
สารสนเทศได้

4.2 ควรระวังรักษาความสมบูรณ์ของทรัพยากรสารสนเทศ อุปกรณ์ เครื่องมือ ระบบ และสิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ

4.3 สามารถจัดเก็บและเผยแพร่ข้อความ ข้อมูล รูปภาพ หรือเสียงได้อย่าง ถูกกฎหมาย

มาตรฐานที่ 5 ผู้รู้สารสนเทศสามารถขยาย ตีกรอบ หรือสร้างความรู้ใหม่ของแต่ละบุคคลหรือของกลุ่มได้ โดยบูรณาการจากความรู้เดิมกับความเข้าใจใหม่

5.1 สามารถประยุกต์สารสนเทศเก่าและสารสนเทศใหม่ในการวางแผนและ สร้างผลงานที่กำหนดไว้ได้

5.2 สามารถสังเคราะห์แนวคิดหลัก เพื่อสร้างแนวคิดใหม่ได้

5.3 สามารถเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจใหม่กับความรู้เดิมในการ ตรวจสอบมูลค่าที่เพิ่มขึ้น สิ่งขัดแย้งกัน หรือลักษณะเฉพาะอื่น ๆ ของสารสนเทศได้

5.4 สามารถทบทวนกระบวนการที่พัฒนาเพื่อผลิตผลงานที่ต้องการได้

5.5 สามารถติดต่อสื่อสารนำความรู้ไปสู่บุคคลอื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐานที่ 6 ผู้รู้สารสนเทศมีความเข้าใจประเด็นทางวัฒนธรรม เศรษฐกิจ กฎหมายและสังคมที่แวดล้อมสารสนเทศที่เกี่ยวข้องกับการใช้สารสนเทศอย่างมีจริยธรรมและ ถูกต้องตามกฎหมาย

6.1 มีความรู้ความเข้าใจด้านวัฒนธรรม ประเด็นทางจริยธรรม ทางกฎหมาย และด้านเศรษฐกิจสังคมที่แวดล้อมสารสนเทศและเทคโนโลยีสารสนเทศได้

6.2 สามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบ นโยบายของสถาบัน และจรรยาบรรณที่ เกี่ยวข้องกับการเข้าถึงและการใช้ทรัพยากรสารสนเทศ

6.3 ควรอ้างอิงแหล่งสารสนเทศในการสื่อสารผลงาน

มาตรฐานที่ 7 ผู้รู้สารสนเทศควรตระหนักว่าการรู้สารสนเทศมีความจำเป็นต่อ การเรียนรู้ตลอดชีวิต และการมีส่วนร่วมในฐานะที่เป็นพลเมือง

7.1 เห็นคุณค่าว่าการรู้สารสนเทศจำเป็นต้องมีส่วนร่วมกับการเรียนรู้ เทคโนโลยีสารสนเทศจึงจะทำให้เกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต

7.2 กำหนดได้ว่าสารสนเทศใหม่มีความเกี่ยวข้องกับสถาบันประชาธิปไตย หรือระบบค่านิยมของแต่ละบุคคลหรือไม่ และค่อย ๆ ปรับความแตกต่างนั้น

จากการศึกษาและวิเคราะห์มาตรฐานการรู้สารสนเทศจาก 5 มาตรฐาน ดังกล่าว สามารถเปรียบเทียบได้ ดังนี้

ตาราง 1 เปรียบเทียบมาตรฐานการรู้สารสนเทศที่นิยมใช้สำหรับการศึกษาระดับอุดมศึกษา

ACRL	Australian and New Zealand	Big6 TM	UCLA	CAUL
1. กำหนด ลักษณะและ ขอบเขตของ สารสนเทศ ที่ต้องการได้ อย่างชัดเจน	1. รู้ความต้องการ สารสนเทศของตน สามารถกำหนด ลักษณะและ ขอบเขตของ สารสนเทศที่ ต้องการได้	1. กำหนดเรื่อง ที่จะค้นหา 2. กำหนดกล ยุทธ์การ แสวงหา สารสนเทศ	1. กำหนดหัวข้อ รายงานหรือเข้าใจ ปัญหาของตนเอง	1. รู้ถึงความ ต้องการ สารสนเทศ และ กำหนดขอบเขต ความต้องการ สารสนเทศได้
2. เข้าถึง สารสนเทศที่ ต้องการได้ อย่างมี ประสิทธิผลและ ประสิทธิภาพ	2. เข้าถึงสารสนเทศ ได้อย่างมี ประสิทธิภาพและ ประสิทธิผล	3. การระบุ แหล่งและการ เข้าถึงแหล่ง สารสนเทศ	2. พัฒนาและใช้ กลยุทธ์การค้นหา หรือกระบวนการที่ เหมาะสมเพื่อให้ ได้สารสนเทศ 3. ค้นคืน ฐานข้อมูลรายการ บรรณานุกรม ทรัพยากรห้องสมุด ระบบฐานข้อมูล ออนไลน์จาก อินเทอร์เน็ตได้	2. เข้าถึง สารสนเทศได้ อย่างมี ประสิทธิภาพ และประสิทธิผล

ตาราง 1 (ต่อ)

ACRL	Australian and New Zealand	Big6 TM	UCLA	CAUL
3. ประเมิน สารสนเทศและ แหล่ง สารสนเทศได้ บูรณาการ สารสนเทศที่ คัดเลือกไว้แล้ว เข้าสู่ระบบ ฐานความรู้เดิม	3. ประเมินคุณค่า สารสนเทศและ แหล่งสารสนเทศ อย่างมี วิจารณญาณ		4. การประเมิน สารสนเทศ	3. ประเมิน คุณค่า สารสนเทศและ แหล่ง สารสนเทศ อย่างมี วิจารณญาณ และบูรณาการ สารสนเทศที่ เลือกสรรแล้ว เข้ากับความรู้ เดิม
4. ใช้ สารสนเทศได้ อย่างมี ประสิทธิภาพ เพื่อบรรลุ จุดมุ่งหมาย ที่ตั้งไว้	4. จัดการ สารสนเทศที่เก็บ รวบรวมได้หรือผลิต ขึ้นมาใหม่ได้ 5. ประยุกต์ใช้ สารสนเทศเดิมที่มี อยู่เข้ากับ สารสนเทศใหม่ เพื่อ สร้างแนวความคิด ใหม่ได้	4. การใช้ สารสนเทศ อย่างมี ประสิทธิภาพ 5. การ สังเคราะห์ สารสนเทศ 6. การ ประเมินผล	5. การวิเคราะห์ สังเคราะห์และการ นำเสนอ สารสนเทศ	4. จัดหมวดหมู่ เก็บรวบรวม ถ่ายโอน และ ร่างสารสนเทศ ที่รวบรวมได้ 5. ประยุกต์ใช้ สารสนเทศเดิมที่ มีอยู่เข้ากับ สารสนเทศใหม่ เพื่อสร้าง แนวความคิด ใหม่ได้

ตาราง 1 (ต่อ)

ACRL	Australian and New Zealand	Big6™	UCLA	CAUL
5. เข้าใจใน ประเด็นทาง เศรษฐกิจ กฎหมาย และ สังคมที่มีผล ต่อการใช้และ การเข้าถึง สารสนเทศ	6. ใช้สารสนเทศ ด้วยความเข้าใจ และยอมรับประเด็น ทางวัฒนธรรม จริยธรรม เศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคม ที่เกี่ยวข้องกับการ ใช้สารสนเทศนั้น ๆ ได้			6. เข้าใจบริบท ทางวัฒนธรรม เศรษฐกิจ กฎหมายและ สังคมเกี่ยวเนื่อง กับการใช้ การ เข้าถึง สารสนเทศ 7. ตระหนักถึง การเรียนรู้ ตลอดชีวิต และ การมีส่วนร่วม ของพลเมืองนั้น จำเป็นต้องมี การรู้สารสนเทศ

จากการศึกษามาตรฐานการรู้สารสนเทศที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นนั้น ผู้วิจัยเห็นว่า มาตรฐานสามัคติยะการรู้สารสนเทศสำหรับอุดมศึกษาของสมาคมห้องสมุดวิทยาลัยและวิจัย มีความเหมาะสมสำหรับนักศึกษาในระดับปริญญาตรีสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ เนื่องจากเป็น มาตรฐานการรู้สารสนเทศที่เหมาะสมสำหรับนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ประกอบด้วย 5 มาตรฐาน 22 ตัวชี้วัด ดังนี้ (ACRL,2000, pp. 8-14)

ตาราง 2 มาตรฐานที่ 1 ความสามารถกำหนดลักษณะและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้

มาตรฐานที่ 1 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสามารถกำหนดลักษณะและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้	
ตัวบ่งชี้ผลสำเร็จ	ผลลัพธ์
1. นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสามารถกำหนดและระบุถึงความต้องการสารสนเทศของตนเองได้	1. ปรึกษากับอาจารย์ผู้สอน และมีส่วนร่วมในการอภิปรายกลุ่มในชั้นเรียน ในกลุ่มทำงาน และอภิปรายผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์เพื่อระบุหัวข้องานวิจัย หรือสารสนเทศอื่น ๆ ที่ตนเองต้องการได้ 2. พัฒนาโครงเรื่องที่ตนเองศึกษา และกำหนดประเด็นคำถามอันจะนำไปสู่สารสนเทศที่ต้องการได้ 3. สืบหาแหล่งสารสนเทศทั่วไป เพื่อเพิ่มความชำนาญรอบรู้ในหัวข้องานวิจัยของตนเอง 4. กำหนดหรือปรับเปลี่ยนสารสนเทศที่ต้องการได้ เพื่อให้สอดคล้องกับสารสนเทศที่ต้องการได้ 5. ระบุแนวคิดหลักและกำหนดคำศัพท์ที่ใช้อธิบายถึงสารสนเทศที่ต้องการได้ 6. บูรณาการสารสนเทศใหม่กับความรู้ที่มีอยู่เดิม เพื่อสร้างความรู้ใหม่ได้
2. นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสามารถระบุประเภทและรูปแบบของแหล่งสารสนเทศต่าง ๆ ที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพ	1. รู้ว่าสารสนเทศที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการมีการผลิต การจัดการ และการเผยแพร่อย่างไร 2. ตระหนักว่าความรู้สามารถจัดให้เป็นระบบตามสาขาวิชานั้น ๆ จะส่งผลต่อการเข้าถึงสารสนเทศได้อย่างง่ายขึ้น 3. แยกแยะคุณค่าและความแตกต่างของแหล่งสารสนเทศในรูปแบบต่าง ๆ เช่น สื่อประสม ฐานข้อมูล เว็บไซต์ ชุดข้อมูล เสียง ภาพ และหนังสือ เป็นต้น

ตาราง 2 (ต่อ)

มาตรฐานที่ 1 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสามารถกำหนดลักษณะและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้	
ตัวบ่งชี้ผลสำเร็จ	ผลลัพธ์
2. นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสามารถระบุประเภทและรูปแบบของแหล่งสารสนเทศต่าง ๆ ที่ต้องการได้อย่างมีศักยภาพ	4. แยกแยะวัตถุประสงค์ และกลุ่มผู้ใช้แหล่งสารสนเทศ เช่น สารสนเทศที่ได้รับความนิยมกับ สารสนเทศวิชาการ สารสนเทศที่เป็นปัจจุบันกับ สารสนเทศที่เป็นประวัติศาสตร์ได้ 5. อธิบายความแตกต่างระหว่างแหล่งสารสนเทศปฐมภูมิ และแหล่งสารสนเทศทุติยภูมิ รวมทั้งตระหนักว่า แหล่งสารสนเทศที่แตกต่างกันเหล่านี้จะก่อให้เกิด ประโยชน์ได้อย่างไร และมีความสำคัญต่างกันอย่างไร 6. ตระหนักว่าสารสนเทศที่ต้องการอาจถูกสร้างมาจากข้อมูลดิบ ซึ่งเป็นสารสนเทศที่มาจากแหล่ง สารสนเทศปฐมภูมิ
3. นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสามารถพิจารณาถึงค่าใช้จ่ายในการหา สารสนเทศกับผลประโยชน์ที่ได้รับจาก สารสนเทศที่ต้องการ	1. กำหนดแหล่งที่มีสารสนเทศที่ต้องการใช้ และ ตัดสินใจในการขยายกระบวนการแสวงหาสารสนเทศ จากแหล่งอื่น นอกจากแหล่งที่เคยใช้ เช่น การเยี่ยมชม ห้องสมุด การใช้แหล่งทรัพยากรจากที่อื่น การ ได้รับรูปภาพ วิดีโอ ข้อความ หรือเสียง 2. พิจารณาความเป็นไปได้ในการได้รับทักษะหรือ ภาษาอื่น ๆ เช่น ภาษาต่างประเทศ เพื่อรวบรวม สารสนเทศที่ต้องการเพิ่มเติม และเข้าใจบริบทของ สารสนเทศนั้นได้ 3. กำหนดแผนการและระยะเวลาโดยรวมในการได้มา ซึ่งสารสนเทศที่ต้องการได้

ตาราง 3 มาตรฐานที่ 2 ความสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

มาตรฐานที่ 2 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล	
ตัวบ่งชี้ผลสำเร็จ	ผลลัพธ์
1. นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศเลือกวิธีการค้นหาสารสนเทศได้อย่างเหมาะสมที่สุดหรือเลือกกระบวนการสืบค้นสารสนเทศเพื่อการเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้	1. ระบุวิธีการค้นหาสารสนเทศได้อย่างเหมาะสม เช่น วิธีการทดลอง การเลียนแบบ หรือการลงภาคสนาม 2. วิเคราะห์ถึงผลประโยชน์และการประยุกต์ใช้วิธีการหลาย ๆ วิธี 3. วิเคราะห์ข้อบ่งชี้เนื้อหา และการจัดระบบการสืบค้นสารสนเทศ 4. เลือกแนวทางในการเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล จากวิธีการศึกษาหรือกระบวนการสืบค้นสารสนเทศ
2. นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศกำหนดกลยุทธ์ในการค้นหาสารสนเทศและดำเนินการตามวิธีการค้นหาที่ออกแบบไว้อย่างมีประสิทธิภาพ	1. วางแผนการค้นหาสารสนเทศได้อย่างเหมาะสม โดยอธิบายถึงกระบวนการการสืบค้นสารสนเทศ และอธิบายได้ว่าสารสนเทศที่ต่างกันมีวัตถุประสงค์การใช้งานแตกต่างกัน 2. ระบุคำสำคัญ คำพ้องความหมาย และคำที่เกี่ยวข้องกับสารสนเทศที่ต้องการได้ 3. เลือกคำศัพท์ที่ควบคุมเฉพาะสาขาวิชา หรือเลือกแหล่งสืบค้นสารสนเทศได้ 4. กำหนดกลยุทธ์การค้นหาสารสนเทศโดยใช้คำสั่งที่เหมาะสมกับกระบวนการสืบค้นสารสนเทศที่เลือกไว้ เช่น การใช้เทคนิคตรรกบูลีน เทคนิคการตัดคำ การใช้คำใกล้เคียง การใช้ดรรชนีสำหรับการค้นหาในหนังสือ เป็นต้น

ตาราง 3 (ต่อ)

มาตรฐานที่ 2 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการใช้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล	
ตัวบ่งชี้ผลสำเร็จ	ผลลัพธ์
2. นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศกำหนดกลยุทธ์ในการค้นหาสารสนเทศและดำเนินการตามวิธีการค้นหาที่ออกแบบไว้อย่างมีประสิทธิภาพ	5. ใช้กลยุทธ์การค้นหาสารสนเทศในระบบการสืบค้นสารสนเทศต่าง ๆ โดยการใช้เครื่องมือช่วยค้นที่แตกต่างกัน ใช้คำสั่งต่างกัน และตัวปฏิบัติการค้นหาต่างกันได้ โดยสามารถใช้คำแนะนำการสืบหน้าจอบเพื่อให้เข้าใจโครงสร้างการค้นหา และคำสั่งของระบบการสืบค้นสารสนเทศนั้น ๆ มีความรู้ในการค้นหาขั้นพื้นฐานและขั้นสูง สามารถจำกัดและขยายผลการค้นได้ 6. ใช้กลยุทธ์การค้นหา โดยวิธีการที่เหมาะสมกับเรื่องที่ต้องการศึกษาได้
3. นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสามารถสืบค้นสารสนเทศออนไลน์หรือสารสนเทศจากบุคคลนั้น ๆ ทางออนไลน์ โดยใช้วิธีการที่หลากหลายได้	1. ใช้ระบบการสืบค้นที่หลากหลายเพื่อการสืบค้นสารสนเทศที่มีอยู่ในรูปแบบที่ต่างกันได้ โดยสามารถบอกได้ว่าสารสนเทศลักษณะใดที่ไม่สามารถค้นหาได้จากทางออนไลน์ หรือในรูปแบบดิจิทัล แต่สามารถค้นหาได้จากสิ่งพิมพ์ หรือรูปแบบอื่น ๆ 2. ใช้แผนการจัดหมวดหมู่หนังสือระบบต่าง ๆ เช่น เลขเรียกหนังสือ หรือดรรชนี เพื่อค้นหาสารสนเทศในห้องสมุด หรือแหล่งสารสนเทศต่าง ๆ ได้ โดยสามารถใช้เลขเรียกหนังสือหรือดรรชนีในการระบุที่อยู่ของสารสนเทศภายในห้องสมุด 3. ใช้บริการออนไลน์หรือบริการเฉพาะบุคคลที่มีในสถาบันการศึกษา เพื่อให้ได้สารสนเทศที่ต้องการ เช่น บริการยืมระหว่างห้องสมุด บริการจัดส่งเอกสาร สมาคมวิชาชีพหรือหน่วยงานวิจัยของสถาบันการศึกษา แหล่งสารสนเทศชุมชน ผู้เชี่ยวชาญหรือผู้ปฏิบัติงาน

ตาราง 3 (ต่อ)

มาตรฐานที่ 2 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการใช้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล	
ตัวบ่งชี้ผลสำเร็จ	ผลลัพธ์
3. นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสามารถสืบค้นสารสนเทศออนไลน์หรือสารสนเทศจากบุคคลนั้น ๆ ทางออนไลน์ โดยใช้วิธีการที่หลากหลายได้	4. ใช้วิธีการสำรวจ การส่งจดหมาย การสัมภาษณ์ และรูปแบบการสอบถามอื่น ๆ เพื่อให้ได้สารสนเทศเบื้องต้นที่ต้องการได้

ตาราง 4 มาตรฐานที่ 3 ความสามารถประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศได้อย่างมีวิจารณญาณ และบูรณาการสารสนเทศที่คัดเลือกไว้แล้วสู่ระบบฐานความรู้เดิม และระบุน้ำนิยมของตนได้

มาตรฐานที่ 3 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสามารถประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศได้อย่างมีวิจารณญาณ และบูรณาการสารสนเทศที่คัดเลือกไว้แล้วสู่ระบบฐานความรู้เดิม และระบุน้ำนิยมของตนได้	
ตัวบ่งชี้ผลสำเร็จ	ผลลัพธ์
1. นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสามารถสรุปสาระสำคัญ และแนวคิดหลักจากสารสนเทศที่รวบรวมได้	1. อ่านข้อความและสรุปสาระสำคัญจากเรื่องที่อ่านได้ 2. สรุปสาระสำคัญของเอกสารด้วยสำนวนภาษาของตนเอง และเลือกใช้ข้อมูลได้อย่างถูกต้อง 3. คัดเลือกสารสนเทศที่สามารถนำไปอ้างอิงได้อย่างเหมาะสม
2. นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศอธิบายและประยุกต์ใช้เกณฑ์เบื้องต้นในการประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศได้	1. ตรวจสอบและเปรียบเทียบสารสนเทศจากแหล่งสารสนเทศที่หลากหลายได้ เพื่อประเมินความน่าเชื่อถือของเนื้อหา ความถูกต้องแม่นยำ ความเที่ยงตรง ความน่าเชื่อถือของผู้แต่ง ความทันสมัย รวมทั้งทัศนคติและความลำเอียงที่น่าเสนอไว้ในสารสนเทศ

ตาราง 4 (ต่อ)

มาตรฐานที่ 3 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสามารถประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศได้อย่างมี วิจารณ์ญาณ และบูรณาการสารสนเทศที่คัดเลือกไว้แล้วสู่ระบบฐานความรู้เดิม และระบุค่านิยม ของตนได้	
ตัวบ่งชี้ผลสำเร็จ	ผลลัพธ์
2. นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศอธิบายและ ประยุกต์ใช้เกณฑ์เบื้องต้นในการประเมิน สารสนเทศและแหล่งสารสนเทศได้	2. วิเคราะห์โครงสร้างและเหตุผลเพื่อสนับสนุนข้อ พิสูจน์หรือวิธีการศึกษา 3. ตระหนักว่าสารสนเทศขึ้นใดมีความลำเอียง อคติ หลอกลวง หรือแอบแฝงผลประโยชน์ส่วนตน 4. ตระหนักถึงบริบททางวัฒนธรรม รูปแบบทาง กายภาพ ซึ่งเป็นบริบทของสารสนเทศที่สร้างขึ้น และ เข้าใจถึงผลกระทบที่มีต่อการตีความสารสนเทศได้
3. นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสังเคราะห์ แนวคิดหลักเพื่อสร้างแนวคิดใหม่ได้	1. เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างแนวคิดและผสมผสาน แนวคิดเหล่านั้นเข้าด้วยกัน เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ใน เบื้องต้น 2. ขยายผลการสังเคราะห์เบื้องต้นเพื่อสร้างสมมติฐาน ขึ้นใหม่ อาจต้องใช้สารสนเทศเพิ่มเติม 3. ใช้คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีต่าง ๆ เช่น โปรแกรม ตารางคำนวณ (Spreadsheets) ฐานข้อมูล สื่อมัลติมีเดีย และสื่อดิจิทัล เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ของแนวคิดและ ปรากฏการณ์ต่าง ๆ

ตาราง 4 (ต่อ)

มาตรฐานที่ 3 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสามารถประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศได้อย่างมี วิจารณ์ญาณ และบูรณาการสารสนเทศที่คัดเลือกไว้แล้วสู่ระบบฐานความรู้เดิม และระบุนิยาม ของตนได้	
ตัวบ่งชี้ผลสำเร็จ	ผลลัพธ์
4. นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสามารถ เปรียบเทียบความรู้ใหม่กับความรู้ที่มีอยู่ เดิมเพื่อให้ทราบถึงคุณค่าที่เพิ่มขึ้น ความ ขัดแย้งกัน และลักษณะเฉพาะอื่น ๆ ของ สารสนเทศได้	1. ตัดสินใจได้ว่าสารสนเทศที่ได้มานั้นเพียงพอในการ วิจัยหรือตอบสนองความต้องการหรือไม่ หรือต้องการ สารสนเทศอื่น ๆ เพิ่มเติมหรือไม่ 2. ใช้เกณฑ์ในการคัดเลือกอย่างมีเหตุผล เพื่อ พิจารณาว่าเป็นสารสนเทศที่ขัดแย้งหรือเป็น สารสนเทศที่ได้รับการตรวจสอบความถูกต้อง 3. สามารถเขียนข้อสรุปจากสารสนเทศที่รวบรวมมา ได้ 4. ทดสอบทฤษฎีด้วยเทคนิคหรือวิธีการที่เหมาะสม กับสาขาวิชานั้น ๆ เช่น วิธีการสาธิต การทดลอง 5. กำหนดความถูกต้องที่เป็นไปได้โดยการตั้งคำถามถึง แหล่งที่มาของข้อมูล ข้อจำกัดของเครื่องมือ หรือกลยุทธ์ ในการรวบรวมสารสนเทศ และความสมเหตุสมผลของ ข้อสรุป 6. บูรณาการสารสนเทศใหม่กับสารสนเทศเก่าหรือ ความรู้เก่าที่มีอยู่ได้ 7. เลือกสารสนเทศได้ตรงกับหัวข้อที่ศึกษาค้นคว้า
5. นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสามารถ ตัดสินใจได้ว่าความรู้ใหม่มีผลกระทบต่อ ค่านิยมของบุคคลหรือไม่ และสามารถ ผสานความแตกต่างนั้นได้	1. ศึกษาความแตกต่างในมุมมองของสารสนเทศที่ พบในแหล่งอื่น 2. ตัดสินใจได้ว่าเห็นด้วยกับมุมมองนั้นหรือจะปฏิเสธ มุมมองนั้น

ตาราง 4 (ต่อ)

มาตรฐานที่ 3 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสามารถประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศได้อย่างมี วิจารณ์ญาณ และบูรณาการสารสนเทศที่คัดเลือกไว้แล้วสู่ระบบฐานความรู้เดิม และระบุนิยาม ของตนได้	
ตัวบ่งชี้ผลสำเร็จ	ผลลัพธ์
6. นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสามารถเข้าใจ และตีความสารสนเทศอย่างถูกต้องมี เหตุผล โดยการสนทนากับบุคคลอื่น ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะสาขาหรือผู้ปฏิบัติงาน	1. มีส่วนร่วมในการอภิปรายในชั้นเรียนและการอภิปราย อื่นๆ 2. มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นผ่านสื่อ อิเล็กทรอนิกส์เพื่อการอภิปรายเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น อีเมล บอร์ดประกาศ และห้องสนทนา 3. ขอความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญ โดยใช้เครื่องมือ ต่าง ๆ ได้ เช่น การสัมภาษณ์ อีเมล และบริการ จดหมายข่าว (Listserv)
7. นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสามารถ ตัดสินใจได้ว่าคำถามการค้นคว้าที่ตั้งไว้ ในช่วงแรกนั้นต้องปรับเปลี่ยนใหม่หรือไม่ อย่างไร	1. ตัดสินใจได้ว่าสารสนเทศที่ได้มานั้นเพียงพอกับ ความต้องการหรือไม่ หรือต้องการสารสนเทศอื่น เพิ่มเติม 2. พิจารณากลยุทธ์การค้นหาและเพิ่มเติมแนวคิดการ ค้นหาที่จำเป็นเข้าไปใหม่ โดยการปรับปรุงคำศัพท์ที่ ใช้ในการค้นหา 3. พิจารณาแหล่งสารสนเทศที่ใช้สืบค้นในปัจจุบัน และขยายไปยังแหล่งสารสนเทศอื่นตามความจำ เป็นได้

ตาราง 5 มาตรฐานที่ 4 ความสามารถใช้สารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์
ที่ได้กำหนดไว้

มาตรฐานที่ 4 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศในฐานะบุคคลหรือสมาชิกของกลุ่มสามารถใช้สารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้	
ตัวบ่งชี้ผลสำเร็จ	ผลลัพธ์
1. นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศประยุกต์สารสนเทศใหม่และสารสนเทศที่มีอยู่เดิมในการวางแผนและการสร้างผลงานหรือสร้างสารสนเทศขึ้นใหม่ได้	- จัดระเบียบเนื้อหาในลักษณะที่สนับสนุนจุดประสงค์และรูปแบบของงานที่ต้องการ เช่น การทำโครงเรื่อง ทำฉบับร่าง แผ่นภาพบอกเรื่องราว เป็นต้น - เชื่อมโยงความรู้และทักษะต่าง ๆ ที่มาจากประสบการณ์เดิมเพื่อนำไปสู่การวางแผนและสร้างผลงานขึ้นใหม่ที่ต้องการ - บูรณาการสารสนเทศใหม่กับสารสนเทศเดิม รวมถึงข้อความที่อ้างอิงและข้อความที่ได้จากการถอดความ ในลักษณะที่สนับสนุนจุดประสงค์ของงานที่ต้องการ - จัดการปรับเปลี่ยนข้อความ ภาพ และข้อมูลที่อยู่ในรูปดิจิทัลจากแหล่งข้อมูลเดิมให้อยู่ในรูปแบบใหม่ได้
2. นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศทบทวนกระบวนการในการพัฒนาเพื่อผลิตผลงานที่ต้องการได้	- จัดบันทึกกิจกรรมทุกกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการแสวงหาสารสนเทศ การประเมินสารสนเทศ และกระบวนการสื่อสารสนเทศ - คิดทบทวนถึงสาเหตุที่ทำให้ผลงานที่ผ่านมาประสบผลสำเร็จหรือล้มเหลว และกลยุทธ์ต่าง ๆ ที่ใช้ผ่านมา

ตาราง 5 (ต่อ)

มาตรฐานที่ 4 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศในฐานะบุคคลหรือสมาชิกของกลุ่มสามารถใช้สารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้	
ตัวบ่งชี้ผลสำเร็จ	ผลลัพธ์
3. นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสามารถสื่อสารความรู้ ความคิด หรือผลงานไปสู่ผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ	1. เลือกวิธีการและรูปแบบของการสื่อสารที่เหมาะสมในการเผยแพร่ผลงานแก่กลุ่มเป้าหมาย 2. ใช้อุปกรณ์ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศที่เหมาะสมในการผลิตผลงานที่ต้องการได้ 3. ผสมผสานหลักการออกแบบและการสื่อสารเข้าด้วยกัน 4. สื่อสารได้อย่างชัดเจนด้วยวิธีการที่เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย

ตาราง 6 มาตรฐานที่ 5 เข้าใจประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่มีผลต่อการใช้สารสนเทศอย่างถูกต้องทั้งทางหลักจริยธรรมและกฎหมาย

มาตรฐานที่ 5 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศเข้าใจประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่มีผลต่อการใช้สารสนเทศอย่างถูกต้องทั้งทางหลักจริยธรรมและกฎหมาย	
ตัวบ่งชี้ผลสำเร็จ	ผลลัพธ์
1. นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศเข้าใจประเด็นด้านจริยธรรม กฎหมาย ด้านเศรษฐกิจ และสังคมที่แวดล้อมสารสนเทศและเทคโนโลยีสารสนเทศ	1. ระบุและอธิบายประเด็นเกี่ยวกับความเป็นส่วนตัวและความปลอดภัยในการใช้สารสนเทศ ทั้งที่เป็นสิ่งดีพิมพ์และอิเล็กทรอนิกส์ 2. ระบุและอธิบายประเด็นเกี่ยวกับสารสนเทศที่สามารถเข้าถึงได้โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายและที่ต้องเสียค่าใช้จ่าย 3. ระบุและอธิบายประเด็นเกี่ยวกับการตรวจสอบและเสรีภาพในการพูด

ตาราง 6 (ต่อ)

มาตรฐานที่ 5 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศเข้าใจประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่มีผลต่อการใช้สารสนเทศอย่างถูกต้องทั้งทางหลักจริยธรรมและกฎหมาย	
ตัวบ่งชี้ผลสำเร็จ	ผลลัพธ์
1. นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศเข้าใจประเด็นด้านจริยธรรม กฎหมาย ด้านเศรษฐกิจ และสังคมที่แวดล้อมสารสนเทศและเทคโนโลยีสารสนเทศ	4. มีความเข้าใจในเรื่องทรัพย์สินทางปัญญา และกฎหมายคุ้มครองลิขสิทธิ์ และการใช้สารสนเทศที่มีลิขสิทธิ์อย่างเป็นธรรม
2. นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสามารถปฏิบัติตามกฎหมาย ข้อควรปฏิบัติ นโยบายของสถาบัน และจรรยาบรรณในการเข้าถึงสารสนเทศและการใช้แหล่งสารสนเทศ	1. มีส่วนร่วมในการอภิปรายทางอิเล็กทรอนิกส์โดยสามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบ เช่น มารยาทในการใช้อินเทอร์เน็ต เป็นต้น 2. ใช้รหัสผ่าน (password) และรหัสประจำตัวอื่น ๆ ที่ได้รับอนุญาต เพื่อเข้าถึงทรัพยากรสารสนเทศที่ต้องการ 3. ยอมรับนโยบายของหน่วยงานในการเข้าถึงทรัพยากรสารสนเทศ 4. การใช้ทรัพยากรสารสนเทศ เครื่องอุปกรณ์ ระบบ และสิ่งอำนวยความสะดวกอย่างถูกต้อง 5. จัดหา จัดเก็บ และเผยแพร่ข้อความ ข้อมูล รูปภาพ หรือเสียง ได้อย่างถูกกฎหมาย 6. แสดงให้เห็นถึงความเข้าใจในการที่จะไม่ลอกเลียนผลงานของผู้อื่นโดยไม่ได้อ้างอิงหรือแอบอ้างลอกเลียนผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนเอง 7. แสดงให้เห็นถึงความเข้าใจในนโยบายของสถาบันที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยที่ใช้คนเป็นกลุ่มตัวอย่าง

ตาราง 6 (ต่อ)

มาตรฐานที่ 5 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศเข้าใจประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่มีผลต่อการใช้สารสนเทศอย่างถูกต้องทั้งทางหลักจริยธรรมและกฎหมาย	
ตัวบ่งชี้ผลสำเร็จ	ผลลัพธ์
3. นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศต้องรู้ว่าการใช้ทรัพยากรสารสนเทศในการสื่อสารในงานของตนนั้นต้องอ้างอิงแหล่งสารสนเทศที่นำมาใช้ด้วย	1. เลือกรูปแบบการเขียนบรรณานุกรมการอ้างอิงสารสนเทศได้อย่างเหมาะสมและใช้รูปแบบนั้นในการอ้างอิงอย่างสม่ำเสมอ 2. ได้รับการอนุญาตได้รับความยินยอมในการใช้สารสนเทศที่มีลิขสิทธิ์ตามความจำเป็น

สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

ความเป็นมาของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

ในอดีตงานศิลปวัฒนธรรมทั้งด้านนาฏดุริยางค์และช่างศิลป์ได้รับการอุปถัมภ์อยู่ภายใต้พระบารมีพระมหากษัตริย์ พระบรมวงศานุวงศ์ หรือได้รับการอนุเคราะห์จากขุนนางผู้ใหญ่ คนบด็วรวมทั้งนักบวช ต่อมาเมื่อมีการสถาปนากรมศิลปากรขึ้นเป็นหน่วยงานที่มีภารกิจในการอนุรักษ์ ฟื้นฟู สืบทอด สร้างสรรค์ และพัฒนาศิลปวัฒนธรรม จึงได้จัดตั้งสถานศึกษานาฏดุริยางค์ ซึ่งต่อมาเปลี่ยนเป็นโรงเรียนศิลปากรแผนกนาฏดุริยางค์ โรงเรียนสังคีตศิลป์ โรงเรียนนาฏศิลป์ และวิทยาลัยนาฏศิลป์ ต่อมาตามลำดับ

“สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์” เป็นนามที่สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี องค์อุปถัมภ์มรดกศิลปวัฒนธรรมไทย โปรดเกล้าฯ พระราชทาน เมื่อวันที่ 27 มีนาคม พ.ศ. 2540 เป็นการยกระดับการศึกษาด้านนาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ คีตศิลป์ และทัศนศิลป์ เพื่อนำศิลปะมาพัฒนาตนเองสังคมและประเทศชาติ

สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ เดิมเป็นสถาบันอุดมศึกษาในสังกัดกรมศิลปากร กระทรวงศึกษาธิการ ได้รับการสถาปนาขึ้นตามพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาระดับปริญญาตรี ในสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ พ.ศ.2541 โดยมีบทบาทหน้าที่ในการจัดการศึกษา ระดับปริญญาตรี ด้านนาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ คีตศิลป์ และช่างศิลป์ทั้งไทยและสากล ในการดำเนินการจัดตั้งสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์นั้น ได้เริ่มตั้งแต่ พ.ศ.2541 โดยกรมศิลปากรได้พยายามผลักดันเรื่องการยกระดับการศึกษาวชิราวุธพิเศษด้านนี้ขึ้น จนกระทั่งเมื่อวันที่ 2 พฤศจิกายน พ.ศ.2541 มีการ

ประกาศจัดตั้งสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ในราชกิจจานุเบกษา และมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 3 พฤศจิกายน พ.ศ.2541 เป็นต้นมา สถาบันฯ เปิดดำเนินการสอนครั้งแรกใน 3 คณะวิชา คือ คณะศิลปวิจิตร คณะศิลปนาฏดุริยางค์ และคณะศิลปศึกษา ตั้งแต่วันที่ 4 มิถุนายน พ.ศ. 2542 เป็นหลักสูตรปริญญาตรี (ต่อเนื่อง 2 ปี) สำหรับผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรนาฏศิลป์ชั้นสูง (ปณส.) จากวิทยาลัยนาฏศิลป์ทุกแห่ง และผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรศิลปกรรมวิชาชีพชั้นสูง (ศ.ปวส.) จากวิทยาลัยช่างศิลป์ทุกแห่ง

ปีการศึกษา 2547 ได้ขยายการผลิตบัณฑิต โดยเปิดสอนหลักสูตรปริญญาตรี (4 ปี) ในคณะศิลปวิจิตร และคณะศิลปนาฏดุริยางค์ เปิดหลักสูตรปริญญาตรี (5 ปี) ในคณะศิลปศึกษา และเปิดห้องเรียนเครือข่ายคณะศิลปศึกษาในวิทยาลัยนาฏศิลป์ส่วนภูมิภาค

ปีการศึกษา 2548 คณะศิลปวิจิตร ได้ขยายการผลิตบัณฑิต และเปิดห้องเรียนเครือข่ายในวิทยาลัยช่างศิลปสุพรรณบุรี และปีการศึกษา 2554 เปิดห้องเรียนเครือข่ายเพิ่มขึ้นที่วิทยาลัยช่างศิลป

ปีการศึกษา 2550 คณะศิลปนาฏดุริยางค์ ได้ขยายการผลิตบัณฑิตและห้องเรียนเครือข่ายในวิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์ และวิทยาลัยนาฏศิลปร้อยเอ็ด

ปัจจุบันสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ เป็นสถานศึกษาในสังกัดกระทรวงวัฒนธรรม ดำเนินการตามพระราชบัญญัติสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์พ.ศ.2550 ให้สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์เปลี่ยนสถานะเป็นนิติบุคคลแยกออกจากกรมศิลปากรและมีอำนาจหน้าที่ตามที่ระบุในวัตถุประสงค์ของสถาบัน มาตรา 8 ที่ว่า “ให้การศึกษาและส่งเสริมวิชาการตั้งแต่ระดับพื้นฐาน วิชาชีพถึงวิชาชีพชั้นสูง ด้านนาฏศิลป์ดุริยางคศิลป์ คีตศิลป์ และทัศนศิลป์ทั้งไทยและสากล รวมทั้งศิลปวัฒนธรรมระดับท้องถิ่นและระดับชาติ ทำการสอนการแสดง การวิจัย และให้บริการทางวิชาการ ตลอดจนส่งเสริม สืบสาน สร้างสรรค์ ทะนุบำรุง และเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์ของชาติ และศิลปวัฒนธรรมที่หลากหลายของชุมชนในท้องถิ่น” โดยมีส่วนราชการที่จัดการศึกษาในสังกัดจำนวน 18 แห่ง ได้แก่ คณะศิลปวิจิตร คณะศิลปนาฏดุริยางค์ คณะศิลปศึกษา วิทยาลัยช่างศิลป วิทยาลัยช่างศิลปนครศรีธรรมราช วิทยาลัยช่างศิลปสุพรรณบุรี วิทยาลัยนาฏศิลป วิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์ วิทยาลัยนาฏศิลปจันทบุรี วิทยาลัยนาฏศิลปเชียงใหม่ วิทยาลัยนาฏศิลปนครราชสีมา วิทยาลัยนาฏศิลปนครศรีธรรมราช วิทยาลัยนาฏศิลปพัทลุง วิทยาลัยนาฏศิลปร้อยเอ็ด วิทยาลัยนาฏศิลปลพบุรี วิทยาลัยนาฏศิลปสุโขทัย วิทยาลัยนาฏศิลปสุพรรณบุรี และวิทยาลัยนาฏศิลปอ่างทอง

นอกจากนั้น สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ได้ดำเนินการโครงการจัดตั้งบัณฑิตวิทยาลัย และเริ่มจัดทำหลักสูตรระดับปริญญาโท ปีการศึกษา 2553 จึงได้เริ่มเปิดรับนักศึกษาระดับปริญญาโท 2 สาขาวิชา คือ นาฏศิลป์ไทย และดุริยางคศิลป์ไทย (สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์, 2559, pp. 2-4)

การแบ่งส่วนราชการและการบริหารงาน

สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กำหนดนโยบายด้านต่าง ๆ เพื่อการจัดการการศึกษาของสถาบัน ดังนี้ (สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์, 2560a, p. 61)

1. วิสัยทัศน์ (Vision) คือ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์เป็นองค์กรชั้นนำด้านนาฏศิลป์ ดนตรี คีตศิลป์ และทัศนศิลป์ บริหารจัดการโดยหลักธรรมาภิบาลและนำสถาบันฯ สู่นานาชาติ

2. พันธกิจ (Mission) ได้แก่

2.1 จัดการศึกษาด้านนาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ คีตศิลป์ และทัศนศิลป์ ระดับพื้นฐานวิชาชีพถึงวิชาชีพชั้นสูงที่มีคุณภาพเป็นที่ยอมรับระดับชาติและนานาชาติ

2.2 สร้างงานวิจัย งานสร้างสรรค์ นวัตกรรมที่เป็นองค์ความรู้ด้านศิลปวัฒนธรรมอย่างมีคุณค่าแก่สังคม

2.3 เป็นศูนย์กลางบริการวิชาการด้านศิลปวัฒนธรรม

2.4 อนุรักษ์ พัฒนา สืบสาน และเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม

2.5 บริหารจัดการตามหลักธรรมาภิบาลและพัฒนาองค์กรเพื่อเข้าสู่ประชาคมอาเซียนและประชาคมโลก

3. วัตถุประสงค์ (Objective) สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ มีอำนาจหน้าที่ให้การศึกษาและส่งเสริมวิชาการตั้งแต่ระดับพื้นฐานวิชาชีพ ถึงวิชาชีพชั้นสูงด้านนาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ คีตศิลป์ และทัศนศิลป์ทั้งไทยและสากล รวมทั้งศิลปวัฒนธรรมระดับท้องถิ่นและระดับชาติ ทำการสอนการแสดง การวิจัย และให้บริการทางวิชาการ ตลอดจนอนุรักษ์ สืบสาน สร้างสรรค์ ส่งเสริม ทำนุบำรุง และเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์ของชาติ และศิลปวัฒนธรรมที่หลากหลายของชุมชนในท้องถิ่น

4. เป้าหมายการผลิตบุคลากรเฉพาะสาขาเพื่อรับใช้สังคม แบ่งเป็น 3 ระดับ ได้แก่

4.1 เป็นช่างฝีมือประณีตทางนาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ คีตศิลป์ ช่างศิลป์ระดับผู้ปฏิบัติ

4.2 เป็นครูระดับชำนาญที่สามารถถ่ายทอดศิลปสาขาต่าง ๆ ได้

4.3 เป็นผู้เชี่ยวชาญทางศิลปะเป็นศิลปินในศิลปสาขาต่าง ๆ และมีฝีมือเชี่ยวชาญเป็นที่ยอมรับระดับชาติ

5. แผนยุทธศาสตร์สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยกำหนดเป้าประสงค์เพื่อผลิตบัณฑิตที่มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ได้แก่

5.1 มีทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 (3R, 8C)

5.2 มีทักษะวิชาชีพเฉพาะ มีความเป็นมืออาชีพงานศิลป์

5.3 มีทัศนคติที่ดีต่อการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม

5.4 เป็นผู้ที่มีจิตสาธารณะ

ตาราง 7 ประเด็นยุทธศาสตร์ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
(2560a, pp. 64-96)

ประเด็นยุทธศาสตร์	กลยุทธ์	ประสิทธิผลตามประเด็นยุทธศาสตร์
1. จัดการเรียนรู้การสอนและพัฒนาผู้สำเร็จการศึกษาสอดคล้องกับการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21	1. การแนะแนวการศึกษาและคัดเลือกนักศึกษาเชิงรุก 2. จัดการศึกษาดำเนินกระบวนการเรียนรู้แบบ Active Learning 3. พัฒนาทักษะและศักยภาพของนักศึกษาด้วยกิจกรรมนอกหลักสูตรและระบบงานบริการ	บัณฑิตมีงานทำและมีทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21
2. ศึกษา วิจัยเพื่อถอดเป็นองค์ความรู้ที่สะท้อนคุณค่าที่เป็นเอกลักษณ์อัตลักษณ์ของงานศิลป์ที่มุ่งเน้น	1. พัฒนานักวิจัยรุ่นใหม่ 2. เผยแพร่ผลงานวิจัยระดับชาติหรือนานาชาติ 3. จัดหาแหล่งทุนภายนอกให้ผู้วิจัยเพื่อผลิตผลงานชิ้นใหม่	ผลงานวิจัยงานสร้างสรรค์ที่เกิดประโยชน์

ตาราง 7 (ต่อ)

ประเด็นยุทธศาสตร์	กลยุทธ์	ประสิทธิผลตาม ประเด็นยุทธศาสตร์
3. สร้างสรรค์ต่อยอดงาน ศิลป์เพื่อเป็น เอกลักษณ์อัตลักษณ์ของ ท้องถิ่นรวมทั้งเป็น ผลิตภัณฑ์บริการทาง วัฒนธรรม	1. กระตุ้นส่งเสริมให้มีการสร้างสรรค์ต่อยอดงาน ศิลป์และเป็นผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมโดยการจั กิจกรรมและจัดงบประมาณสนับสนุน 2. ส่งเสริมให้มีการเผยแพร่ผลงานสร้างสรรค์ในเวที ระดับชาติและยกย่องเชิดชูผลงานที่ได้รับรางวัล	ผลงานนวัตกรรม งานสร้างสรรค์ที่ สร้างคุณค่าแก่ สังคมรวมทั้งเพิ่ม มูลค่าทาง เศรษฐกิจ
4. บริการทางวิชาการที่ ช่วยสืบสานเผยแพร่ ศิลปวัฒนธรรมในระดับ ต่างๆ	1. ส่งเสริมสนับสนุนให้มีการบริการวิชาการ ระดับชาติหรือนานาชาติ 2. จัดทำหลักสูตรระยะสั้นทางศิลปวัฒนธรรมด้าน นาฏศิลป์ ดนตรี คีตศิลป์ และทัศนศิลป์ที่เป็น หลักสูตรภาษาไทยหรือหลักสูตรนานาชาติเพื่อ ตอบสนองความต้องการของผู้รับบริการ	ชุมชนมีการพัฒนา และเสริมสร้าง ความเข้มแข็ง ชุมชนสามารถ พึ่งพาตนเองได้ตาม ศักยภาพของ ตนเอง
5. ประชาสัมพันธ์ เสริมสร้างภาพลักษณ์ของ สถาบันฯ	1. สร้างช่องทางประชาสัมพันธ์ให้เข้าถึง กลุ่มเป้าหมาย 2. สร้างตัวแทนภาพลักษณ์สถาบันฯ	สถาบันบัณฑิต พัฒนศิลป์เป็นที่ รู้จักในสังคม
6. พัฒนาบุคลากรและ เครือข่าย	1. เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารอัตรากำลังให้ เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน 2. เพิ่มศักยภาพคุณภาพบุคลากรให้เหมาะสม กับทิศทางการพัฒนาของสถาบันฯ 3. เพิ่มความผาสุกความผูกพันของบุคลากรต่อ สถาบันฯพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือด้านต่างๆ กับสถาบัน/องค์กร/หน่วยงาน/ศิษย์เก่า	ผลงานการ ปฏิบัติงานบรรลุ วัตถุประสงค์ของ สถาบันฯ

การจัดการศึกษาระดับปริญญาตรี

สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ (2560c, p. 13) จัดการศึกษาระดับปริญญาตรี หลักสูตรศิลปบัณฑิต (ศ.บ.) 4 ปี และหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต (ศษ.บ.) 5 ปี จัดการเรียนการสอนใน 3 คณะวิชา ได้แก่

1. คณะศิลปวิจิตร เปิดสอนหลักสูตรศิลปบัณฑิต (4 ปี) 6 สาขาวิชา คือ ศิลปไทย (แขนงวิชาจิตรกรรมไทย และแขนงวิชาช่างสิบหมู่) สาขาวิชาจิตรกรรม สาขาวิชาประติมากรรม สาขาวิชาภาพพิมพ์ สาขาวิชาเครื่องเคลือบดินเผา และสาขาวิชาออกแบบตกแต่งภายใน โดยรับผู้สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพและประกาศนียบัตรมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า ซึ่งหลักสูตรดังกล่าวเปิดสอนในคณะศิลปวิจิตรและห้องเรียนเครือข่ายวิทยาลัยช่างศิลป วิทยาลัยช่างศิลปสุพรรณบุรี

2. คณะศิลปนาฏดุริยางค์ เปิดสอนหลักสูตรศิลปบัณฑิต (4 ปี) 4 สาขาวิชา คือ สาขาวิชานาฏศิลป์ไทย สาขาวิชาดนตรีไทย สาขาวิชาคีตศิลป์ไทย และสาขาวิชาศิลปะดนตรีและการแสดงพื้นบ้าน (แขนงวิชาศิลปะดนตรีและการแสดงพื้นบ้านภาคอีสาน และแขนงวิชาศิลปะดนตรีและการแสดงพื้นบ้านภาคเหนือ โดยรับผู้สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรนาฏศิลป์ชั้นกลางและประกาศนียบัตรมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า ซึ่งหลักสูตรดังกล่าวเปิดสอนในคณะศิลปนาฏดุริยางค์ และห้องเรียนเครือข่ายวิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์ วิทยาลัยนาฏศิลปร้อยเอ็ด และวิทยาลัยนาฏศิลปเชียงใหม่

3. คณะศิลปศึกษา หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต (5 ปี) 4 สาขาวิชา คือ สาขาวิชานาฏศิลป์ไทยศึกษา สาขาวิชานาฏศิลป์สากลศึกษา (แขนงวิชาบัลเลต์) สาขาวิชาดนตรีคีตศิลป์ไทยศึกษา (แขนงวิชาดนตรีไทย และแขนงวิชาคีตศิลป์ไทย) และสาขาวิชาดนตรีคีตศิลป์สากลศึกษา (แขนงวิชาดนตรีสากล และแขนงวิชาคีตศิลป์สากล) โดยรับผู้สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรนาฏศิลป์ชั้นกลางและประกาศนียบัตรมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า ซึ่งหลักสูตรดังกล่าวเปิดสอนในคณะศิลปศึกษา และห้องเรียนเครือข่ายวิทยาลัยนาฏศิลปทุกแห่ง

คุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์

วัตถุประสงค์ของหลักสูตร ประกอบด้วย สมรรถนะ และคุณลักษณะของบัณฑิตที่พึงประสงค์ ในแต่ละคณะ แต่ละสาขาวิชา สามารถสรุปได้ ดังนี้

1. สมรรถนะและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของบัณฑิตคณะศิลปวิจิตร ได้แก่

1.1 บัณฑิตมีความรู้ความสามารถด้านสาขาวิชาที่ตนเรียน และสามารถนำความรู้ไปประโยชน์ในการประกอบอาชีพได้อย่างเชี่ยวชาญ

1.2 บัณฑิตมีทักษะเฉพาะด้าน โดยเฉพาะในสาขาวิชาที่ตนเรียน มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ สามารถค้นคว้าและพัฒนางานตามหลักวิชาการได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.3 บัณฑิตมีคุณธรรม จริยธรรมและมีจรรยาบรรณในวิชาชีพ

1.4 บัณฑิตสามารถอนุรักษ์ สืบทอด และเผยแพร่มรดกทางวัฒนธรรมของชาติ

2. สมรรถนะและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของบัณฑิตคณะศิลปนาฏดุริยางค์ ได้แก่

2.1 บัณฑิตมีความเป็นศิลปินและนักวิชาการที่มีความรู้ความสามารถ ทั้งด้านทฤษฎีและด้านปฏิบัติ

2.2 บัณฑิตมีความสามารถในการแสวงหาและสืบค้นความรู้ด้วยตนเอง

2.3 บัณฑิตมีความสามารถด้านการวิจัย วิเคราะห์และสังเคราะห์องค์ความรู้ได้

2.4 บัณฑิตมีความเสียสละ รับผิดชอบ ซื่อสัตย์ และมีจรรยาบรรณในวิชาชีพ

2.5 บัณฑิตมีความรู้ความสามารถในการอนุรักษ์ สืบทอด เผยแพร่และสร้างสรรค์องค์ความรู้ได้

3. สมรรถนะและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของบัณฑิตคณะศิลปศึกษา ได้แก่

3.1 บัณฑิตมีความเป็นครู สามารถถ่ายทอดความรู้ และเผยแพร่องค์ความรู้ได้

3.2 บัณฑิตสามารถแสวงหาความรู้ได้อย่างต่อเนื่อง ใช้วิธีการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียน การสอน และสามารถบูรณาการความรู้ในศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง

3.3 บัณฑิตสามารถคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ และสร้างสรรค์องค์ความรู้ได้

3.4 บัณฑิตสามารถพัฒนาตนเองให้เข้ากับยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลง

3.5 บัณฑิตมีความสามารถในการสื่อสาร และสามารถใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3.6 บัณฑิตมีความเสียสละ รับผิดชอบ ซื่อสัตย์ และมีจรรยาบรรณในวิชาชีพ

มาตรฐานผู้สำเร็จการศึกษาของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

มาตรฐานผู้สำเร็จการศึกษาด้านนาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ และช่างศิลป์ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ประกาศให้ใช้เมื่อวันที่ 11 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2551 ประกอบด้วยมาตรฐาน 3 ด้านตามลำดับความสำคัญโดยมีฐานความคิดที่ว่า สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ เป็นสถาบันการศึกษา

วิชาชีพเฉพาะ จึงให้ความสำคัญมาตรฐานด้านวิชาชีพเป็นลำดับที่ 1 คาดหวังให้ผู้สำเร็จการศึกษา มีความรู้ ความเข้าใจ ทักษะปฏิบัติงานได้ นอกจากนี้ยังประกอบด้วยมาตรฐานด้านวิชาการ และ มาตรฐานด้านคุณลักษณะคาดหวังให้ผู้เรียนมีความรอบรู้อย่างกว้างขวาง มีโลกทัศน์ที่กว้างไกล มีความเข้าใจธรรมชาติ ตนเอง ผู้อื่นและสังคม สามารถนำความรู้ไปใช้ในการดำเนินชีวิตและดำรงตนในสังคมได้เป็นอย่างดี มีคุณธรรมจริยธรรม และประกอบอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ (สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์, 2550, p. 12)

เกณฑ์คุณภาพมาตรฐานผู้สำเร็จการศึกษาด้านนาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ และช่างศิลป์ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ เป็นข้อกำหนดเกี่ยวกับคุณภาพการศึกษาสำหรับผู้สำเร็จการศึกษาทุกระดับชั้น ซึ่งสถานศึกษาในสังกัดทั้ง 18 แห่ง ต้องนำไปใช้เพื่อประเมินคุณภาพการศึกษาให้ยั่งยืน มี 3 มาตรฐานหลัก ได้แก่ มาตรฐานที่ 1 มาตรฐานด้านวิชาชีพ มาตรฐานที่ 2 มาตรฐานด้านวิชาการ และมาตรฐานที่ 3 มาตรฐานด้านคุณลักษณะ ดังนี้

มาตรฐานที่ 1 มาตรฐานด้านวิชาชีพ ผู้สำเร็จการศึกษามีความรู้ในวิชาชีพทั้งด้านทฤษฎีและด้านทักษะ มีกระบวนการคิด มีความสามารถในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ มีประสบการณ์การแสดงผล การนำเสนอผลงานศิลปะ/การสอน และมีทักษะในการวิจัย ซึ่งประกอบด้วยมาตรฐานและตัวบ่งชี้แตกต่างกันตามแต่ละคณะ ดังนี้

ตาราง 8 มาตรฐานด้านวิชาชีพสำหรับผู้สำเร็จการศึกษาของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

มาตรฐาน วิชาชีพ	ตัวบ่งชี้		
	คณะศิลปวิจิตร	คณะศิลปนาฏดุริยางค์	คณะศิลปศึกษา
1. ความรู้ด้าน ทฤษฎี	1. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแนวคิด จารีตรูปแบบงานศิลป์ 2. สืบค้น รวบรวม และวิเคราะห์ข้อมูลด้านช่างศิลป์ได้อย่างเป็นระบบ 3. บันทึกองค์ความรู้ด้านช่างศิลป์เป็นลายลักษณ์อักษรได้	1. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแนวคิด จารีตรูปแบบการแสดงด้านนาฏศิลป์ไทย ด้านดุริยางคศิลป์ไทย และด้านคีตศิลป์ไทย 2. สืบค้น รวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลด้านนาฏศิลป์ไทย ด้านดุริยางคศิลป์ไทย และด้านคีตศิลป์ไทยได้อย่างเป็นระบบ 3. บันทึกองค์ความรู้ด้านนาฏศิลป์ไทย ด้านดุริยางคศิลป์ไทย และด้านคีตศิลป์ไทยเป็นลายลักษณ์อักษรได้	1. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแนวคิด จารีตรูปแบบการแสดงด้านนาฏศิลป์ไทย ด้านนาฏศิลป์สากล ด้านดุริยางคศิลป์ไทย ด้านดุริยางคศิลป์สากล ด้านคีตศิลป์ไทย และด้านคีตศิลป์สากล 2. สืบค้น รวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล ด้านนาฏศิลป์ไทย ด้านนาฏศิลป์สากล ด้านดุริยางคศิลป์ไทย ด้านดุริยางคศิลป์สากล ด้านคีตศิลป์ไทย และด้านคีตศิลป์สากลได้อย่างเป็นระบบ

ตาราง 8 (ต่อ)

มาตรฐาน วิชาชีพ	ตัวบ่งชี้		
	คณะศิลปวิจิตร	คณะศิลปนาฏดุริยางค์	คณะศิลปศึกษา
1. ความรู้ด้าน ทฤษฎี			3. บันทึกองค์ความรู้ด้าน นาฏศิลป์ไทย ด้านนาฏศิลป์สากล ด้านดุริยางคศิลป์ไทย ด้านดุริยางคศิลป์สากล ด้านคีตศิลป์ไทย และ ด้านคีตศิลป์สากลเป็น ลายลักษณ์อักษรได้
2. ความรู้ด้าน ทักษะ	1. มีความชำนาญใน การสร้างสรรค์งานช่าง ศิลป์ได้อย่างถูกต้อง สวยงามตามแบบแผน 2. ใฝ่รู้ ฝึกปฏิบัติเพื่อ พัฒนาตนเอง 3. สามารถนำความรู้มา ปฏิบัติงานระดับ สร้างสรรค์ได้	1. มีความชำนาญในการ ปฏิบัติด้านนาฏศิลป์ไทย ด้านดุริยางคศิลป์ไทย และ ด้านคีตศิลป์ไทยได้อย่าง ถูกต้องตามแบบแผน 2. ใฝ่รู้ ฝึกปฏิบัติเพื่อพัฒนา ตนเอง 3. สามารถถ่ายทอดความรู้ การปฏิบัติด้านนาฏศิลป์ ไทย ด้านดุริยางคศิลป์ไทย และด้านคีตศิลป์ไทยได้ อย่างถูกต้อง	1. มีความชำนาญในการ ปฏิบัติด้านนาฏศิลป์ไทย ด้านนาฏศิลป์สากล ด้านดุริยางคศิลป์ไทย ด้านดุริยางคศิลป์สากล ด้านคีตศิลป์ไทย และด้าน คีตศิลป์สากลได้อย่าง ถูกต้องตามแบบแผน 2. ใฝ่รู้ ฝึกปฏิบัติเพื่อ พัฒนาตนเอง

ตาราง 8 (ต่อ)

มาตรฐาน วิชาชีพ	ตัวบ่งชี้		
	คณะศิลปวิจิตร	คณะศิลปนาฏดุริยางค์	คณะศิลปศึกษา
2. ความรู้ด้าน ทักษะ			3. สามารถถ่ายทอด ความรู้การปฏิบัติด้าน นาฏศิลป์ไทย ด้านนาฏศิลป์สากล ด้านดุริยางคศิลป์ไทย ด้านดุริยางคศิลป์สากล ด้านคีตศิลป์ไทย และด้าน คีตศิลป์สากลได้อย่าง ถูกต้อง
3. กระบวนการ คิด	1. สามารถเชื่อมโยง ความสัมพันธ์ของข้อมูล ด้านช่างศิลป์กับความรู้ ด้านทฤษฎีได้อย่างเป็น ระบบและมีเหตุผล 2. สามารถบูรณาการ ความรู้จากภูมิปัญญา ท้องถิ่นกับความรู้ทาง ศิลปะร่วมสมัยเพื่อ อนุรักษ์ สืบสาน พัฒนา งานด้านช่างศิลป์	1. สามารถเชื่อมโยง ความสัมพันธ์ของข้อมูล ด้านนาฏศิลป์ไทย ด้านดุริยางคศิลป์ไทย และ ด้านคีตศิลป์ไทยได้อย่าง เป็นระบบและมีเหตุผล 2. สามารถบูรณาการ ความรู้จากภูมิปัญญา ท้องถิ่นเพื่ออนุรักษ์ สืบสาน พัฒนางานด้านนาฏศิลป์ ไทย ด้านดุริยางคศิลป์ไทย และด้านคีตศิลป์ไทย	1. สามารถเชื่อมโยง ความสัมพันธ์ของข้อมูล ด้านนาฏศิลป์ไทย ด้านนาฏศิลป์สากล ด้านดุริยางคศิลป์ไทย ด้านดุริยางคศิลป์สากล ด้านคีตศิลป์ไทย และ ด้านคีตศิลป์สากลได้อย่าง เป็นระบบและมีเหตุผล

ตาราง 8 (ต่อ)

มาตรฐาน วิชาชีพ	ตัวบ่งชี้		
	คณะศิลปวิจิตร	คณะศิลปนาฏดุริยางค์	คณะศิลปศึกษา
3. กระบวนการ คิด			2. สามารถบูรณาการ ความรู้จากภูมิปัญญา ท้องถิ่นเพื่ออนุรักษ์ สืบ สาน พัฒนางานด้าน นาฏศิลป์ไทย ด้านนาฏศิลป์สากล ด้านดุริยางคศิลป์ไทย ด้านดุริยางคศิลป์สากล ด้านคีตศิลป์ไทย และ ด้านคีตศิลป์สากล
4. เทคโนโลยี สารสนเทศ	1. สามารถใช้สื่อและ เทคโนโลยีเพื่อ การศึกษาค้นคว้า ความรู้ด้านช่างศิลป์ 2. สามารถใช้สื่อและ เทคโนโลยีเพื่อ สร้างสรรค์และพัฒนา งานด้านช่างศิลป์	1. สามารถใช้สื่อและ เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา ค้นคว้าความรู้ด้าน นาฏศิลป์ไทย ด้านดุริยางค ศิลป์ไทย และด้านคีตศิลป์ ไทย 2. สามารถใช้สื่อและ เทคโนโลยีเพื่อสร้างสรรค์ และพัฒนางานด้าน นาฏศิลป์ไทย ด้านดุริยางค ศิลป์ไทย และด้านคีตศิลป์ ไทย	1. สามารถใช้สื่อและ เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา ค้นคว้าความรู้ด้าน นาฏศิลป์ไทย ด้านนาฏศิลป์สากล ด้านดุริยางคศิลป์ไทย ด้านดุริยางคศิลป์สากล ด้านคีตศิลป์ไทย และ ด้านคีตศิลป์สากล

ตาราง 8 (ต่อ)

มาตรฐาน วิชาชีพ	ตัวบ่งชี้		
	คณะศิลปวิจิตร	คณะศิลปนาฏดุริยางค์	คณะศิลปศึกษา
4. เทคโนโลยี สารสนเทศ			2. สามารถใช้สื่อและ เทคโนโลยีเพื่อสร้างสรรค์ และพัฒนางาน ด้านนาฏศิลป์ไทย ด้านนาฏศิลป์สากล ด้านดุริยางคศิลป์ไทย ด้านดุริยางคศิลป์สากล ด้านคีตศิลป์ไทย และ ด้านคีตศิลป์สากล
5. ประสบการณ์ การแสดง	1. สามารถนำเสนอ ผลงานทางการศึกษา ด้านช่างศิลป์ได้ 2. นำเสนอเผยแพร่งาน ช่างศิลป์ตามแบบแผน หรือสร้างสรรค์หรือ ประยุกต์ใช้อย่าง เหมาะสม	1. นำเสนอผลงานทางการ ศึกษาด้านนาฏศิลป์ไทย ด้านดุริยางคศิลป์ไทย และ ด้านคีตศิลป์ไทยในรูปแบบ บูรณาการ 2. นำเสนอเผยแพร่งานด้าน นาฏศิลป์ไทย ด้านดุริยางค ศิลป์ไทย และด้านคีตศิลป์ ไทยในรูปแบบอนุรักษ์และ สร้างสรรค์	1. นำเสนอผลงานทางการ ศึกษาด้านนาฏศิลป์ไทย ด้านนาฏศิลป์สากล ด้านดุริยางคศิลป์ไทย ด้านดุริยางคศิลป์สากล ด้านคีตศิลป์ไทย และ ด้านคีตศิลป์สากลใน รูปแบบบูรณาการ

ตาราง 8 (ต่อ)

มาตรฐาน วิชาชีพ	ตัวบ่งชี้		
	คณะศิลปวิจิตร	คณะศิลปนาฏดุริยางค์	คณะศิลปศึกษา
5. ประสบการณ์ การแสดง			2. นำเสนอเผยแพร่ผลงานนาฏศิลป์ไทยในรูปแบบอนุรักษ์และสร้างสรรค์ 3. เผยแพร่งานด้านนาฏศิลป์สากลในรูปแบบ Classical/Modern/และสร้างสรรค์ 4. นำเสนอการแสดงตามหลักสูตรได้ 5. ร่วมกิจกรรมการแสดงหรือกิจกรรมอื่น ๆ ทางศิลปวัฒนธรรมนอกเหนือจากงานราชการ

ตาราง 8 (ต่อ)

มาตรฐาน วิชาชีพ	ตัวบ่งชี้		
	ศิลปะปวิจิตร	ศิลปะปนาฏดุริยางค์	ศิลปะปศึกษา
6. การวิจัย	1. สามารถค้นคว้า รวบรวมและตั้งประเด็นของการวิจัยเพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้ทางด้านช่างศิลป์ได้ 2. สามารถสืบค้นข้อมูล วิเคราะห์ สังเคราะห์ ตอบปัญหาการวิจัยได้ 3. นำองค์ความรู้ที่ได้จากผลการวิจัยไปพัฒนางานศิลปะได้	1. สามารถค้นคว้า รวบรวมเพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้ทางด้านนาฏศิลป์ไทย ด้านดุริยางคศิลป์ไทย และด้านคีตศิลป์ไทย 2. สามารถนำผลการวิจัยไปพัฒนางานด้านนาฏศิลป์ไทย ด้านดุริยางคศิลป์ไทย และด้านคีตศิลป์ไทยได้	1. สามารถค้นคว้า รวบรวมเพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้ทางด้านนาฏศิลป์ไทย ด้านนาฏศิลป์สากล ด้านดุริยางคศิลป์ไทย ด้านดุริยางคศิลป์สากล ด้านคีตศิลป์ไทย และด้านคีตศิลป์สากล 2. สามารถนำผลการวิจัยไปพัฒนางานด้านนาฏศิลป์ไทย ด้านนาฏศิลป์สากล ด้านดุริยางคศิลป์ไทย ด้านดุริยางคศิลป์สากล ด้านคีตศิลป์ไทย และด้านคีตศิลป์สากลได้

ตาราง 8 (ต่อ)

มาตรฐาน วิชาชีพ	ตัวบ่งชี้		
	คณะศิลปวิจิตร	คณะศิลปนาฏดุริยางค์	คณะศิลปศึกษา
7. ประสบการณ์ วิชาชีพ	1. สามารถสร้างสรรค์ งานศิลปะที่มีคุณภาพ 2. สามารถบริการ จัดการธุรกิจศิลป์ได้ 3. สามารถสื่อสารและ ประสานประโยชน์ใน องค์กรได้อย่างมี คุณภาพ	1. สามารถเป็นศิลปินที่มี คุณภาพ 2. สามารถบริหารจัดการ ธุรกิจศิลป์ได้อย่างเป็น ระบบ 3. สามารถสื่อสารและ ประสานประโยชน์ในองค์กร ได้อย่างมีคุณภาพ	มาตรฐานวิชาชีพครู

ตาราง 9 มาตรฐานด้านวิชาชีพสำหรับผู้สำเร็จการศึกษาของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

มาตรฐานวิชาชีพครู	ตัวบ่งชี้
1. หลักสูตร	1. สามารถวิเคราะห์หลักสูตรได้ 2. สามารถนำหลักสูตรไปจัดทำโครงการสอนได้
2. การจัดการเรียนรู้	1. สามารถนำโครงการสอนมาจัดทำแผนการเรียนรู้รายปี/รายภาค 2. สามารถออกแบบการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน 3. สามารถเลือกใช้ พัฒนา และสร้างสื่อการสอนที่ส่งเสริมการ เรียนรู้ 4. สามารถจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ตามความสามารถของ ผู้เรียน

ตาราง 9 (ต่อ)

มาตรฐานวิชาชีพครู	ตัวบ่งชี้
3. จิตวิทยาสำหรับครู	1. เข้าใจธรรมชาติของผู้เรียนและสามารถจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน 2. สามารถช่วยเหลือแนะนำและพัฒนาผู้เรียนได้ตามศักยภาพของตน
4. การวัดและการประเมินผลการศึกษา	1. สามารถวัดและประเมินผลได้ตรงตามสภาพความเป็นจริง 2. สามารถนำผลการประเมินไปใช้ในการปรับปรุงการจัดการเรียนรู้และหลักสูตรได้
5. การบริหารจัดการในชั้นเรียน	1. มีภาวะผู้นำ 2. สามารถปกครองชั้นเรียนได้
6. การวิจัยทางการศึกษา	1. สามารถทำวิจัยในชั้นเรียน 2. สามารถนำผลการวิจัยไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน
7. นวัตกรรมและเทคโนโลยีสารสนเทศทางการศึกษา	1. สามารถเลือกใช้ออกแบบสร้างและปรับปรุงวิธีการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ 2. สามารถใช้เทคโนโลยีและสารสนเทศเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ 3. สามารถแสวงหาแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลายเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน
8. ความเป็นครู	1. มีความอดทนและรับผิดชอบ 2. เป็นแบบอย่างที่ดีให้นักเรียน 3. ปฏิบัติตามจรรยาบรรณของวิชาชีพครู

ตาราง 9 (ต่อ)

มาตรฐานวิชาชีพครู	ตัวบ่งชี้
9. ประสพการณ์วิชาชีพครู 9.1 การฝึกปฏิบัติวิชาชีพ ระหว่างเรียน	1. ศึกษาและจำแนกความแตกต่างของผู้เรียนได้ 2. จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ร่วมกับสถานศึกษา 3. สามารถฝึกปฏิบัติการสอน ประเมินผลและปรับปรุง กระบวนการจัดการเรียนรู้ 4. สามารถจัดทำโครงการทางวิชาการ
9.2 การปฏิบัติการสอนใน สถานศึกษา	1. สามารถจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ในสาขาวิชาเฉพาะ 2. สามารถประเมินปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนรู้ให้ เหมาะสมกับศักยภาพของผู้เรียน 3. สามารถทำวิจัยในชั้นเรียน 4. สามารถจัดทำรายงานการจัดการเรียนรู้และการพัฒนาผู้เรียน

มาตรฐานที่ 2 มาตรฐานด้านวิชาการ ผู้สำเร็จการศึกษามีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ มีกระบวนการคิด มีความรู้ในการรักษาสุขภาพอนามัย และการดำรงชีวิตอยู่ในสังคม และมีความสามารถในการวิจัยเพื่อพัฒนาองค์ความรู้ มาตรฐานด้านวิชาการผู้สำเร็จการศึกษาระดับอุดมศึกษาของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ประกอบด้วยมาตรฐานและตัวบ่งชี้ (6 มาตรฐาน 16 ตัวบ่งชี้) ดังนี้

ตาราง 10 มาตรฐานด้านวิชาการผู้สำเร็จการศึกษาระดับอุดมศึกษาของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

มาตรฐานด้านวิชาการ	ตัวบ่งชี้
1. การใช้ภาษาและการสื่อสาร	1. สามารถใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารได้อย่างเหมาะสม 2. สามารถใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้อย่างเหมาะสม 3. สามารถสื่อความคิดผ่านการพูดและเขียนเพื่อการนำเสนอด้วยวิธีต่าง ๆ
2. เทคโนโลยีสารสนเทศ	1. สามารถสื่อความคิดและนำความรู้ด้านคอมพิวเตอร์ไปประยุกต์ใช้ 2. สามารถแสวงหาและเลือกสรรความรู้จากการใช้เทคโนโลยีในการพัฒนาตนเอง
3. กระบวนการคิด	1. สามารถจัดระบบความคิดวิเคราะห์ และประเมินได้ 2. สามารถคาดการณ์ กำหนดเป้าหมาย เลือกแนวทางตัดสินใจ และแก้ไขปัญหาได้ 3. มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และบูรณาการความคิดได้
4. สุขอนามัย	1. มีสุขนิสัยในการดูแลสุขภาพ 2. ป้องกันตนเองจากยาเสพติด 3. รู้จักหลีกเลี่ยงสภาวะที่เสี่ยงต่อความรุนแรง โรคภัย อุบัติเหตุ และปัญหาทางเพศ
5. การดำรงชีวิตในสังคม	1. มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีและสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข 2. มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อม 3. เห็นคุณค่าภูมิปัญญาไทยและนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ 4. นำแนวคิดแบบเศรษฐกิจพอเพียงมาใช้ในการดำรงชีวิต
6. การวิจัย	สามารถสร้างและพัฒนาองค์ความรู้ที่จะนำไปประยุกต์ใช้งานได้

มาตรฐานที่ 3 มาตรฐานด้านคุณลักษณะ มาตรฐานด้านคุณลักษณะผู้สำเร็จ การศึกษาระดับอุดมศึกษาของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ประกอบด้วยมาตรฐานและตัวบ่งชี้ (2 มาตรฐาน 12 ตัวบ่งชี้) ดังนี้

ตาราง 11 มาตรฐานด้านคุณลักษณะผู้สำเร็จการศึกษาระดับอุดมศึกษาของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

มาตรฐานด้านคุณลักษณะ	ตัวบ่งชี้
1. คุณลักษณะที่พึงประสงค์	1. มีวินัยและความรับผิดชอบ 2. มีความซื่อสัตย์สุจริต 3. มีความกตัญญูทดแทน 4. มีสัมมาคารวะ รู้จักกาลเทศะ 5. มีความเมตตากรุณา เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และเสียสละเพื่อส่วนรวม 6. ประหยัด อุดม 7. ภูมิใจในความเป็นไทย 8. มีความสามัคคี 9. เชื้อมั่นในตนเอง กล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม 10. มีภาวะผู้นำและผู้ตาม
2. จรรยาบรรณวิชาชีพ	1. รักและศรัทธาในวิชาชีพ 2. รับผิดชอบต่อวิชาชีพ

การรู้สารสนเทศสำหรับนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

การสอนรายวิชาที่เกี่ยวกับการรู้สารสนเทศ

สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ไม่มีหลักสูตรหรือรายวิชาการรู้สารสนเทศโดยตรง แต่มี รายวิชาที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกัน ได้แก่ รายวิชาสารสนเทศเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต

รายวิชา 300-11001 สารสนเทศเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต (*Information for Lifelong Learning*) ซึ่งเปิดสอนในปัจจุบัน มีจำนวน 3 หน่วยกิต เป็นรายวิชาบังคับของหลักสูตร

หมวดวิชาการศึกษาทั่วไป กลุ่มวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สำหรับหลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2558) โดยมีคำอธิบายรายวิชา ดังนี้

ศึกษาความหมายและความสำคัญของสารสนเทศ วิธีการเข้าถึงแหล่งสารสนเทศที่หลากหลายเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต การสืบค้นสารสนเทศ กระบวนการจัดการสารสนเทศ การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศอย่างรู้เท่าทัน ความปลอดภัยของการเก็บรักษาข้อมูล พระราชบัญญัติว่าด้วยข้อมูลข่าวสาร เทคนิคการปรับแต่งและการนำเสนอสารสนเทศในเชิงสร้างสรรค์

มาตรฐานการรู้สารสนเทศกับมาตรฐานผู้สำเร็จการศึกษาของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

จากการศึกษามาตรฐานการรู้สารสนเทศของนักวิชาการและองค์กรต่าง ๆ พบว่า มาตรฐานสามมิติของการรู้สารสนเทศสำหรับอุดมศึกษา (ACRL) สอดคล้องกับมาตรฐานผู้สำเร็จการศึกษาของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ทั้ง 3 มาตรฐาน ได้แก่ มาตรฐานด้านวิชาชีพ มาตรฐานด้านวิชาการ และมาตรฐานด้านคุณลักษณะ ดังตาราง 12

ตาราง 12 มาตรฐานการรู้สารสนเทศกับมาตรฐานผู้สำเร็จการศึกษาของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

มาตรฐานสามมิติการรู้สารสนเทศสำหรับอุดมศึกษา (ACRL)	มาตรฐานผู้สำเร็จการศึกษาของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
1. สามารถกำหนดลักษณะและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้	1.1 นักศึกษาสามารถกำหนดหัวข้อในการทำโครงงานวิชาการหรือหัวข้อศิลปนิพนธ์ หรือการตั้งประเด็นของการวิจัยด้านนาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ คีตศิลป์ และช่างศิลป์ เพื่อสร้างสรรค์ผลงานได้อย่างสวยงามถูกต้องตามแบบแผน 1.2 นักศึกษาระบุคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องหรือคำสำคัญเพื่อใช้ในการสืบค้นสารสนเทศ

ตาราง 12 (ต่อ)

มาตรฐานสามัตถิยะการรู้ สารสนเทศสำหรับอุดมศึกษา (ACRL)	มาตรฐานผู้สำเร็จการศึกษาของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
1. สามารถกำหนดลักษณะ และขอบเขตของสารสนเทศที่ ต้องการได้	1.3 นักศึกษามีความเข้าใจเกี่ยวกับแหล่งสารสนเทศด้าน ศิลปวัฒนธรรมและ ภูมิปัญญาท้องถิ่น และสามารถระบุแหล่ง สารสนเทศด้านศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น เช่น ฐานข้อมูลห้องสมุด ฐานข้อมูลออนไลน์ แหล่งสารสนเทศ บุคคล เว็บไซต์ต่าง ๆ เป็นต้น 1.4 นักศึกษามีความเข้าใจสารสนเทศทางศิลปวัฒนธรรมที่ สามารถใช้ได้โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายและที่ต้องเสียค่าใช้จ่าย
2. สามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผล	2.1 นักศึกษาสามารถเลือกวิธีการค้นหาสารสนเทศ เช่น ค้นหา จากฐานข้อมูลโอแพค (OPAC) หรือฐานข้อมูลออนไลน์ เป็น ต้น 2.2 นักศึกษามีความเข้าใจระบบการจัดหมวดหมู่ทรัพยากร สารสนเทศของห้องสมุด 2.3 นักศึกษาสามารถกำหนดกลยุทธ์ในการสืบค้นสารสนเทศ เช่น การใช้ตรรกบูลีน การสืบค้นแบบพื้นฐาน การสืบค้นแบบ ขั้นสูง และสามารถปรับกลยุทธ์การสืบค้นได้ตามความจำเป็น 2.4 นักศึกษาสามารถติดตามหาแหล่งที่มาของสารสนเทศเพื่อ นำมาเขียนอ้างอิง
3. สามารถประเมินสารสนเทศ และแหล่งสารสนเทศได้	3.1 นักศึกษาสามารถสรุปประเด็นสำคัญของสารสนเทศที่ รวบรวมมาได้

ตาราง 12 (ต่อ)

มาตรฐานสามัตถิยะการรู้ สารสนเทศสำหรับอุดมศึกษา (ACRL)	มาตรฐานผู้สำเร็จการศึกษาของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
3. สามารถประเมินสารสนเทศ และแหล่งสารสนเทศได้	3.2 นักศึกษาสามารถประเมินความน่าเชื่อถือ ความถูกต้อง แม่นยำของสารสนเทศนั้น เช่น ความน่าเชื่อถือของผู้แต่ง ทัศนคติ ของผู้แต่ง และเปรียบเทียบสารสนเทศจากหลาย ๆ แหล่ง 3.3 นักศึกษาตัดสินใจได้ว่าสารสนเทศที่ได้มานั้นเพียงพอกับ ความต้องการหรือไม่ หรือต้องการหาสารสนเทศอื่นเพิ่มเติมหรือไม่
4. สามารถใช้สารสนเทศได้ อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อบรรลุ จุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้	4.1 นักศึกษาสามารถประยุกต์สารสนเทศที่ได้รับใหม่กับ สารสนเทศที่มีอยู่เดิมแล้วสร้างสรรค์เป็นผลงานชิ้นใหม่ หรือ องค์ความรู้ใหม่ 4.2 นักศึกษาสามารถนำผลงานชิ้นใหม่ หรือองค์ความรู้ใหม่ที่ ได้รับนั้นไปพัฒนางานด้านนาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ คีตศิลป์ และช่างศิลป์ได้ 4.3 นักศึกษาสามารถนำเสนอผลงานโครงงานศิลปนิพนธ์ไปสู่ ผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ
5. มีความเข้าใจประเด็นทาง เศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคม ที่มีผลต่อการใช้และการเข้าถึง สารสนเทศได้ รวมทั้งใช้ สารสนเทศอย่างถูกต้องทั้งทาง หลักจริยธรรมและกฎหมาย	5.1 นักศึกษามีความเข้าใจประเด็นการลอกเลียนวรรณกรรม (Plagiarism) 5.2 นักศึกษาสามารถเขียนอ้างอิง (Citation) และ บรรณานุกรม (References) ถูกต้องตามรูปแบบมาตรฐานที่ เลือกใช้ 5.3 นักศึกษามีความเข้าใจประเด็นลิขสิทธิ์ และใช้สารสนเทศที่มี ลิขสิทธิ์ได้อย่างเป็นธรรม สามารถปฏิบัติตามกฎหมาย ข้อ ควรปฏิบัติทางวิชาการของสถาบันฯ และมีจรรยาบรรณในการ เข้าถึงสารสนเทศและใช้แหล่งสารสนเทศ

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบนำตนเอง

ความหมายของการเรียนรู้แบบนำตนเอง

คำว่า “การเรียนรู้แบบนำตนเอง” มาจากคำภาษาอังกฤษว่า Self-directed learning มีการบัญญัติเป็นคำไทยอย่างหลากหลาย เช่น การเรียนรู้โดยชี้นำตนเอง การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้โดยผู้เรียนนำตนเอง เป็นต้น นักวิชาการศึกษาหลายท่านได้อธิบายความหมายของการเรียนรู้แบบนำตนเอง ดังนี้

โนวเลส (Knowles, 1975, p. 18) ให้ความหมายว่า กระบวนการที่บุคคลมีความคิดริเริ่มในการวินิจฉัยความต้องการเรียนรู้ของตนเอง การกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ การแสวงหาแหล่งทรัพยากร การเรียนรู้ การเลือกและประยุกต์กลยุทธ์ในการเรียนรู้ที่เหมาะสม รวมทั้งการประเมินผลลัพธ์การเรียนรู้ของตนเอง โดยจะได้รับหรือไม่ได้รับความช่วยเหลือจากผู้อื่นก็ตาม

สเคเจอร์ และเดฟ (Skager & Dave, 1978, p. 13) ให้ความหมายว่า การพัฒนาการเรียนรู้และประสบการณ์การเรียนรู้ของตนเอง รวมทั้งความสามารถในการวางแผนปฏิบัติและประเมินผลกิจกรรมการเรียนรู้ทั้งในลักษณะเฉพาะบุคคลและในฐานะสมาชิกของกลุ่มการเรียนรู้ร่วมกัน

โบด์ และกริฟฟิน (Boud & Griffin, 1987, p. 116) ให้ความหมายว่า เป็นการจัดการประสบการณ์ การเรียนรู้เฉพาะบุคคลใดบุคคลหนึ่ง โดยมีเป้าหมายไปสู่การพัฒนาทักษะการเรียนรู้ของตนเอง และความสามารถในการวางแผนการปฏิบัติ และการประเมินผลการเรียนรู้ การจัดการเรียนรู้เป็นเฉพาะบุคคลและพัฒนาการเรียนรู้

บลูเก็ตต์ และไฮม์สตรา (Brockett & Hiemstra, 1991, pp. 10-16) ให้ความหมายว่า การเรียนรู้ที่เป็นคุณลักษณะเฉพาะที่มีอยู่ในทุกคน มากน้อยขึ้นอยู่กับสถานการณ์การเรียนรู้ โดยผู้เรียนมีบทบาทในการรับผิดชอบการเรียนรู้ของตนด้วยการวางแผนและปฏิบัติด้วยการชี้นำตนเอง ซึ่งก่อให้เกิดผลบวกของการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้อาจมีได้หลากหลาย โดยมีผู้สอนให้คำปรึกษา แลกเปลี่ยนความคิด และให้ความไว้วางใจแก่ผู้เรียนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างเต็มที่ในการเรียนรู้ไม่จำเป็นว่าบุคคลนั้นต้องเรียนรู้ตามลำพัง โดยอาจเรียนแบบความร่วมมือ ซึ่งจะได้ผลลัพธ์การเรียนรู้ได้ดีกว่าเรียนรู้แบบลำพัง

รุ่งฟ้า (2552, p. 149) ให้ความหมายว่า กระบวนการซึ่งผู้เรียนแต่ละคนมีความคิดริเริ่มด้วยตนเอง โดยอาศัยความช่วยเหลือจากผู้อื่นหรือไม่ต้องก็ได้ ผู้เรียนจะวิเคราะห์ความต้องการที่จะเรียนรู้ กำหนดเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์การเรียนรู้ เลือกวิธีการเรียนรู้ การแสวงหาแหล่งความรู้ การรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล รวมทั้งประเมินตนเองโดยอาจารย์ทำหน้าที่กระตุ้นและให้คำปรึกษาแก่ผู้เรียน

กล่าวโดยสรุป การเรียนรู้แบบนำตนเอง หมายถึง กระบวนการที่บุคคลคิดริเริ่มด้วยตนเองในการปฏิบัติเพื่อให้ได้รับความรู้และทักษะตามต้องการของตนเอง โดยมีการตระหนักถึงความต้องการในการเรียนรู้ กำหนดจุดมุ่งหมาย เลือกวิธีการเรียน จนถึงประเมินความก้าวหน้าในการเรียนรู้ของตนเอง

องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบนำตนเอง

การเรียนรู้แบบนำตนเองนั้นเริ่มจากการที่บุคคลตระหนักถึงความต้องการและความสนใจที่จะเรียนรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่ง จากนั้นก็เริ่มวางแผน จัดหาทรัพยากรการเรียนรู้ ปฏิบัติการเรียนรู้ จนประสบความสำเร็จ และสามารถประเมินผลการเรียนรู้ของตนเองได้ ซึ่งเป็นการเรียนรู้ที่มีขั้นตอนตั้งแต่ต้นจนจบ นักวิชาการศึกษาหลายท่านได้อธิบายองค์ประกอบของการเรียนรู้แบบนำตนเอง ดังนี้

กุกลิเอลมินิโน (Guglielmino, 1978) ได้วิจัยโดยใช้เทคนิคเดลฟาย ซึ่งพบว่า องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบนำตนเอง มี 8 องค์ประกอบ ได้แก่

1. การเปิดโอกาสต่อการเรียนรู้ (*Openness to learning opportunities*) ได้แก่ ความสนใจในการเรียน ความพอใจในการริเริ่มตนเอง ความรักการเรียนรู้ และความคาดหวังว่าจะเรียนอย่างต่อเนื่อง ความสนใจหาแหล่งความรู้ การมีความอดทนต่อข้อสงสัย การมีความสามารถในการยอมรับคำวิจารณ์ และการมีความรับผิดชอบในการเรียนรู้

2. การมีทัศนคติของตนเองในการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ (*Self-concept as an effective learning*) ได้แก่ ความมั่นใจที่จะเรียนรู้ด้วยตนเอง ความสามารถในการจัดแบ่งเวลาให้การเรียนรู้ การมีวินัย การมีความรู้เกี่ยวกับความต้องการการเรียนรู้ และแหล่งทรัพยากรทางความรู้และการมีทัศนคติต่อตนเองว่าเป็นผู้กระตือรือร้นในการเรียนรู้

3. การมีความคิดริเริ่มและมีอิสระในการเรียนรู้ (*Initiative and independence in learning*) ได้แก่ การแสวงหาคำตอบจากคำถามต่าง ๆ ชอบแสวงหาความรู้ ชอบมีส่วนร่วมในการกำหนดประสบการณ์การเรียนรู้ มีความมั่นใจในความสามารถที่จะทำงานด้วยตนเองได้ดี รักการเรียนรู้ พยายามที่จะอ่านเพื่อความเข้าใจ รู้แหล่งทรัพยากรทางความรู้ มีความสามารถในการพัฒนาแผนการทำงานของตนเอง และมีความคิดริเริ่มในการเริ่มโครงการใหม่ๆ

4. การยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ของตนเอง (*Informed acceptance of responsibility for one's own learning*) ได้แก่ การยอมรับผลจากการเรียนว่าตนเองมีสติปัญญาปานกลาง ความเต็มใจเรียนในสิ่งที่ยากหากเป็นเรื่องที่สนใจ และมีความเชื่อมั่นในวิธีการเรียนและสืบสวนสอบสวนทางการศึกษา

5. ความรักในการเรียน (*Love of learning*) ได้แก่ ความชื่นชมบุคคลที่ค้นคว้า อยู่เสมอ การมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะเรียน และสนุกกับการสืบสอบค้นคว้า

6. ความคิดสร้างสรรค์ (*Creativity*) ได้แก่ การมีความกล้าเสี่ยงกล้าลอง มีความสามารถในการคิดแก้ปัญหา และความสามารถคิดวิธีการเรียนในเรื่องหนึ่งๆ ได้หลายวิธี

7. การมองอนาคตในแง่ดี (*Positive orientation of the future*) ได้แก่ การมอง ตนเองว่าเป็นผู้เรียนรู้ตลอดชีวิต ชอบคิดถึงอนาคต เห็นปัญหาว่าเป็นสิ่งท้าทาย และไม่ใช้ เครื่องหมายที่จะให้หยุดกระทำ

8. ความสามารถในการใช้ทักษะทางการศึกษาขั้นพื้นฐานและทักษะการ แก้ปัญหา (*Ability to use basic study skills and problem skills*) ได้แก่ การมีความสามารถในการใช้ทักษะการเรียนรู้ในการแก้ปัญหา คิดว่าการแก้ปัญหาเป็นสิ่งที่ท้าทาย

คอสต้า และกาลิก (Costa & Kallick, 2004, pp. 36-41) ได้แบ่งองค์ประกอบของ การเรียนรู้แบบนำตนเองออกเป็น 3 มิติ โดยแต่ละมิติมีองค์ประกอบ ดังนี้

1. มิติการจัดการตนเอง (*Self-managing*) เป็นความสามารถในการจัดระเบียบ และมีวินัยในการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยมีความอดทนและรู้จักใช้ทักษะต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุ จุดมุ่งหมายของการเรียนรู้ ซึ่งประกอบด้วยความสามารถของบุคคล 6 องค์ประกอบ ได้แก่ การ กระตุ้นตนเอง การคิดยืดหยุ่น การรู้จักตั้งคำถาม ความสามารถในการใช้ความรู้เดิม การรู้จัก รวบรวมข้อมูล และการมีจินตนาการในการสร้างสรรค์นวัตกรรม

2. มิติการตรวจสอบตนเอง (*Self-monitoring*) เป็นความสามารถในการตระหนัก ถึงความรู้ความสามารถของตนเอง ตระหนักว่าเรื่องใดบ้างที่ตนทราบและไม่ทราบเกี่ยวกับเรื่องใด ทำให้ผู้เรียนสามารถวางแผนและสร้างกลยุทธ์ในการเรียน มีความมานะและความเพียรในการ เรียนรู้ ตลอดจนรับฟังผู้อื่นเพื่อเก็บแนวคิดและประสบการณ์นำมาใช้ในการเรียนรู้ของตนเอง นอกจากนี้ในระหว่างปฏิบัติการเรียนรู้มีการประเมินผลเพื่อปรับปรุงวิธีการให้เหมาะสม รวมทั้ง ตระหนักถึงผลกระทบของการทำงานที่อาจเกิดขึ้นแก่ผู้อื่นและสังคม

3. มิติการเปลี่ยนแปลงตนเอง (*Self-modifying*) โดยมีการเรียนรู้อยู่ตลอดเวลา ด้วยความใคร่รู้ใคร่เห็น นำความรู้เหล่านั้นมาปรับปรุงตนเอง ต้องการที่จะเติบโตก้าวหน้า มีความคิดและการสื่อสารอย่างถูกต้องชัดเจน ซึ่งการปรับปรุงภาษาของตนเองจะช่วยให้บุคคลสร้าง แผนที่มีความคิด และความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณ เนื่องจากภาษาและความคิดมีความใกล้เคียงกันเสมือนเหรียญสองด้าน ไม่สามารถแยกออกจากกันได้ บุคคลที่มีการเรียนรู้แบบนำ ตนเองจะสามารถสื่อสารได้ดีทั้งการเขียนและการพูด โดยให้ความสนใจกับภาษา การจำกัดความ

การระบุชื่อ สัญลักษณ์ และอุปมาอุปไมยที่ถูกต้อง และเน้นการอธิบาย การเปรียบเทียบที่มีน้ำหนัก และมีหลักฐาน

ลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเอง

นักวิชาการศึกษาหลายท่านได้อธิบายลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองไว้ ดังนี้

สเคเจอร์ และเดฟ (Skager & Dave 1978, pp. 24-25) อธิบายลักษณะของบุคคลที่สามารถเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง 7 ประการ ดังนี้

1. เป็นผู้ยอมรับตนเอง (Self-acceptance) โดยมีเจตคติในเชิงบวกต่อตนเองในการเป็นผู้เรียน
2. มีการวางแผนการเรียนรู้ (Plan fullness) มีความสามารถในการตระหนักรู้ความต้องการในการเรียนของตนเอง การกำหนดจุดมุ่งหมายการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับความต้องการ และการใช้กลยุทธ์เพื่อบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้
3. มีแรงจูงใจภายใน (Intrinsic motivation) สามารถเรียนรู้ได้โดยไม่ต้องอาศัยสิ่งควบคุมหรือการบังคับจากภายนอก เช่น การได้รับรางวัล การถูกตำหนิ การลงโทษ ความต้องการวุฒิบัตรหรือตำแหน่ง เป็นต้น
4. การประเมินผลตนเองได้ (Internalized evaluation) สามารถประเมินผลการเรียนตนเองว่าอยู่ระดับใด ซึ่งอาจขอให้ผู้อื่นประเมินการเรียนรู้ของตนเองก็ได้ หรือยอมรับการประเมินผลที่เป็นอิสระและสอดคล้องกับสภาพที่เป็นจริง
5. เปิดกว้างต่อประสบการณ์ (Openness to experience) ผู้เรียนสามารถนำประสบการณ์เข้ามาใช้กับกิจกรรมการเรียนรู้ใหม่ได้ จึงเปิดรับประสบการณ์เหล่านั้นด้วยความใคร่รู้และอดทนต่อปัญหาหรือสิ่งที่ยุ่งยาก มีความสนุกต่อการทำกิจกรรมใหม่ ๆ ที่ทำให้เกิดประสบการณ์ใหม่ ๆ เช่นกัน
6. มีการยืดหยุ่น (Flexibility) การยืดหยุ่นต่อการเรียนรู้ ผู้เรียนเต็มใจที่จะเปลี่ยนแปลงจุดมุ่งหมายหรือวิธีการเรียนรู้แก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นอย่างเป็นระบบด้วยการใช้ทักษะวิจัย หรือการลองผิดลองถูกด้วยความตั้งใจ ไม่ย่อท้อต่อความล้มเหลวที่เกิดขึ้น รวมทั้งใช้ความล้มเหลวนั้นเป็นบทเรียนนำมาปรับปรุงแก้ไขการเรียนรู้ของตนเอง
7. ความเป็นตัวของตัวเอง (Autonomy) ผู้เรียนดูแลตนเองได้ โดยพิจารณาเลือกวิธีการเรียนรู้ที่คุ้มค่าและเหมาะสมกับตนเองสามารถจัดการปัญหาต่าง ๆ ได้เพื่อดำเนินงานได้ตามเวลาที่กำหนด

โนวล์ (Knowles, 1986, p. 61) ผู้นำเสนอแนวคิดการเรียนรู้แบบ “ข้อตกลงการเรียนรู้ (Learning contact)” อธิบายลักษณะของบุคคลที่สามารถเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง 9 ประการ ดังนี้

1. มีความเข้าใจความแตกต่างระหว่างการเรียนรู้ที่มีครูเป็นผู้ชี้แนะและการเรียนรู้ด้วยตนเอง
2. มีความเป็นอิสระและสามารถนำตนเองในการเรียนรู้จนประสบความสำเร็จ
3. มีความสัมพันธ์กับเพื่อน ๆ และบุคคลรอบตัวได้ดี ทั้งด้านการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันและการใช้บุคคลเหล่านั้นเป็นสิ่งที่สะท้อนการเรียนรู้ของตนเอง
4. สามารถวิเคราะห์ความต้องการการเรียนรู้ของตนเอง โดยต้องการความช่วยเหลือจากผู้อื่น
5. นำความต้องการของตนเองมากำหนดจุดมุ่งหมายการเรียนรู้ที่เหมาะสม และสามารถกระทำได้
6. เข้าใจบทบาทของผู้สอน และใช้ประโยชน์จากผู้สอนในการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสม
7. สามารถแสวงหาแหล่งทรัพยากรการเรียนรู้ทั้งที่เป็นบุคคลและเอกสารตามความเหมาะสมของเรื่องที่ต้องการเรียนรู้
8. เลือกแผนการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีความคิดริเริ่มในการวางแผนการเรียนรู้และมีทักษะในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรการเรียนรู้ที่มีอยู่
9. เก็บรวบรวมข้อมูล และนำผลการค้นพบต่าง ๆ ไปใช้ได้อย่างเหมาะสม

รูปแบบการเรียนรู้แบบนำตนเอง

เป็นวิธีการเรียนรู้ที่ผู้เรียนต้องการที่จะเรียนรู้ มีหลายรูปแบบ ซึ่งนักวิชาการศึกษาหลายท่านได้อธิบายรูปแบบของการเรียนรู้แบบนำตนเอง (Boud, 1982, p. 12) (Griffin, 1983, p. 153) (Grow., 1991, pp. 144-145) สรุปได้ ดังนี้

1. การเรียนแบบใช้สัญญาการเรียนรู้ (Learning contracts) เป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนวางแผนด้วยการเขียนสัญญาเป็นลายลักษณ์อักษร รวมทั้งวิธีการวัดประเมินผล โดยจะมีการตรวจสอบความถูกต้องของผลงานกับเป้าหมายที่กำหนดไว้ในสัญญาจากผู้ร่วมงาน
2. การเรียนแบบทำงานตัวต่อตัว (One-to-one learning) เป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนทำงานเป็นคู่ ช่วยอำนวยความสะดวกให้กันและกันในการทำงาน

3. การเรียนแบบวางแผนการทำงานโดยผู้เรียน (*Student planned courses*) เป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนทำงานกลุ่มในการเริ่มโครงการ และนำมาสู่การปฏิบัติ

4. การเรียนแบบมีระบบการสนับสนุนจากเพื่อน (*Peer support system*) เป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนเริ่มใหม่ได้รับความช่วยเหลือจากผู้เรียนที่มีประสบการณ์มากกว่า

5. การเรียนแบบร่วมมือกันประเมิน (*Collaborative assessment*) เป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนร่วมมือกันกำหนดเกณฑ์ในการประเมินและตัดสินผู้เรียนด้วยกัน

6. การเรียนแบบใช้โครงการเรียนรู้ (*Learning project*) เป็นตัวบ่งชี้การมีส่วนร่วมในการเรียนรู้แบบนำตนเองตามแนวคิดโครงการเรียนแบบผู้ใหญ่ของทัฟ (*The Tough adult learning project stream*)

7. การเรียนแบบใช้บทเรียนสำเร็จรูป (*Individualized program instruction*) ตามแนวคิดของสกินเนอร์ (*Skinner*) แต่เป็นการเรียนรู้ที่เกิดจากการนำของครู

8. การเรียนแบบไม่ใช่การเรียนการสอนทั่วไป (*Non-traditional institutional*) ได้แก่ กลุ่มผู้เรียนที่เรียนโดยสมัครใจหวังที่ได้ความรู้

9. การเรียนแบบการเรียนรู้ประสบการณ์ชีวิต (*Experiential*)

10. การเรียนแบบการเรียนรู้แบบนำตนเองตามขั้นตอนของโกรว์ (*Staged self-directed learning model: SSDL*) ได้แก่

10.1 ครูนำโดยการชักจูงด้วยการบรรยาย หรือให้ลองฝึกหัด

10.2 ครูจูงใจให้นักเรียนสนใจโดยการบรรยาย การอภิปรายโดยครูเป็นผู้นำให้ตั้งเป้าหมายและกำหนดยุทธวิธีการศึกษา

10.3 นักเรียนเรียนโดยครูเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียน การอภิปรายกลุ่มหรือจัดสัมมนา

10.4 นักเรียนนำตนเองโดยครูเป็นที่ปรึกษา ทำได้โดยการลองฝึกด้วยตนเอง เช่น การฝึกงาน การค้นคว้า การทำงานรายบุคคลหรืองานกลุ่ม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในต่างประเทศ

บราวน์ และครัมโฮลซ์ (Brown & Krumholz, 2002, pp. 111-123) ศึกษาการบูรณาการการรู้สารสนเทศในหลักสูตรวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งรัฐโอคลาโฮมา โดยร่วมมือกับบรรณารักษ์และศาสตราจารย์ด้านจุลชีววิทยา เพื่อประเมินความสามารถในการแสวงหาสารสนเทศ การประเมินสารสนเทศ และการใช้สารสนเทศ โดยมีการวัดการรู้สารสนเทศ 3 ช่วง คือ

ช่วงแรก เป็นการวัดการรู้สารสนเทศก่อนการสอน โดยให้นักศึกษาประเมินการรู้สารสนเทศของตนเอง ช่วงที่ 2 วัดในระหว่างที่สอน คือบรรณารักษ์ทำการสอนการใช้เครื่องมือทางบรรณานุกรม และการค้นข้อมูลจากฐานข้อมูลที่มีในห้องสมุดมหาวิทยาลัยแห่งรัฐโอคลาโฮมา และได้มอบหมายงานให้นักศึกษาค้นคว้า และนำเสนอบทความวารสาร รวมทั้งมีการวิเคราะห์ วิเคราะห์บทความที่ตนค้นหามาได้ ช่วงที่ 3 เป็นการประเมินหลังจากที่เรียนจบ โดยใช้วิธีการสำรวจจากความคิดเห็นของอาจารย์อีกครั้งเมื่อจบภาคเรียน ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยแห่งรัฐโอคลาโฮมา เครื่องมือวิจัย ได้แก่ แบบสำรวจและแบบทดสอบการรู้สารสนเทศของนักศึกษา ซึ่งใช้มาตรฐานสามมิติของการรู้สารสนเทศระดับอุดมศึกษาของ ACRL ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาร้อยละ 11 มีการรู้สารสนเทศสูงขึ้น โดยเฉพาะด้านความสามารถในการประเมินคุณภาพสารสนเทศ และมีวิธีการค้นหาสารสนเทศได้ตรงกับความต้องการ โดยสามารถเพิ่มกลยุทธ์ต่างๆ ในการค้นหาสารสนเทศได้ แสดงให้เห็นว่านักศึกษาใช้วิธีการที่หลากหลายในการค้นหาสารสนเทศ อย่างไรก็ตามนักศึกษาบางคนมีความเห็นว่าการที่จะคัดเลือกคำศัพท์เฉพาะทางสาขาจุลชีววิทยานั้นเป็นสิ่งที่ยาก นักศึกษาไม่มีความสามารถในการกำหนดคำสำคัญ วลี หรือคำที่เกี่ยวข้อง และประสบความล้มเหลวในการคัดเลือกสารสนเทศจากแหล่งที่เหมาะสม

เรสนิส กิบสัน ฮาร์ทเซลกันดี และมิสโค(Resnis, Gibson, Hartsell-Gundy, & Misco, 2010, pp. 287-301) ศึกษาการประเมินการรู้สารสนเทศของนักศึกษามหาวิทยาลัยไมอามี ประเทศสหรัฐอเมริกา รวมถึงศึกษาขั้นตอนการค้นหาข้อมูล วิธีการสืบค้น และการเตรียมการ และระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาใช้วิธีวิจัยเชิงปริมาณ โดยใช้แบบสอบถาม ซึ่งให้อาจารย์และบรรณารักษ์ออกแบบสอบถาม จำนวน 60 คำถาม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาและอาจารย์ จำนวน 300 คน ผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศของอาจารย์ บรรณารักษ์ และนักศึกษามีความคล้ายคลึงกัน โดยอาจารย์ที่เข้าร่วมโครงการประเมินการรู้สารสนเทศได้ปรับเปลี่ยนแผนการเรียนและเพิ่มเนื้อหาในส่วนของกระบวนการทางวิจัยชัดเจนมากขึ้น โดยความร่วมมือกันระหว่างอาจารย์และบรรณารักษ์ เพื่อออกแบบวิธีการให้นักศึกษาได้มีทักษะการรู้สารสนเทศเพิ่มมากขึ้น

อิโลโก และอินคิโค๊ะ (Ilogho & Nkiko, 2014, p. 2) ศึกษาทักษะการค้นหาสารสนเทศของนักศึกษา ที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชนจำนวน 5 มหาวิทยาลัย ในรัฐโอฌูน ประเทศไนจีเรีย นอกจากนี้ยังทดสอบความสามารถของนักศึกษาในการระบุแหล่งสารสนเทศ รวมทั้งประเมินโครงการการรู้สารสนเทศของมหาวิทยาลัยเอกชน กลุ่มตัวอย่างคือ ผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 359 คน จากจำนวนประชากร 400 คน ผลการวิจัยพบว่านักศึกษามีทักษะ

การรู้สารสนเทศอยู่ในระดับต่ำ ยังขาดความสามารถในการระบุแหล่งสารสนเทศ และโครงการการรู้สารสนเทศยังคงมีข้อบกพร่องในเรื่องของการสอนให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์จริง

โอมาน (Omar, 2014, pp. 280-288) ศึกษาการรู้สารสนเทศในมหาวิทยาลัยบนเกาะแซนชิบาร์ ประเทศแทนซาเนียในสถานการณ์ปัจจุบันและอนาคต เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มประชากรจำนวน 200 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ เจ้าหน้าที่ห้องสมุด คณาจารย์ และนักศึกษาภายในมหาวิทยาลัยทั้ง 3 แห่งบนเกาะแซนชิบาร์ โดยวัดจากการตระหนักรู้สารสนเทศ ขอบเขตของการรู้สารสนเทศ และบทบาทของห้องสมุดในมหาวิทยาลัยในการช่วยส่งเสริมการรู้สารสนเทศ ผลการวิจัยพบว่า การตระหนักรู้สารสนเทศ ขอบเขตของการรู้สารสนเทศ และบทบาทของห้องสมุดในมหาวิทยาลัยในการช่วยส่งเสริมการรู้สารสนเทศ อยู่ในระดับต่ำ จำนวนของผู้ที่มีการรู้สารสนเทศไม่เพียงพอ ขาดความรู้ความเข้าใจในการสอนการรู้สารสนเทศ และขาดความร่วมมือระหว่างบรรณารักษ์และคณาจารย์ในมหาวิทยาลัย จากผลการวิจัยนักวิจัยได้เสนอข้อเสนอแนะ เพื่อแก้ไขข้อบกพร่อง ประกอบด้วย ให้มีการจัดสัมมนา และการฝึกอบรมเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศ และจัดให้มีหลักสูตรรายวิชาการรู้สารสนเทศ

ลีวีฮาบรา (Lwehabura, 2016, pp. 427-434) ศึกษาการประเมินทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเกษตรโซโคอิน (Sokoine University of Agriculture, Tanzania) ประเทศแทนซาเนีย การศึกษานี้มีจุดประสงค์เพื่อทดสอบและระบุลักษณะของทักษะการรู้สารสนเทศในนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรโซโคอิน และกำหนดปัญหาและอุปสรรคในการค้นหาและการใช้แหล่งสารสนเทศต่าง ๆ โดยใช้แบบสอบถามเพื่อรวบรวมข้อมูลจากนักศึกษาจำนวน 175 คน จาก 314 คนแรกที่ลงทะเบียนเรียนระดับปริญญาโท 4 คนะ ได้แก่ คณะเกษตรศาสตร์ คณะวนศาสตร์และการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม คณะสัตวแพทยศาสตร์ และสถาบันพัฒนาการศึกษา ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาจำนวนมากมีข้อบกพร่องในด้านความรู้เรื่องการรู้สารสนเทศ และทักษะในด้านที่สำคัญ รวมถึงการค้นหาสารสนเทศจากแหล่งสารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์ การประยุกต์ใช้เทคนิคการค้นหาสารสนเทศ เช่น การใช้เทคนิคตรรกบูลีน การตัดทอน คำพ้องความหมาย และแผนที่แนวคิด จากผลการวิจัยนี้ได้แก้ไขข้อบกพร่องที่พบโดยการส่งเสริมรายวิชาการรู้สารสนเทศทั้งระดับบัณฑิตศึกษาและระดับปริญญาตรี เพื่อให้มั่นใจว่านักศึกษามีการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ

งานวิจัยในประเทศ

ปภาดา เจียวก๊ก (2547) ศึกษาการรู้สารสนเทศของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ ตัวแปรที่ศึกษาประกอบด้วย เพศ ชั้นปี กลุ่ม

สาขา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ตัวแปรตาม ได้แก่ ระดับการรู้สารสนเทศ กลุ่มตัวอย่างเป็น นิสิตระดับปริญญาตรี ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน โดยจำแนกตามกลุ่มสาขา 5 สาขา ได้แก่ กลุ่มสาขาสังคมศาสตร์ กลุ่มสาขามนุษยศาสตร์ กลุ่มสาขาศึกษาศาสตร์ กลุ่มสาขา วิทยาศาสตร์ธรรมชาติ และกลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์การแพทย์ จะได้กลุ่มตัวอย่างรวมทั้งสิ้น 465 คน เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย คือ แบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า นิสิตส่วนใหญ่มีการรู้สารสนเทศ ในด้านต่าง ๆ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีความสามารถในการใช้สารสนเทศอยู่ใน ระดับสูง นิสิตที่มีเพศต่างกันมีการรู้สารสนเทศโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน นิสิตที่ศึกษาใน ชั้นปีต่างกัน มีความสามารถในการประเมินสารสนเทศและความสามารถในการใช้สารสนเทศ แตกต่างกัน โดยนิสิตชั้นปีที่ 4 มีความสามารถในการประเมินสารสนเทศและการใช้สารสนเทศสูง กว่านิสิตชั้นปีที่ 2 นิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขาต่างกัน มีการรู้สารสนเทศโดยรวมแตกต่างกัน โดย นิสิตกลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์การแพทย์มีการรู้สารสนเทศโดยรวมทุกด้านสูงกว่านิสิตทุกกลุ่มสาขา นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีการรู้สารสนเทศโดยรวมแตกต่างกัน โดยนิสิตที่มีการ เรียนดีมาก มีการรู้สารสนเทศโดยรวมสูงกว่านิสิตที่มีผลการเรียนพอใช้

สายฝน บุญ รุ่งฤดี อภิวัฒน์ศร พนมเทียน บุญส่งเสริมสุข และพรทิพย์ สว่างเนตร (2550, p. 10) ศึกษาทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ในด้านการกำหนดคำค้น การเข้าถึงการใช้จริยธรรมการใช้สารสนเทศและการประเมินสารสนเทศ จำแนกตามเพศ คณะ การศึกษาภาคปกติ ภาคสมทบ ตามชั้นปีที่ศึกษา รวมทั้งศึกษาปัญหาและ อุปสรรคการศึกษาทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษา มทร.ธัญบุรี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษา มทร.ธัญบุรีที่กำลังศึกษาอยู่ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 จำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยเป็นแบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า ทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษา มทร.ธัญบุรี ในด้านการกำหนดคำค้น การเข้าถึง การใช้จริยธรรมและการประเมินสารสนเทศโดย รวมอยู่ระดับปานกลาง ยกเว้นด้านการประเมินสารสนเทศโดยรวมอยู่ในระดับมาก ทักษะการรู้ สารสนเทศของนักศึกษา มทร.ธัญบุรี จำแนกตามเพศ ด้านการกำหนดคำค้น การเข้าถึง การใช้ จริยธรรมการใช้สารสนเทศโดยรวมไม่แตกต่างกันทางสถิติ ยกเว้นด้านการประเมินสารสนเทศ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทักษะการใช้สารสนเทศของนักศึกษา มทร. ธัญบุรี จำแนกตามคณะที่ศึกษา ในด้านการกำหนดคำค้นและด้านจริยธรรมการใช้สารสนเทศ โดยรวมไม่แตกต่างกันทางสถิติ ยกเว้นด้านการเข้าถึงการใช้และการประเมินสารสนเทศโดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทักษะการใช้สารสนเทศของนักศึกษา มทร. ธัญบุรี จำแนกการศึกษาภาคปกติตามชั้นปีที่ศึกษา ในด้านการกำหนดคำค้น ด้านการเข้าถึง ด้าน

จริยธรรมการใช้ และด้านการประเมินสารสนเทศโดยรวมไม่แตกต่างกันทางสถิติ ยกเว้นด้านการใช้สารสนเทศ โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทักษะการใช้สารสนเทศของนักศึกษา มทร.ธัญบุรี จำแนกการศึกษาภาคสมทบตามชั้นปีที่ศึกษาด้านการกำหนดคำค้น การเข้าถึง การใช้จริยธรรมการใช้สารสนเทศโดยรวมไม่แตกต่างกัน ปัญหาและอุปสรรคการศึกษา ทักษะการใช้สารสนเทศของนักศึกษา มทร.ธัญบุรีโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง

จันทิมา ไหญ้อยิ่ง (2552) ศึกษาคุณลักษณะของบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษา สาขาวิชานาฏศิลป์ไทย คณะศิลปนาฏดุริยางค์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ใน 5 ด้าน ได้แก่ ด้านความรู้ ด้านทักษะ ด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ด้านคุณธรรมจริยธรรม และด้านเจตคติ กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามเป็นผู้เกี่ยวข้องกับผู้สำเร็จหลักสูตรศิลปบัณฑิต (ต่อเนื่อง) สาขาวิชานาฏศิลป์ไทย คณะศิลปนาฏดุริยางค์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ประกอบด้วย 3 กลุ่ม ได้แก่ ผู้บังคับบัญชาของผู้สำเร็จการศึกษา จำนวน 90 คน ผู้ร่วมงานของบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษา จำนวน 270 คน และบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาในปีการศึกษา 2547-2549 จำนวน 90 คน รวมทั้งหมด 450 คน นอกจากนี้ยังสัมภาษณ์ผู้บังคับบัญชาของผู้สำเร็จการศึกษา จำนวน 6 คน ผู้ร่วมงานของบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษา จำนวน 6 คน และบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษา จำนวน 6 คน รวม 18 คน สถิติที่ใช้คือ สถิติพื้นฐานและค่า F-test และทดสอบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีการของ Sheffe's ผลการวิจัย พบว่า 1) คุณลักษณะของบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษา สาขาวิชานาฏศิลป์ไทย คณะศิลปนาฏดุริยางค์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ 5 ด้าน ได้แก่ ด้านความรู้ ด้านทักษะ ด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ด้านคุณธรรมจริยธรรม และด้านเจตคติ มีคุณลักษณะอยู่ในระดับมาก 2) เปรียบเทียบคุณลักษณะของบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษา สาขาวิชานาฏศิลป์ไทย คณะศิลปนาฏดุริยางค์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ จำแนกตามอาชีพของบัณฑิตที่ต่างกัน พบว่ามีคุณลักษณะตามความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชาไม่แตกต่างกัน ส่วนลักษณะตามความคิดเห็นของผู้ร่วมงานและบัณฑิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) บัณฑิตที่สำเร็จการศึกษา สาขาวิชานาฏศิลป์ไทย คณะศิลปนาฏดุริยางค์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ที่มีสถานประกอบการต่างกัน พบว่ามีคุณลักษณะตามความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชาไม่แตกต่างกัน ส่วนลักษณะตามความคิดเห็นของผู้ร่วมงานและบัณฑิต แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุพิศ บายคายคม และขวัญชฎิล พิศาลพงศ์ (2552) ศึกษาการรู้สารสนเทศของนิสิตระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา โดยจำแนกตามคณะ เพื่อเสนอรูปแบบเค้าโครงเนื้อหาบทเรียนช่วยสอน ทักษะการรู้สารสนเทศบนเว็บไซต์ที่เหมาะสมสำหรับนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตระดับ

ปริญญาตรี ระดับชั้นปีที่ 1-4 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 361 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า นิสิตมีความสามารถด้านการรู้สารสนเทศโดยรวม ทุกมาตรฐาน อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายมาตรฐานพบว่า นิสิตมีความสามารถด้านการรู้สารสนเทศโดยรวมอยู่ในระดับปานกลางทุกมาตรฐาน โดยมาตรฐานที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ มาตรฐานที่ 6 ความสามารถใช้สารสนเทศด้วยความเข้าใจและยอมรับประเด็นทางด้านวัฒนธรรม จริยธรรม เศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่แวดล้อมด้วยการใช้สารสนเทศ รองลงมาได้แก่ มาตรฐานที่ 1 ความสามารถในการตระหนักถึงความต้องการสารสนเทศ มาตรฐานที่ 3 ความสามารถในการประเมินสารสนเทศ มาตรฐานที่ 5 ความสามารถประยุกต์สารสนเทศใหม่และสารสนเทศที่มีอยู่เดิมเพื่อสร้างแนวคิดใหม่หรือสร้างความเข้าใจใหม่ได้ มาตรฐานที่ 4 ความสามารถจัดการสารสนเทศที่รวบรวมหรือผลิตขึ้นมาได้ และมาตรฐานที่ 2 ความสามารถในการค้นหาสารสนเทศตามลำดับ ผลการเปรียบเทียบนิสิตทั้ง 3 คณะ โดยรวมพบว่า นิสิตที่ศึกษาในคณะที่ต่างกัน มีความสามารถด้านการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายมาตรฐานพบว่า นิสิตที่ศึกษาในคณะที่ต่างกันมีความสามารถด้านการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในมาตรฐานที่ 2 ความสามารถในการค้นหาสารสนเทศ ส่วนมาตรฐานอื่น ๆ ไม่พบความแตกต่าง เมื่อทดสอบเป็นรายคู่พบว่า นิสิตที่ศึกษาคณะทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม มีความสามารถในการค้นหาสารสนเทศสูงกว่านิสิตคณะวิทยาการจัดการ ส่วนคู่อื่นไม่พบว่าแตกต่าง

สุวัฒน์ พระนิมิต (2552) ได้ศึกษาการรู้สารสนเทศของนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒโดยรวมและเป็นรายด้าน 4 ด้าน คือ ด้านการกำหนดขอบเขตสารสนเทศ ด้านการเข้าถึงสารสนเทศ ด้านการประเมินสารสนเทศ และด้านการใช้สารสนเทศ เปรียบเทียบการรู้สารสนเทศของนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒโดยรวมและเป็นรายด้าน 4 ด้าน จำแนกตามเพศ กลุ่มสาขาวิชา และผลการเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และประเมินระดับการรู้สารสนเทศของนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 โดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์ กลุ่มตัวอย่าง คือ นิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 472 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า นิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มีระดับการรู้สารสนเทศโดยรวมและเป็นรายด้านทุกด้านอยู่ในระดับมาก การเปรียบเทียบการรู้สารสนเทศของนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 โดยรวมและเป็นรายด้าน จำแนกตามตัวแปรเพศ พบว่ามีระดับการรู้สารสนเทศไม่แตกต่างกัน ศึกษาอยู่ในกลุ่ม

สาขาวิชาต่างกัันมีระดับการรู้สารสนเทศไม่แตกต่างกัน มีผลการเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายต่างกัันมีระดับการรู้สารสนเทศไม่แตกต่างกัน

ชูชีพ มามาก (2553) ได้ศึกษาและเปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม เพศ ชั้นปี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักศึกษาปริญญาตรี ภาคปกติ คณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 2-4 จำนวน 403 คน โดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบทดสอบวัดระดับการรู้สารสนเทศ โดยใช้เกณฑ์มาตรฐานทักษะสามมิติยะสารสนเทศสำหรับนักศึกษาทางธุรกิจของแนนซี เอ. คัันนิงแฮม ผลการวิจัยพบว่า ระดับการรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครโดยรวม พบว่าอยู่ในระดับปานกลาง เปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามตัวแปรพบว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกััน มีระดับการรู้สารสนเทศต่างกััน ทั้งโดยรวมและรายด้าน โดยนักศึกษาเพศชายมีระดับการรู้สารสนเทศสูงกว่าเพศหญิง นักศึกษาที่ศึกษาในชั้นปีที่ต่างกััน มีระดับการรู้สารสนเทศต่างกััน ทั้งโดยรวมและรายด้าน โดยนักศึกษาชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 มีระดับการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 5 นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกััน มีระดับการรู้สารสนเทศต่างกัันทั้งโดยรวมและรายด้าน โดยนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีและปานกลางมีระดับการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพอใช้ นักศึกษาที่มีความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ต่างกััน มีระดับการรู้สารสนเทศต่างกัันทั้งโดยรวมและรายด้าน โดยนักศึกษาที่มีความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์อยู่ในระดับมากมีระดับการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาที่มีความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ปานกลางและน้อย

รัตนะ อินจ้อย (2553) ศึกษาการรู้สารสนเทศและเปรียบเทียบการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิติต์ จำแนกตามประสบการณ์ในการเรียนวิชาสารสนเทศเพื่อการศึกษาคัันคว้า ประชากร คือ นักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี ในปีการศึกษา 2553 จำนวน 390 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบ วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรมสำเร็จรูป วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการแจกแจงความถี่ การหาค่าร้อยละ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t-test ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ส่วนใหญ่มีระดับการรู้สารสนเทศโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (ร้อยละ 44.10) เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าคะแนนของการรู้สารสนเทศของนักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการเรียนวิชาสารสนเทศเพื่อการศึกษา

ค้นคว้าและผู้ที่ไม่มีประสบการณ์ มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ข้อเสนอแนะในการวิจัย คือ สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศควรจัดทำบทเรียนช่วยสอนทักษะการรู้สารสนเทศบนเว็บไซต์ พร้อมทั้งควรจัดฝึกอบรมระยะสั้นเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศ ซึ่งบรรณารักษ์จะเป็นผู้สอนการรู้สารสนเทศให้แก่ผู้ใช้บริการ โดยอาจจัดสอนเป็นรายบุคคลหรือรายกลุ่ม ซึ่งจะช่วยให้ผู้ใช้บริการสามารถเรียนรู้ในการแสวงหาสารสนเทศได้ด้วยตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ

อังคณา แวซอเหาะ และสุธาทิพย์ เกียรติวานิช (2553) ได้ศึกษาระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา เพื่อเปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศ จำแนกตามคณะวิชา และประสบการณ์การเรียนรู้ในรายวิชาเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา รวม 9 คณะ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 460 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบการรู้สารสนเทศ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีระดับการรู้สารสนเทศโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ด้านที่นักศึกษามีความสามารถสูงสุด คือ ความสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพ เมื่อเปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในคณะต่างกันมีการรู้สารสนเทศที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 โดยนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจมีการรู้สารสนเทศสูงกว่าคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะศิลปศาสตร์ และคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม นักศึกษาที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ในรายวิชาที่เกี่ยวกับการรู้สารสนเทศต่างกัน มีการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 โดยนักศึกษาที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ในรายวิชาที่เกี่ยวกับการรู้สารสนเทศมีการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์ในการเรียนรู้ในรายวิชาที่เกี่ยวกับการรู้สารสนเทศ

ประภาส พาวินันท์ (2553, pp. 72-84) ศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ ประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยรามคำแหง ส่วนกลางที่ศึกษาในภาคปกติ จำนวน 1,000 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามเพื่อสำรวจประสบการณ์การเรียนรู้และการใช้สารสนเทศ ความเข้าใจการรู้สารสนเทศ และความต้องการเพิ่มพูนความรู้และทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษา ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ใช้บริการสำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยรามคำแหง และใช้บริการร้านอินเทอร์เน็ตเพื่ออ่านและติดตามข่าวสารทั่วไป และเพื่อหาข้อมูลเสริมการเรียนรู้ นักศึกษามีความเข้าใจการรู้สารสนเทศโดยรวมและรายด้าน คือ ด้านการศึกษาค้นคว้าและ

สารสนเทศ ด้านแหล่งและการเข้าถึงสารสนเทศ ด้านพฤติกรรมและจริยธรรมการใช้สารสนเทศ ตามลำดับ ในระดับมาก นักศึกษาส่วนใหญ่ได้รับความรู้และทักษะการรู้สารสนเทศจากการศึกษาด้วยตนเอง รองลงมาคือ การเรียนรู้ในวิชาที่เกี่ยวข้อง การเรียนรู้จากเว็บไซต์ทั่วไป การเรียนรู้จากเพื่อนและการลองถูกลองผิด ตามลำดับ การเปรียบเทียบการรู้สารสนเทศพบว่านักศึกษาที่มีภูมิลำเนาในเขตกรุงเทพมหานครมีความเข้าใจการรู้สารสนเทศโดยรวมมากกว่านักศึกษาที่มีภูมิลำเนาในส่วนภูมิภาค นอกจากนี้ยังพบว่านักศึกษาที่มีกลุ่มอายุ ชั้นปี พื้นฐานการศึกษาเดิม และสถานภาพการเรียนและการทำงานต่างกันมีการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พัฒนาพร เทียมเมือง (2554) ศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษ์ภูวนารถ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษ์ภูวนารถ จำนวน 359 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า t-test และค่า F-test ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีการรู้สารสนเทศจากการใช้บริการห้องสมุดน้อยที่สุด เนื่องจากไม่เคยเข้าใช้บริการห้องสมุดของมหาวิทยาลัย เพราะนักศึกษาส่วนใหญ่จะสืบค้นสารสนเทศจากอินเทอร์เน็ตมากที่สุด รองลงมาคือ สืบค้นจากหนังสือ หนังสือพิมพ์ และวารสาร และส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับวิธีการใช้ห้องสมุดจากการเรียนรายวิชาการใช้ห้องสมุดในระดับมัธยมศึกษา และมีความรู้เกี่ยวกับการเขียนรายงาน จากการเรียนวิชาการเขียนรายงานและการใช้ห้องสมุดของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษ์ภูวนารถ ความสามารถด้านการรู้สารสนเทศ พบว่า นักศึกษามีความสามารถด้านการรู้สารสนเทศในมาตรฐานที่ 5 ความสามารถประยุกต์สารสนเทศใหม่และสารสนเทศที่มีอยู่เดิม เพื่อสร้างแนวคิดใหม่หรือสร้างความเข้าใจใหม่ได้ ด้านสามารถนำสารสนเทศที่ได้รับมาวิเคราะห์และสร้างความรู้ใหม่ได้ตามต้องการ ในระดับปานกลาง รองลงมา คือ มาตรฐานที่ 6 ความสามารถใช้สารสนเทศด้วยความเข้าใจและยอมรับประเด็นทางด้านวัฒนธรรม จริยธรรม เศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่แวดล้อมด้วยการใช้สารสนเทศ โดยมีความเห็นว่ากฎหมายลิขสิทธิ์มีความสำคัญควรที่จะปฏิบัติตามในระดับปานกลาง และมาตรฐานที่ 1 ความสามารถในการตระหนักถึงความต้องการสารสนเทศ ด้านความสามารถรวบรวมข้อมูลเบื้องต้นโดยการสอบถามผู้รู้ (เช่น อาจารย์ บรรณารักษ์ ฯลฯ) เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่ต้องการศึกษาค้นคว้า ในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการรู้สารสนเทศตาม เพศ ชั้นปี และสาขาวิชา พบว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมี

ความสามารถด้านการรู้สารสนเทศไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน ส่วนนักศึกษาที่อยู่ชั้นปีและสาขาวิชาต่างกันมีความสามารถด้านการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน

สุพัต ทองฉวี (2554, p. 156) สถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทยเปิดสอนหลักสูตรดนตรีที่เป็นสาขาวิชาหนึ่งในคณะ หรือเป็นคณะดนตรี ซึ่งเปิดสอนวิชาดนตรีหลากหลายสาขาวิชา โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถทั้งทางวิชาการและวิชาชีพดนตรี ห้องสมุดดนตรีจึงต้องเป็นแหล่งข้อมูลดนตรีที่สำคัญในการสนับสนุนการเรียนการสอน การศึกษาค้นคว้า และการประกอบอาชีพนักดนตรีทั้งในด้านทฤษฎีและหลักการปฏิบัติดนตรีให้บริการสื่อดนตรีที่ตรงกับความต้องการของนักศึกษามากที่สุด และสามารถบริการได้อย่างมีประสิทธิภาพ คือ ตอบสนองความต้องการของนักศึกษาได้อย่างเหมาะสมและมีคุณภาพ ผู้วิจัยจึงศึกษาพฤติกรรมสารสนเทศของนักศึกษาด้านดนตรีที่กำลังศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐและเอกชน จำนวน 383 คน จากการสุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตร Taro Yamane และใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิเก็บรวบรวมข้อมูลโดยแจกแบบสอบถาม และวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติโดยใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test F-test และการเปรียบเทียบรายคู่ โดยกำหนดนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความต้องการใช้สารสนเทศดนตรีเพื่อความบันเทิง พักผ่อนหย่อนใจ แหล่งข้อมูลทางด้านดนตรีที่ใช้มากที่สุด คือ อินเทอร์เน็ตโดยใช้ search engine และสืบค้นจากชื่อศิลปิน ชื่อวงมากที่สุด นักศึกษาใช้สื่อดนตรีที่เป็นฐานข้อมูลออนไลน์ และใช้เนื้อหาด้านการปฏิบัติดนตรีทักษะดนตรีมากที่สุด นักศึกษามีความตระหนักว่าการละเมิดลิขสิทธิ์เพลงเป็นผลเสียต่อผู้สร้างสรรค์ผลงาน และนักศึกษาส่วนใหญ่มีปัญหาการใช้สารสนเทศทางด้านดนตรีจากสื่อดนตรีเนื่องจากมีราคาสูง เมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมสารสนเทศและปัญหาการใช้สารสนเทศดนตรีของนักศึกษาด้านดุริยางคศาสตร์ พบว่า นักศึกษาที่มีกลุ่มเพศ ชั้นปี และสาขาวิชาต่างกันมีพฤติกรรมสารสนเทศและมีปัญหาการใช้สารสนเทศดนตรีแตกต่างกัน

สุพิศ ศิริรัตน์ (2554) ได้ศึกษาระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา และเปรียบเทียบการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จำแนกตามตัวแปรเพศ ชั้นปี สาขาวิชา ระดับผลการเรียน และประสบการณ์ในการเรียนวิชาเกี่ยวกับการสืบค้นสารสนเทศ กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 786 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีระดับการรู้สารสนเทศอยู่

ไยระดับต่ำ และผลการเปรียบเทียบการรู้สารสนเทศตามตัวแปรชั้นปี และสาขาวิชา พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 3, 4 และ 5 มีการรู้สารสนเทศสูงกว่า ชั้นปีที่ 1 และ 2 โดยนักศึกษาสาขาวิชา สังคมศึกษามีการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาสาขาศึกษาพิเศษ สาขาคณิตศาสตร์ และสาขา ภาษาไทย ส่วนตัวแปรเพศ ระดับผลการเรียน และประสบการณ์ในการเรียนรายวิชาเกี่ยวกับการ สืบค้นสารสนเทศไม่พบความแตกต่าง

จันทร์ฉาย วีระชาติ (2555, pp. ๖, 125) ศึกษาปัจจัยการเรียนรู้ที่ส่งผลต่อทักษะการรู้ สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต จำแนกตามระดับชั้นปี คณะ ที่สังกัด ระดับผลการเรียน การเรียนวิชาพื้นฐานเกี่ยวกับการใช้ห้องสมุด และการเข้าอบรมการใช้ ห้องสมุด กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1-4 ประจำปีการศึกษา 2554 จำนวน 392 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบทดสอบ วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า t-test และ One-way ANOVA ผลการวิจัยพบว่า ทักษะการรู้ สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตมีทักษะการรู้สารสนเทศ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายมาตรฐานพบว่านักศึกษามีทักษะการรู้ สารสนเทศในมาตรฐานที่ 1 การกำหนดลักษณะและขอบเขตความต้องการสารสนเทศอยู่ใน ระดับสูง ส่วนมาตรฐานอื่นๆ อยู่ในระดับปานกลาง และผลการเปรียบเทียบการรู้สารสนเทศตาม ตัวแปรชั้นปี สังกัดคณะ ผลการเรียน การเรียนวิชาพื้นฐานเกี่ยวกับการใช้ห้องสมุด และการเข้า อบรมการใช้ห้องสมุด พบว่า จำแนกตามชั้นปีไม่พบความแตกต่าง แต่พบความแตกต่างใน มาตรฐานที่ 3 การประเมินสารสนเทศและแหล่งที่มาอย่างมีวิจารณญาณรวมทั้งสามารถเชื่อมโยง สารสนเทศที่ได้รับเข้ากับความรู้เดิมได้ จำแนกตามคณะที่สังกัดโดยรวมพบว่า นักศึกษาคณะการ บัญชีมีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกับนักศึกษาคณะนิติศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะ ศิลปะศาสตร์ และคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ ส่วนนักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์ และคณะนิเทศ ศาสตร์มีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกับนักศึกษาคณะนิติศาสตร์ และคณะเทคโนโลยี สารสนเทศ จำแนกตามผลการเรียนโดยรวมพบว่า นักศึกษาที่มีผลการเรียนสูงทักษะการรู้ สารสนเทศแตกต่างกับนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำกว่า จำแนกตามการเรียนวิชาพื้นฐานเกี่ยวกับ การใช้ห้องสมุดโดยรวมพบว่านักศึกษาที่เรียนวิชาพื้นฐานเกี่ยวกับการใช้ห้องสมุดและสอบผ่าน มี ทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกับนักศึกษาที่เรียนและสอบไม่ผ่านหรือที่ไม่ได้เรียน จำแนกตาม การเข้าอบรมการใช้ห้องสมุดพบว่า ในมาตรฐานที่ 1 การกำหนดลักษณะและขอบเขตความ ต้องการสารสนเทศได้ นักศึกษาที่เข้ารับการอบรมการใช้ห้องสมุดมีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่าง กับนักศึกษาที่ไม่ได้รับการเข้าอบรมการใช้ห้องสมุด

สุชาดา สุพรรณ วราพร พูลเกษ และวนุชชิตา สุภัควนิช (2556) ศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี วิทยาเขตกาฬสินธุ์ และปัญหา ด้านแหล่งและสภาพแวดล้อมในการส่งเสริมการรู้สารสนเทศ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบ กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาทั้งระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงและระดับปริญญาตรีที่ลงทะเบียนในภาคเรียนปกติและกำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1/2556 จำนวน 343 คน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อวิเคราะห์ถึงรายละเอียดของทักษะ การรู้สารสนเทศพบว่า นักศึกษามีความรู้และทักษะการรู้สารสนเทศ อยู่ในระดับปานกลาง ในด้าน ซึ่งประกอบด้วย การกำหนดความต้องการสารสนเทศหรือเข้าใจปัญหาของตนเอง การค้นคืน สารสนเทศ การใช้แหล่งอ้างอิงและใช้กลยุทธ์ ในการสืบค้นสารสนเทศอย่างเหมาะสม การ วิเคราะห์สังเคราะห์และการนำเสนอสารสนเทศ ส่วนด้านที่นักศึกษามีทักษะการรู้สารสนเทศอยู่ใน ระดับน้อย คือ การประเมินสารสนเทศ สำหรับปัญหาด้านการรู้สารสนเทศของนักศึกษา พบว่า ปัญหาด้านแหล่งและทรัพยากรสารสนเทศ และสภาพแวดล้อมในการส่งเสริมการรู้สารสนเทศ นักศึกษาส่วนใหญ่เห็นว่าเป็นปัญหามานกลาง แต่ปัญหาด้านสภาพแวดล้อมในการส่งเสริมการรู้ สารสนเทศพบว่า นักศึกษามีปัญหาในด้านสภาพเครื่องคอมพิวเตอร์เก่าและชำรุด ใช้งานไม่ สะดวก และมีจำนวนไม่เพียงพอในการให้บริการทำให้เป็นปัญหาในการใช้งานและประกอบ การเรียนภายในมหาวิทยาลัย

นิรมล ชุ่ม (2557) ศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม จำแนกตามเพศ ชั้นปี คณะวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2557 จำนวน 370 คน โดยใช้วิธีการสุ่ม แบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบทดสอบทักษะการรู้สารสนเทศ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบ สมมติฐานโดยใช้ t-test และ F-test ผลการวิจัยพบว่า ระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า นักศึกษามีทักษะด้านการกำหนดความต้องการ สารสนเทศอยู่ในระดับสูง รองลงมาคือ ด้านการใช้กลยุทธ์ในการสืบค้นสารสนเทศ ด้านการ สังเคราะห์สารสนเทศ ด้านการกำหนดแหล่งสารสนเทศและการเข้าถึงแหล่งสารสนเทศ ด้านการ ใช้สารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพ อยู่ในระดับปานกลาง และด้านประเมินสารสนเทศอยู่ในระดับ ต่ำ นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีระดับการรู้สารสนเทศด้านการใช้สารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพ ด้านการสังเคราะห์สารสนเทศ และโดยรวมแตกต่างกัน นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ต่างกันมี

ระดับการรู้สารสนเทศโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน แต่พบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ด้านการกำหนดความต้องการสารสนเทศ นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในคณะวิชาที่ต่างกันมีระดับการรู้สารสนเทศโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศโดยรวมและด้านการใช้กลยุทธ์การสืบค้นสารสนเทศ ด้านการกำหนดแหล่งสารสนเทศและการเข้าถึงแหล่งสารสนเทศ ด้านการใช้สารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพ และด้านการสังเคราะห์สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ยกเว้นด้านการประเมินสารสนเทศไม่แตกต่างกัน

ลาวัญญ์ คำชาย (2558, p. 71) เปรียบเทียบการใช้แหล่งสารสนเทศเพื่อค้นคว้าทางด้านสถาปัตยกรรมและการออกแบบ จำแนกตามมหาวิทยาลัย ศึกษาการใช้สารสนเทศเพื่อค้นคว้าทางด้านสถาปัตยกรรมและการออกแบบ และศึกษาความต้องการบริการ สารสนเทศทางด้านสถาปัตยกรรมและการออกแบบ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะสถาปัตยกรรม 3 มหาวิทยาลัย ได้แก่ 1) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ (สาขาวิชาออกแบบภายใน และสาขาวิชาสถาปัตยกรรม) 2) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี (สาขาวิชาออกแบบภายใน และสาขาวิชาสถาปัตยกรรม และ 3) สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง (สาขาวิชาสถาปัตยกรรมภายใน และสาขาวิชาสถาปัตยกรรม) ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 หลักสูตร ปริญญาตรี 4 และ 5 ปี ที่ลงทะเบียนเรียนปีการศึกษา 2/2556 จำนวน 349 คน จากการสุ่มแบบแบ่งชั้นตามสัดส่วนของจำนวน นักศึกษาแต่ละสาขาวิชา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวและทดสอบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีการของ Sheffe's ผลการวิจัย พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะสถาปัตยกรรม ที่ศึกษาต่างมหาวิทยาลัยมีการใช้แหล่งสารสนเทศไม่แตกต่างกัน นักศึกษาใช้สารสนเทศตามวัตถุประสงค์ทั้ง 4 ด้าน โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ผลการวิเคราะห์ความต้องการบริการสารสนเทศในด้านต่าง ๆ จากห้องสมุดโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ธัญญาลักษณ์ ใจเที่ยง (2559, p. 58) ศึกษาพฤติกรรมการแสวงหาและการใช้สารสนเทศ ศึกษาปัญหาในการแสวงหาและการใช้สารสนเทศของนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ จำนวน 306 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่

ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัย พบว่า 1) นักศึกษาศาสนาบัณฑิตพัฒนศิลป์ มีพฤติกรรมการแสวงหาและการใช้สารสนเทศ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านวัตถุประสงค์ ภาพรวมอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ทำรายงาน การใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ และทำวิจัย/ศิลปนิพนธ์ ตามลำดับ ด้านแหล่งสารสนเทศ ภาพรวมอยู่ในระดับมาก ได้แก่ แหล่งสารสนเทศภายในตัวนักศึกษา แหล่งสารสนเทศภายนอก ประกอบด้วย แหล่งสารสนเทศบุคคล แหล่งสารสนเทศจากสื่อต่าง ๆ และแหล่งสารสนเทศสถาบัน/สถานที่ตามลำดับ ด้านลักษณะของสารสนเทศ ภาพรวมอยู่ในระดับมาก ได้แก่ วิชาชีพต่างๆ บันทึกสารคดี และวิชาการทั่วไป ตามลำดับ ด้านวิธีการแสวงหาสารสนเทศ ภาพรวมอยู่ในระดับมาก ได้แก่ คำแนะนำของอาจารย์ ดุลยพินิจของนักศึกษา และพูดคุย สันทนาการอย่างไม่เป็นทางการกับผู้ใกล้ชิดตามลำดับ 2) นักศึกษาศาสนาบัณฑิตพัฒนศิลป์มีปัญหาในการแสวงหาและการใช้สารสนเทศ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านแหล่งสารสนเทศภายในสถาบันอยู่ในระดับมาก ปัญหาด้านแหล่งสารสนเทศภายนอกสถาบัน และปัญหาส่วนบุคคล นักศึกษามีปัญหาในระดับปานกลาง

ภคพร อำนวยมณี ฐมนิพนธ์ (2559) ศึกษาพฤติกรรมการรู้สารสนเทศเพื่อการศึกษาของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ปีการศึกษา 2558 จำนวน 396 คน จำแนกตามเพศ ชั้นปี กลุ่มสาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการรู้สารสนเทศค่าเฉลี่ยในภาพรวมอยู่ในระดับสูง ด้านที่มีระดับสูงที่สุดคือ นักศึกษามีการกำหนดหัวข้อและขอบเขตก่อนการสืบค้น ด้านที่มีระดับต่ำที่สุดคือ การใช้แหล่งสารสนเทศที่หลากหลาย ไม่พบความแตกต่างระหว่าง เพศ ชั้น ปี กลุ่มวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับพฤติกรรมการรู้สารสนเทศ นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีพฤติกรรมการรู้สารสนเทศมากกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าในบางด้าน อุปสรรค คือ ความยากในการเริ่มต้นทำงานตามที่อาจารย์มอบหมายมากที่สุดและข้อมูลไม่ตรงตามความต้องการ

สุวรรณี ห้วยหงษ์ทอง (2562, p. 222) ศึกษาพฤติกรรมการรู้สารสนเทศของผู้ใช้ภาพจิตรกรรมฝาผนัง โดยวิเคราะห์ผ่านทฤษฎีพฤติกรรมการรู้สารสนเทศ (Information behaviour) ของ Wilson ซึ่งประกอบด้วย กำหนดความต้องการสารสนเทศ การแสวงหาสารสนเทศ และการใช้สารสนเทศ ซึ่งผู้วิจัยเก็บข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลัก จำนวน 15 คน ผลการวิจัยพบว่า วัตถุประสงค์โดยทั่วไปของการใช้งานภาพจิตรกรรมฝาผนัง คือ ใช้ประกอบการเรียนการ

สอน การทำวิทยานิพนธ์ ผู้ใช้ส่วนใหญ่เริ่มต้นกำหนดความต้องการสารสนเทศจากการกำหนดประเด็นที่ต้องการศึกษา และสถานที่ที่ต้องการศึกษา และแสวงหาสารสนเทศโดยเริ่มต้นจากการสืบค้นด้วยแหล่งข้อมูลอินเทอร์เน็ต ซึ่งจะนำไปสู่การแสวงหาข้อมูลจากแหล่งข้อมูลอื่น ๆ เช่น หน่วยงาน หรือบุคคล องค์กรประกอบที่เป็นประโยชน์ต่อการสืบค้นและควรมีในเครื่องมือช่วยค้นตามธรรมชาติของผู้ใช้ ประกอบด้วย เลขทะเบียน ชื่อวัด เนื้อหาหรือกลุ่มเนื้อหา ยุคสมัย เทคนิคช่าง และสาระสังเขป

จริยา ตะลั่งวิทย์ (2562) ศึกษาลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี และเปรียบเทียบการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาสาขานาฏศิลป์ไทยศึกษา สาขานาฏศิลป์สากลศึกษา สาขาดนตรีคีตศิลป์ไทยศึกษา สาขาดนตรีคีตศิลป์สากลศึกษา กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 คณะศิลปศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา 300-21006 การจัดการเรียนรู้และการจัดการชั้นเรียน สาขานาฏศิลป์ไทยศึกษา จำนวน 72 คน สาขานาฏศิลป์สากลศึกษา จำนวน 1 คน สาขาดนตรีคีตศิลป์ไทยศึกษา จำนวน 26 คน สาขาดนตรีคีตศิลป์สากลศึกษา จำนวน 21 คน รวมจำนวน 120 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามคุณลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเอง ซึ่งเป็นแบบประมาณค่า โดยวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิเคราะห์เปรียบเทียบลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาแต่ละสาขาวิชา โดยทดสอบ t-test และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (one-way ANOVA) ผลการวิจัยพบว่า 1) คุณลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาโดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้านพบว่าด้านเปิดใจรับโอกาสในการเรียนรู้อยู่ในระดับมาก ด้านมโนทัศน์ของตนเองในการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพอยู่ในระดับมาก ด้านความรับผิดชอบต่อการเรียนของตนเองอยู่ในระดับมาก ด้านความรักในการเรียนอยู่ในระดับมาก ด้านความคิดสร้างสรรค์อยู่ในระดับมาก ด้านมองโลกในแง่ดีอยู่ในระดับมาก และด้านทักษะจำเป็นในการเรียนและการแก้ปัญหาอยู่ในระดับมาก และด้านความคิดริเริ่มและมีอิสระในการเรียนรู้อยู่ในระดับปานกลาง 2) คุณลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาแต่ละสาขาวิชาภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาแต่ละสาขาวิชา พบว่า นักศึกษาสาขานาฏศิลป์ไทยศึกษา มีลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองภาพรวมอยู่ในระดับมาก นักศึกษาสาขาดนตรีคีตศิลป์ไทยศึกษา มีลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองภาพรวมอยู่ในระดับมาก นักศึกษาสาขาดนตรีคีตศิลป์สากลศึกษา มีลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองภาพรวมอยู่ในระดับมาก และนักศึกษานาฏศิลป์สากลศึกษา มีลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองภาพรวมอยู่ในระดับปาน

กลาง นักศึกษาเพศชายและเพศหญิงมีลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองไม่แตกต่างกัน 4) นักศึกษาแต่ละสาขาวิชาเอกมีลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองไม่แตกต่างกัน

สรุปงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จำนวน 25 เรื่อง ดังกล่าวข้างต้นซึ่งเป็นงานวิจัยในประเทศจำนวน 20 เรื่อง และงานวิจัยต่างประเทศจำนวน 5 เรื่อง เพื่อนำมาศึกษาการประเมินทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ พบว่า มีผลการวิจัยในแต่ละด้านและผลโดยรวมมีสอดคล้องและแตกต่างกัน ดังนี้

1. ระดับการรู้สารสนเทศโดยรวมของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มีระดับการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับมาก ปานกลาง น้อย ดังนี้ ระดับมาก ได้แก่ งานวิจัยของบราวน์ และครัมโฮลท์ (Brown & Krumholz, 2002) สุวัฒน์ พระนิมิต (2552) ภคพร อำมาตย์มณี ชุ่มอินทรจักร (2559) ซึ่งแตกต่างจากงานวิจัยของปภาดา เจียวก๊ก (2547) สายฝน บุญหา รุ่งฤดี อภิวัฒน์สร พนมเทียน บุญส่งเสริมสุข และพรทิพย์ สว่างเนตร (2550) สุพิศ บายคายนคม และขวัญชฎิล พิศาลพงศ์ (2552) ชูชีพ มามาก (2553) รัตนะ อินจ้อย (2553) อังคณา แวซอเหาะ และสุภาทิพย์ เกียรติวานิช (2553) สุชาดา สุพรรณ วรรณพร พูลเกษ และวนุชชิตา สุภัควนิช (2556) จันทร์ฉาย วีระชาติ (2555) และนิรมล ชุ่ม (2557) ที่อยู่ในระดับปานกลาง และแตกต่างจากงานวิจัยของสุพิศ ศิริรัตน์ (2554) อิลโก และอินคิโค๊ะ (Ilogho & Nkiko, 2014) และโอมาน (Omar, 2014) ที่อยู่ในระดับน้อย

2. การเปรียบเทียบการรู้สารสนเทศ จำแนกตามตัวแปรด้านต่าง ๆ

2.1 จำแนกตามเพศ

การเปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศโดยรวมของนักศึกษา โดยจำแนกตามเพศ พบว่าไม่มีความแตกต่างกันในระดับการรู้สารสนเทศตามตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ งานวิจัยของปภาดา เจียวก๊ก (2547) สุวัฒน์ พระนิมิต (2552) พัฒนพร เทียมทอง (2554) และภคพร อำมาตย์มณี ชุ่มอินทรจักร (2559) ส่วนงานวิจัยของชูชีพ มามาก (2553) พบว่า นิสิตที่มีเพศต่างกันมีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน โดยนักศึกษาชายมีระดับการรู้สารสนเทศมากกว่านักศึกษาหญิง รวมทั้งงานวิจัยของนิรมล ชุ่ม (2557) ด้วย

2.2 จำแนกตามชั้นปี

การเปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศโดยรวมของนักศึกษา โดยจำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาในชั้นปีที่ต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศโดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า มีความสามารถแตกต่างกันในด้านการประเมินสารสนเทศและการใช้สารสนเทศ ได้แก่ งานวิจัยของปภาดา เจียวก๊ก (2547) นิรมล ชุ่ม (2557) และภคพร

อำมาตย์มณี ชุ่มอินทรจักร (2559) ส่วนงานวิจัยของฐีพ มามาก (2553) ประภาส พาวินันท์ (2553) และพัฒนาพร เทียมทอง (2554) และจันทร์ฉาย วีระชาติ (2555) พบว่าการรู้สารสนเทศของนักศึกษาตามชั้นปีที่ศึกษามีความแตกต่างกัน

2.3 จำแนกตามคณะที่ศึกษา

การเปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศโดยรวมของนักศึกษา จำแนกตามคณะที่ศึกษาพบว่า นักศึกษาที่สังกัดคณะหรือกลุ่มสาขาวิชาต่างกันมีการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน ได้แก่ งานวิจัยของปภาดา เจียวกิก (2547) อังคณา แวซอเหาะ และสุภาทิพย์ เกียรติวานิช (2553) พัฒนาพร เทียมทอง (2554) และนิรมล ชุ่ม (2557) ส่วนงานวิจัยของสุพิศ บายคายนคม และขวัญชฎิล พิศาลพงศ์ (2552) สุวัฒน์ พระนิมิต (2552) จันทร์ฉาย วีระชาติ (2555) และภคพร อำมาตย์มณี ชุ่มอินทรจักร (2559) พบว่า โดยรวมไม่แตกต่างกัน

2.4 จำแนกตามผลการเรียน

การเปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศโดยรวมของนักศึกษา จำแนกตามผลการเรียนพบว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนต่างกัน มีการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน โดยนักศึกษาที่มีผลการเรียนดี มีระดับการรู้สารสนเทศมากกว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนอ่อน ได้แก่ งานวิจัยของปภาดา เจียวกิก (2547) จันทร์ฉาย วีระชาติ (2555) นิรมล ชุ่ม (2557) และภคพร อำมาตย์มณี ชุ่มอินทรจักร (2559) ส่วนงานวิจัยที่พบว่า ไม่แตกต่างกัน ได้แก่ งานวิจัยสุพิศ ศิริรัตน์ (2554)

3. สภาพการรู้สารสนเทศในแต่ละด้าน

3.1 ด้านการกำหนดลักษณะและขอบเขตสารสนเทศ

ระดับมาก ได้แก่ สุวัฒน์ พระนิมิต (2552) จันทร์ฉาย วีระชาติ (2555) สุชาดา สุพรรณ และคณะ (2556) นิรมล ชุ่ม (2557) และภคพร อำมาตย์มณี ชุ่มอินทรจักร (2559) ซึ่งแตกต่างจากงานวิจัยของสายฝน บุญา และคณะ (2550) สุพิศ บายคายนคม และขวัญชฎิล พิศาลพงศ์ (2552) อังคณา แวซอเหาะ และสุภาทิพย์ เกียรติวานิช (2553) และพัฒนาพร เทียมทอง (2554) ที่อยู่ในระดับปานกลาง

3.2 ด้านการเข้าถึงสารสนเทศ

ระดับมาก ได้แก่ บราวน์ และครัมโฮลซ์ (Brown & Krumholz, 2002) สุวัฒน์ พระนิมิต (2552) และประภาส พาวินันท์ (2553) ซึ่งแตกต่างจากงานวิจัยของสายฝน บุญา และคณะ (2550) สุพิศ บายคายนคม และขวัญชฎิล พิศาลพงศ์ (2552) อังคณา แวซอเหาะ และสุภาทิพย์ เกียรติวานิช (2553) และจันทร์ฉาย วีระชาติ (2555) และลีวีฮาบรา (Lwehabura, 2016) ที่อยู่ในระดับปานกลาง

3.3 ด้านการประเมินสารสนเทศ

ระดับมาก ได้แก่ บราวน์ และครัมโฮลซ์ (Brown & Krumholz, 2002) สายฝน บุญ และคณะ (2550) และสุวัฒน์ พระนิมิต (2552) ซึ่งแตกต่างจากงานวิจัยของสุพิศ บายคายคม และขวัญชฎิล พิศาลพงศ์ (2552) อังคณา แวซอเหาะ และสุธาทิพย์ เกียรติวานิช (2553) และจันทร์ฉาย วีระชาติ (2555) ที่อยู่ในระดับปานกลาง และจากงานของสุพิศ ศิริรัตน์ (2554) สุชาดา สุพรรณ และคณะ (2556) และภาคพร อำมาตย์มณี ชุ่มอินทรจักร (2559) ที่อยู่ในระดับน้อย

3.4 ด้านการใช้สารสนเทศ

ระดับมาก ได้แก่ ปภาดา เจียวก๊ก (2547) สุวัฒน์ พระนิมิต (2552) และประภาส พาวินันท์ (2553) ซึ่งแตกต่างจากงานวิจัยของสุพิศ บายคายคม และขวัญชฎิล พิศาลพงศ์ (2552) อังคณา แวซอเหาะ และสุธาทิพย์ เกียรติวานิช (2553) พัฒนาพร เทียมทอง (2554) และจันทร์ฉาย วีระชาติ (2555) ที่อยู่ในระดับปานกลาง และจากงานวิจัยของภาคพร อำมาตย์มณี ชุ่มอินทรจักร (2559) ที่อยู่ในระดับน้อย

3.5 ด้านกฎหมาย เศรษฐกิจและสังคม

ระดับมาก ได้แก่ สุวัฒน์ พระนิมิต (2552) ซึ่งแตกต่างจากงานวิจัยของสายฝน บุญ และคณะ (2550) สุพิศ บายคายคม และขวัญชฎิล พิศาลพงศ์ (2552) อังคณา แวซอเหาะ และสุธาทิพย์ เกียรติวานิช (2553) พัฒนาพร เทียมทอง (2554) และจันทร์ฉาย วีระชาติ (2555) ที่อยู่ในระดับปานกลาง และจากงานวิจัยของสุพิศ ศิริรัตน์ (2554) ที่อยู่ในระดับน้อย

จากการสังเคราะห์ได้แนวคิดการทำวิจัยครั้งนี้โดยนำมาศึกษากับสมมติฐานที่กำหนดไว้ในงานวิจัย

1. นักศึกษาเพศต่างกันมีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกันสอดคล้องกับงานวิจัยของชูชีพ มามาก (2553) และนิรมล ชุ่ม (2557)
2. นักศึกษาชั้นปีต่างกันมีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกันสอดคล้องกับงานวิจัยของชูชีพ มามาก (2553) ประภาส พาวินันท์ (2553) พัฒนาพร เทียมทอง (2554) และจันทร์ฉาย วีระชาติ (2555)
3. นักศึกษาสังกัดคณะต่างกันมีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกันสอดคล้องกับงานวิจัยของปภาดา เจียวก๊ก (2547) อังคณา แวซอเหาะ และสุธาทิพย์ เกียรติวานิช (2553) พัฒนาพร เทียมทอง (2554) จันทร์ฉาย วีระชาติ (2555) และ นิรมล ชุ่ม (2557)

4. นักศึกษาที่มีผลการเรียนต่างกันมีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกันสอดคล้องกับงานวิจัยของปภาดา เจียวกีก (2547) จันทร์ฉาย วีระชาติ (2555) นิรมล ชุ่ม (2557) และภคพร อำมาตย์มณี ชุ่มอินทจักร (2559)

5. นักศึกษาที่ใช้แหล่งสารสนเทศต่างกันมีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกันไม่พบงานวิจัยที่ศึกษาตัวแปรนี้

6. นักศึกษาที่มีการเรียนรู้แบบนำตนเองต่างกันมีการรู้สารสนเทศแตกต่างกันไม่พบงานวิจัยที่ศึกษาตัวแปรนี้

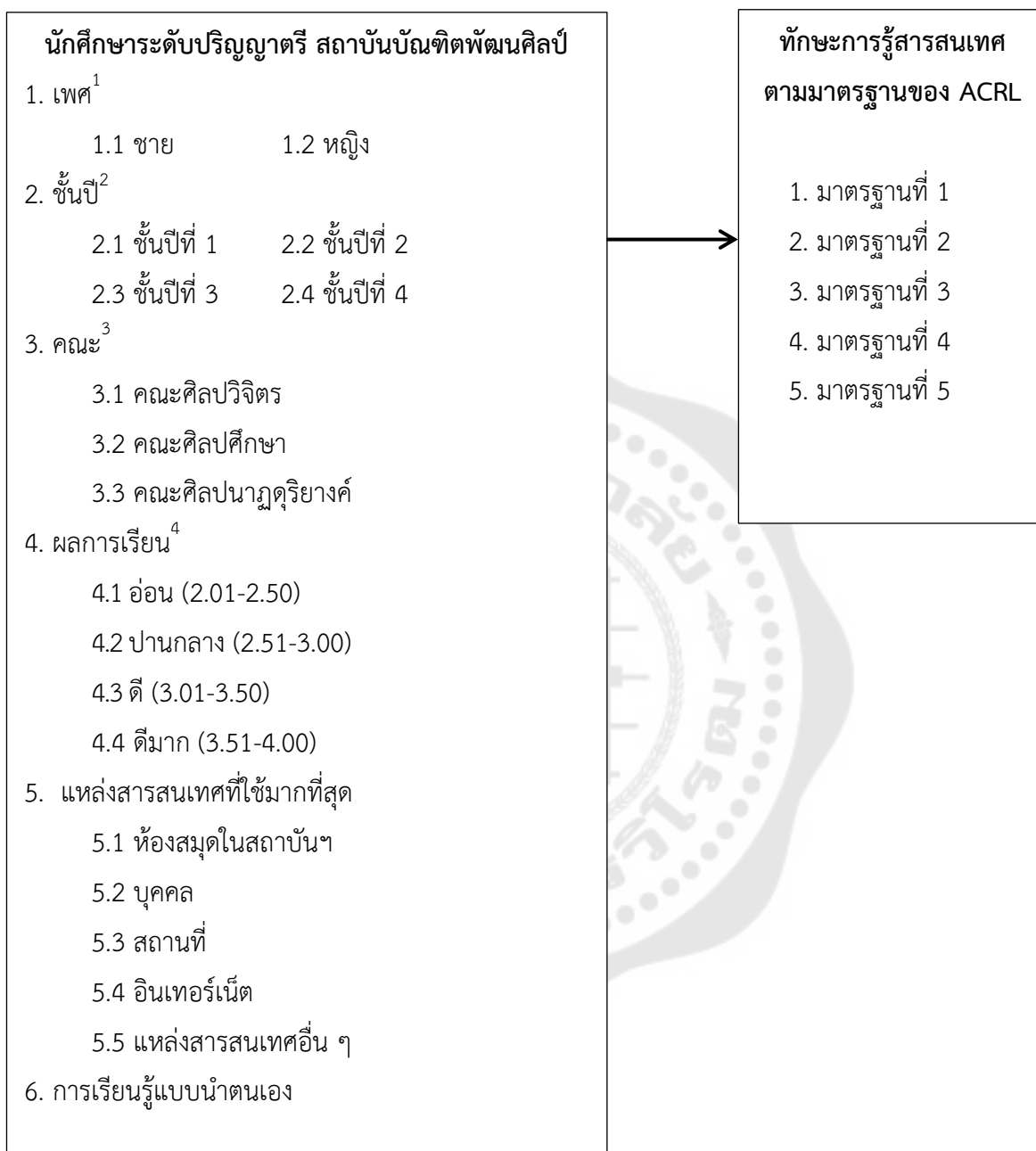
กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยนี้ใช้เกณฑ์ในการประเมินทักษะการรู้สารสนเทศตามมาตรฐานสามมิติของการรู้สารสนเทศสำหรับอุดมศึกษาของสมาคมห้องสมุดวิทยาลัยและวิจัย โดยกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

ภาพประกอบ 5 กรอบแนวคิดในการวิจัย

(อ้างอิง:

¹ปภาดา เจียวก๊ก (2547); สุวัฒน์ พระนิมิต (2552); ชูชีพ มามาก (2553); พัฒนาพร เทียมทอง (2554); นิรมล ชุ่ม (2557); ภคพร อำมาตย์มณี ชุ่มอินทจักร (2559)

²ปภาดา เจียวก๊ก (2547); ชูชีพ มามาก (2553); ประภาส พาวินันท์ (2553); พัฒนาพร เทียมทอง (2554); จันทรฉาย วีระชาติ (2555); นิรมล ชุ่ม (2557); ภาคพร อำมาตย์มณี ชุ่มอินทรจักร (2559)

³ปภาดา เจียวก๊ก (2547); สุพิศ บายคายนคม และขวัญชฎิล พิศาลพงศ์ (2552); สุวัฒน์ พระนิมิต (2552); อังคณา แวซอเหาะ (2553); พัฒนาพร เทียมทอง (2554); จันทรฉาย วีระชาติ (2555); นิรมล ชุ่ม (2557)

⁴ปภาดา เจียวก๊ก (2547); สุพิศ ศิริรัตน์ (2554); จันทรฉาย วีระชาติ (2555); นิรมล ชุ่ม (2557); ภาคพร อำมาตย์มณี ชุ่มอินทรจักร (2559))

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีวิจัยเชิงปริมาณและดำเนินการตามขั้นตอนวิจัย ดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ที่ศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2561 จำนวน 3,424 คน (สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์, 2561, pp. 6-15)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ส่วนกลาง ใน 3 คณะหลักของสถาบัน ฯ จำนวน 366 คน ได้แก่ คณะศิลปวิจิตร จำนวน 127 คน คณะศิลปนาฏดุริยางค์ จำนวน 103 คน และคณะศิลปศึกษา จำนวน 136 คน โดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) ซึ่งได้จำนวนไม่น้อยกว่าตามตารางกลุ่มตัวอย่างขั้นต่ำของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970, pp. 607-610)

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยใน คือ แบบทดสอบการรู้สารสนเทศ ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบทดสอบ ตามขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรู้สารสนเทศสำหรับนักศึกษา และ มาตรฐานสามมิติของการรู้สารสนเทศสำหรับอุดมศึกษาของสมาคมห้องสมุดวิทยาลัยและวิจัย (ACRL) รวมทั้งวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบนำตนเอง จากหนังสือ เอกสาร บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ
2. การสร้างเครื่องมือวิจัย ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบทักษะการรู้สารสนเทศ โดยแบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบทดสอบ ได้แก่ คำถามเกี่ยวกับเพศ ชั้นปี คณะ ผลการเรียน แหล่งสารสนเทศที่ใช้มากที่สุด ซึ่งเป็นข้อคำถามแบบเลือกตอบและเติมคำ

ตอนที่ 2 การเรียนรู้แบบนำตนเอง ข้อคำถามมีทั้งเชิงบวกและเชิงลบมีลักษณะเป็นมาตรประมาณค่า (Rating scale) 6 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง และไม่จริงเลย ให้คะแนนแต่ละระดับตั้งแต่ 1 – 6 คะแนน จำนวนทั้งหมด 16 ข้อ

ตอนที่ 3 ทักษะการรู้สารสนเทศ ข้อคำถามเป็นแบบเลือกตอบ คำตอบถูกได้ 1 คะแนน คำตอบผิดได้ 0 คะแนน จำนวน 37 ข้อ

3. นำแบบทดสอบเสนอต่อประธานควบคุมปริญญาบัตรเพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา ความชัดเจนของข้อคำถาม แล้วปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

4. ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย โดยนำแบบทดสอบเสนอผู้ทรงคุณวุฒิด้านการรู้สารสนเทศและด้านศิลปวัฒนธรรม จำนวน 5 คน เพื่อพิจารณาตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมและความสอดคล้องของข้อคำถาม โดยพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) และคัดเลือกข้อคำถามที่ได้คะแนน IOC ระหว่าง 0.66-1.00 ซึ่งตามเกณฑ์ข้อคำถามต้องได้คะแนนตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป ข้อคำถามที่ไม่ผ่านเกณฑ์และข้อคำถามที่มีความซ้ำซ้อนถูกตัดออก จำนวน 8 ข้อ เหลือข้อคำถามจำนวน 29 ข้อ และปรับแก้ตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ ข้อคำถามที่แก้ไข มีดังนี้

ข้อ 31 “แหล่งสารสนเทศใดไม่เหมาะสมสำหรับเรียนรู้เรื่องหนังใหญ่วัดขนอน จังหวัดราชบุรี” แก้ไขเป็น “แหล่งสารสนเทศใดเหมาะสมที่สุดสำหรับเรียนรู้เรื่องหนังใหญ่วัดขนอน จังหวัดราชบุรี”

ข้อ 34 “เว็บไซต์ใดสำหรับใช้ในการค้นหาข้อมูลทางวิชาการ” แก้ไขเป็น “เว็บไซต์ใดเหมาะสมสำหรับค้นหาข้อมูลทางวิชาการมากที่สุด”

ข้อ 35 “ฐานข้อมูลใดสำหรับสืบค้นงานวิจัย/วิทยานิพนธ์แบบฉบับเต็ม (Full text) ของมหาวิทยาลัยในประเทศไทย” แก้ไขเป็น “ฐานข้อมูลใดสำหรับสืบค้นงานวิจัย/วิทยานิพนธ์ฉบับเต็ม (Full text) ของมหาวิทยาลัยในประเทศไทย”

ข้อ 35 ตัวเลือก “ABI/Inform” แก้ไขเป็น “ABI/INFORM”

ข้อ 37 “เลขเรียกหนังสือนี้เป็นของหนังสือประเภทใด” แก้ไขเป็น “เลขเรียกหนังสือนี้เป็นหนังสือประเภทใด”

ข้อ 44 “สารสนเทศใดที่มีความทันสมัยและความน่าเชื่อถือจากการประเมินโดยผู้ทรงคุณวุฒิ” แก้ไขเป็น “สารสนเทศใดที่มีความทันสมัยและความน่าเชื่อถือโดยการประเมินจากผู้ทรงคุณวุฒิ”

ข้อ 46 “ข้อใดไม่ใช่เหตุผลสำคัญในการประเมินคุณภาพของเอกสารก่อนนำมาใช้ในการเขียนศิลปนิพนธ์” แก้ไขเป็น “ข้อใดไม่ใช่เหตุผลในการประเมินคุณภาพของเอกสารก่อนนำมาใช้ในการเขียนศิลปนิพนธ์”

ข้อ 48 “ข้อใดเป็นเหตุผลสำคัญในการประเมินคุณภาพของบทความเรื่อง งาน ช่างฝีมือดั้งเดิมจากเว็บไซต์กระทรวงวัฒนธรรม <http://ich.culture.go.th/index.php/th/ich/traditional-craftsmanship>” แก้ไขเป็น “เหตุผลใดทำให้เลือกใช้บทความจากเว็บไซต์กระทรวงวัฒนธรรมในการเขียนศิลปนิพนธ์”

ข้อ 50 “วิธีใดเหมาะที่สุดในการนำเสนอเนื้อหาเชิงสถิติ” แก้ไขเป็น “วิธีการใดเหมาะสมที่สุดในการนำเสนอรายงาน เรื่อง สถิติและแนวโน้มการใช้ภาษาไทย”

ข้อ 61 “ผลงานในข้อใดที่ไม่จัดว่ามีลิขสิทธิ์ สามารถนำมาใช้เขียนรายงานได้โดยไม่ต้องอ้างอิง” แก้ไขเป็น “ผลงานในข้อใดที่ไม่จัดว่ามีลิขสิทธิ์ สามารถนำมาใช้ได้โดยไม่ต้องขออนุญาตเจ้าของผลงาน”

ข้อ 62 ตัวเลือก ข “สูตรยารักษาโรคมะเร็งโบราณที่ไม่มีที่มา เพื่อให้ผู้ป่วยใช้ประโยชน์” แก้ไขเป็น “สูตรยาโบราณรักษาโรคมะเร็งที่ไม่ระบุแหล่งที่มา”

ข้อ 62 ตัวเลือก ง “การชื่นชมยินดีกับความสำเร็จของเพื่อนในวันรับปริญญา” แก้ไขเป็น “ข้อความแสดงความยินดีแก่เพื่อนในวันรับปริญญา”

5. นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิมาทดลองใช้กับนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ จำนวน 36 คน แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ ซึ่งขอบเขตของค่าความยากง่ายที่ยอมรับได้ คือ ระหว่าง 0.20-0.79 ขอบเขตของค่าอำนาจจำแนกที่ยอมรับได้ คือ 0.20 ขึ้นไป และค่าความเชื่อมั่นของคูเดอร์ริชาร์ดสัน (KR-20) ที่ยอมรับได้ คือ 0.7 ขึ้นไป (สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2546, pp. 259-262) ซึ่งแบบทดสอบนี้มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.818 ค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.33-0.72 และค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.11-0.56 ผู้วิจัยนำปรึกษาประธานควบคุมปริญญาานิพนธ์เพื่อปรับปรุงข้อคำถามให้มีความชัดเจน และตัดข้อคำถามบางข้อคำถามที่ต่ำกว่าเกณฑ์ ได้จำนวนทั้งสิ้น 26 ข้อ จึงนับว่าแบบทดสอบนี้มีคุณภาพและสามารถนำไปใช้เก็บข้อมูลได้จริง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. นำหนังสือแนะนำตัวและขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เสนอต่อคณบดีของคณะที่นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างศึกษาอยู่ ได้แก่ คณะศิลปวิจิตร คณะศิลปนาฏดุริยางค์ และคณะศิลปศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

2. ผู้วิจัยแจกแบบทดสอบและรวบรวมแบบทดสอบด้วยตนเอง โดยดำเนินการเดือนมีนาคม 2562 แจกแบบทดสอบ จำนวน 465 ชุด ได้รับกลับคืนมา จำนวน 369 ชุด นำมาตรวจสอบและคัดเลือกเอาเฉพาะแบบทดสอบที่มีคำตอบสมบูรณ์ จำนวน 366 ชุด คิดเป็นร้อยละ 78.70 ของแบบทดสอบที่แจกไปทั้งหมด ซึ่งเป็นจำนวนมากกว่าตารางกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างขั้นต่ำของเครืองซีแลมอร์แกน

ตาราง 13 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

คณะ	ประชากร (คน)	กลุ่มตัวอย่าง (คน)	จำนวน แบบทดสอบที่ ส่งเก็บ	จำนวน แบบทดสอบที่ตอบ กลับแบบสมบูรณ์
คณะศิลปวิจิตร	277	127	160	127
คณะศิลปนาฏดุริยางค์	530	103	137	103
คณะศิลปศึกษา	2,617	136	168	136
จำนวนทั้งสิ้น	3,424	366	465	366

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้รับแบบทดสอบกลับคืนมาครบถ้วนแล้วผู้วิจัยดำเนินการจัดกระทำข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยโปรแกรมคำนวณสำเร็จรูปเพื่อจัดกระทำข้อมูลในแต่ละตอนของแบบทดสอบ ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบทดสอบ ได้แก่ ข้อคำถามเกี่ยวกับเพศ ชั้นปี คณะ ผลการเรียน และแหล่งสารสนเทศที่ใช้มากที่สุด วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ

ตอนที่ 2 การเรียนรู้แบบนำตนเอง มีลักษณะเป็นมาตรประมาณค่า (Rating Scale) 6 ระดับ ซึ่งให้คะแนนคำตอบ ดังนี้

คะแนนข้อความเชิงบวก

- จริงที่สุด เท่ากับ 6 คะแนน
- จริง เท่ากับ 5 คะแนน
- ค่อนข้างจริง เท่ากับ 4 คะแนน
- ค่อนข้างไม่จริง เท่ากับ 3 คะแนน
- ไม่จริง เท่ากับ 2 คะแนน
- ไม่จริงเลย เท่ากับ 1 คะแนน

คะแนนข้อความเชิงลบ

- จริงที่สุด เท่ากับ 1 คะแนน
- จริง เท่ากับ 2 คะแนน
- ค่อนข้างจริง เท่ากับ 3 คะแนน
- ค่อนข้างไม่จริง เท่ากับ 4 คะแนน
- ไม่จริง เท่ากับ 5 คะแนน
- ไม่จริงเลย เท่ากับ 6 คะแนน

การแปลผลคะแนนการเรียนรู้แบบนำตนเอง กระทำโดยรวมคะแนนของผู้ตอบแบบทดสอบทุกข้อ แล้วใช้ค่าเฉลี่ยนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เกณฑ์การพิจารณาขอบเขตของคะแนนเฉลี่ยเพื่อใช้ในการแปลผลตามความหมายของข้อมูลกำหนดไว้เป็น 5 ระดับ ดังนี้ (ประคอง กรรณสูตร, 2538)

- 4.50-5.00 หมายถึง มีการเรียนรู้แบบนำตนเองในระดับมากที่สุด
- 3.50-4.49 หมายถึง มีการเรียนรู้แบบนำตนเองในระดับสูงมาก
- 2.50-3.49 หมายถึง มีการเรียนรู้แบบนำตนเองในระดับปานกลาง
- 1.50-2.49 หมายถึง มีการเรียนรู้แบบนำตนเองในระดับน้อย
- 1.00-1.49 หมายถึง มีการเรียนรู้แบบนำตนเองในระดับน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี เพื่อวัดการรู้สารสนเทศตามมาตรฐานสามมิติของการรู้สารสนเทศสำหรับอุดมศึกษาของสมาคมห้องสมุดวิทยาลัยและวิจัย มี 5 มาตรฐาน จำนวนทั้งหมด 26 ข้อ แต่ละข้อมีคำตอบที่ถูกต้องเพียงข้อเดียว ตอบถูกได้ 1 คะแนน

ตอบผิดได้ 0 โดยคำนวณหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำคะแนนเฉลี่ยที่ได้มาแปลผลตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 5 ระดับ ดังนี้

ตาราง 14 เกณฑ์การแปลผลคะแนนเฉลี่ยระดับการรู้สารสนเทศ

การรู้ สารสนเทศ	คะแนน เต็ม	ระดับการรู้สารสนเทศ				
		น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
มาตรฐานที่ 1	8	0-1.5	1.51-3.01	3.02-4.52	4.53-6.03	6.04-8.00
มาตรฐานที่ 2	6	0-0.75	0.76-2.25	2.26-3.75	3.76-5.25	5.26-6.00
มาตรฐานที่ 3	4	0-0.80	0.81-1.61	1.62-2.42	2.43-3.23	3.24-4.00
มาตรฐานที่ 4	4	0-0.80	0.81-1.61	1.62-2.42	2.43-3.23	3.24-4.00
มาตรฐานที่ 5	4	0-0.80	0.81-1.61	1.62-2.42	2.43-3.23	3.24-4.00
รวม	26	0-5.2	5.3-10.5	10.6-15.8	15.9-21.1	21.2- 26.00

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบทดสอบ วิเคราะห์โดยใช้สถิติความถี่ และค่าร้อยละ
2. ข้อมูลการเรียนรู้แบบนำตนเอง และทักษะการรู้สารสนเทศ โดยวิเคราะห์โดยใช้สถิติค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
3. เปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศ จำแนกตามตัวแปรเพศ โดยใช้สถิติ *t-test*
4. เปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศ จำแนกตามตัวแปรชั้นปี คณะ ผลการเรียน แหล่งสารสนเทศที่ใช้มากที่สุด และการเรียนรู้แบบนำตนเอง โดยใช้สถิติ *F-test* หากพบความแตกต่างกันจะทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีของเชฟเฟ้ (*Sheffe's method*)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การประเมินทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ สามารถเก็บแบบทดสอบที่สมบูรณ์ได้ 366 ชุด คิดเป็นร้อยละ 78.70 แล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมคำนวณสำเร็จรูป สามารถสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

n	แทน	จำนวนนักศึกษาปริญญาตรีที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
SD	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณา t (t-distribution)
f	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาการกระจายของ F (F-distribution)
Sig.	แทน	ค่าความน่าจะเป็นสำหรับบอกนัยสำคัญทางสถิติ
df	แทน	ขั้นของความเป็นอิสระ (Degree of freedoms)
SS	แทน	ผลบวกกำลังสองของคะแนน (Sum of Square)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลบวกกำลังสองของคะแนน Mean Square)
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมายตามลำดับ ดังนี้

1. ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบทดสอบ
2. การเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
3. ทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
4. เปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ จำแนกตามตัวแปรเพศ ชั้นปี คณะ ผลการเรียนรู้ แหล่งสารสนเทศที่ใช้มากที่สุด และการเรียนรู้แบบนำตนเอง

4.1 เปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีโดยรวม และรายมาตรฐาน จำแนกตามตัวแปรเพศ

4.2 เปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีโดยรวม และรายมาตรฐาน จำแนกตามตัวแปรชั้นปี

4.3 เปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีโดยรวม และรายมาตรฐาน จำแนกตามตัวแปรคณะ

4.4 เปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีโดยรวม และรายมาตรฐาน จำแนกตามตัวแปรผลการเรียน

4.5 เปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีโดยรวม และรายมาตรฐาน จำแนกตามตัวแปรแหล่งสารสนเทศที่ใช้มากที่สุด

4.6 เปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีโดยรวม และรายมาตรฐาน จำแนกตามตัวแปรการเรียนรู้แบบนำตนเอง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการวิจัย มีดังนี้

1. ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบทดสอบ ปรากฏดังตาราง 15

ตาราง 15 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบทดสอบ

สถานภาพ	จำนวน (n)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	168	45.9
หญิง	198	54.1
รวม	366	100.0

ตาราง 15 (ต่อ)

สถานภาพ	จำนวน (n)	ร้อยละ
ชั้นปี		
ชั้นปี 1	77	21.0
ชั้นปี 2	93	25.4
ชั้นปี 3	93	25.4
ชั้นปี 4	103	28.1
รวม	366	100.0
คณะ		
คณะศิลปวิจิตร	127	34.7
คณะศิลปนาฏดุริยางค์	103	28.1
คณะศิลปศึกษา	136	36.9
รวม	366	100.0
ผลการเรียน		
อ่อน (2.01-2.50)	24	6.6
ปานกลาง (2.51-3.00)	122	33.3
ดี (3.01-3.50)	138	37.7
ดีมาก (3.51-4.00)	82	22.4
รวม	366	100.0
แหล่งสารสนเทศที่ใช้มากที่สุด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)		
ห้องสมุดในสถาบันฯ	238	27.1
บุคคล	194	22.1
สถานที่	171	19.5
อินเทอร์เน็ต	265	30.2
แหล่งสารสนเทศอื่นๆ	10	1.1
รวม	878	100.0

จากตาราง 15 แสดงข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบทดสอบ พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง 198 คน (ร้อยละ 54.1) ศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 4 จำนวน 103 คน (ร้อยละ 54.1) ศึกษาที่คณะศิลปศึกษา 135 คน (ร้อยละ 36.9) มีผลการเรียนดี เกเรดเฉลี่ย 3.01-3.50 จำนวน 138 คน (ร้อยละ 37.7) และแหล่งสารสนเทศที่ใช้มากที่สุด คือ อินเทอร์เน็ต จำนวน 265 คน (ร้อยละ 30.2)

2. การเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
ปรากฏดังตาราง 16

ตาราง 16 การเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

การเรียนรู้แบบนำตนเอง ข้อความเชิงบวก	$\bar{x}$	SD	แปลผล
ข้าพเจ้าค้นคว้าข้อมูลมาสนับสนุนในการเรียนของตนเอง	4.63	0.96	มากที่สุด
ข้าพเจ้ารู้ว่าควรตั้งคำถามอย่างไร เพื่อให้ได้คำตอบของปัญหาที่ต้องการแก้ไข	4.33	0.83	มาก
เมื่อพบปัญหาในการเรียน ข้าพเจ้าพยายามหาสาเหตุของปัญหาที่เกิดขึ้น	4.51	0.92	มากที่สุด
ข้าพเจ้าตรวจสอบผลงานของตนเองว่าเป็นไปตามแผนที่วางไว้	4.39	0.93	มาก
ข้าพเจ้ามีวิธีการปรับปรุงวิธีการเรียนของตนเอง	4.42	0.90	มาก
ข้าพเจ้ามองปัญหาคือโอกาสในการเรียนรู้	4.53	1.00	มากที่สุด
ข้าพเจ้าสนใจที่จะทำการประเมินผลการเรียนรู้ของตนเอง	4.32	1.03	มาก
ข้าพเจ้าสำรวจข้อดีและข้อบกพร่องของตนเอง	4.58	0.96	มากที่สุด
ข้าพเจ้าทำงานได้บรรลุผลตามเป้าหมายของกลุ่ม	4.37	0.85	มาก
ข้าพเจ้าใช้ผลการประเมินการเรียนรู้มาพัฒนาตนเอง	4.19	1.05	มาก
การเรียนรู้แบบนำตนเอง ข้อความเชิงลบ	$\bar{x}$	SD	แปลผล
ข้าพเจ้าไม่ค่อยวางแผนการเรียนล่วงหน้า	3.53	1.11	มาก
ข้าพเจ้าไม่สามารถใช้ประสบการณ์เดิมในการแก้ไขปัญหาใหม่	3.87	1.19	มาก
ข้าพเจ้าทำงานไปเรื่อย ๆ โดยไม่สนใจว่าจะต้องทำงานให้เสร็จเมื่อใด	4.04	1.18	มาก

ตาราง 16 (ต่อ)

การเรียนรู้แบบนำตนเอง ข้อความเชิงลบ	$\bar{X}$	SD	แปลผล
ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าจะต้องรู้ข้อมูลที่ต้องการหาต้องหาจากแหล่งข้อมูลใด	3.85	1.22	มาก
ทำงานได้เท่าใดก็เท่านั้น ข้าพเจ้าไม่ตรวจสอบแก้ไขเพิ่มเติมเพื่อให้ผลงานดีขึ้น	4.09	1.24	มาก
ข้าพเจ้าเปิดที่จะต้องเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ	4.55	1.34	มากที่สุด
รวม	4.26	0.55	มาก

จากตาราง 16 แสดงผลการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.26$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อคำถามเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ข้อความเชิงบวก มีค่าเฉลี่ยคะแนน ดังนี้

1. ข้าพเจ้าค้นคว้าข้อมูลมาสนับสนุนในการเรียนของตนเอง ($\bar{X} = 4.63$)
 2. ข้าพเจ้าสำรวจข้อดีและข้อบกพร่องของตนเอง ($\bar{X} = 4.58$)
 3. ข้าพเจ้ามองปัญหาคือโอกาสในการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.53$)
 4. เมื่อพบปัญหาในการเรียน ข้าพเจ้าพยายามหาสาเหตุของปัญหาที่เกิดขึ้น ($\bar{X} = 4.51$)
 5. ข้าพเจ้ามีวิธีการปรับปรุงวิธีการเรียนของตนเอง ($\bar{X} = 4.42$)
 6. ข้าพเจ้าตรวจสอบผลงานของตนเองว่าเป็นไปตามแผนที่วางไว้ ($\bar{X} = 4.39$)
 7. ข้าพเจ้าทำงานได้บรรลุผลตามเป้าหมายของกลุ่ม ($\bar{X} = 4.37$)
 8. ข้าพเจ้ารู้ว่าควรตั้งคำถามอย่างไร เพื่อให้ได้คำตอบของปัญหาที่ต้องการแก้ไข ($\bar{X} = 4.33$)
 9. ข้าพเจ้าสนใจที่จะทำการประเมินผลการเรียนรู้ของตนเอง ($\bar{X} = 4.32$)
 10. ข้าพเจ้าใช้ผลการประเมินการเรียนรู้มาพัฒนาตนเอง ($\bar{X} = 4.19$)
- ข้อคำถามเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ข้อความเชิงลบ มีค่าเฉลี่ยคะแนน ดังนี้
1. ข้าพเจ้าเปิดที่จะต้องเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ($\bar{X} = 4.55$)

2. ข้าพเจ้าไม่ค่อยวางแผนการเรียนล่วงหน้า ($\bar{x} = 4.53$)
 3. ทำงานได้เท่าใดก็เท่านั้น ข้าพเจ้าไม่ตรวจสอบแก้ไขเพิ่มเติมเพื่อให้ผลงานดีขึ้น ($\bar{x} = 4.09$)
 4. ข้าพเจ้าทำงานไปเรื่อย ๆ โดยไม่สนใจว่าจะต้องทำงานให้เสร็จเมื่อใด ($\bar{x} = 4.04$)
 5. ข้าพเจ้าไม่สามารถใช้ประสบการณ์เดิมในการแก้ไขปัญหาใหม่ ($\bar{x} = 3.87$)
 6. ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าจะหาข้อมูลที่ต้องการหาต่อจากแหล่งข้อมูลใด ($\bar{x} = 3.85$)
3. ทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
ปรากฏดังตาราง 17

ตาราง 17 ทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

ทักษะการรู้สารสนเทศ	คะแนนเต็ม	$\bar{x}$	SD	ระดับการรู้สารสนเทศ	ลำดับ
มาตรฐานที่ 1 สามารถกำหนดลักษณะและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้	8	4.17	1.45	ปานกลาง	1
มาตรฐานที่ 2 สามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผลและประสิทธิภาพ	6	3.08	1.49	ปานกลาง	2
มาตรฐานที่ 3 สามารถประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศได้อย่างมีวิจารณญาณ และสามารถบูรณาการสารสนเทศที่คัดเลือกไว้แล้วสู่ระบบฐานความรู้เดิมและระบุนิยมของตนได้	4	1.54	1.00	น้อย	5

ตาราง 17 (ต่อ)

ทักษะการรู้สารสนเทศ	คะแนน เต็ม	$\bar{X}$	SD	ระดับการรู้ สารสนเทศ	ลำดับ
มาตรฐานที่ 4 สามารถใช้สารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้	4	1.79	1.25	น้อย	3
มาตรฐานที่ 5 มีความเข้าใจในประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่มีผลต่อการใช้และการเข้าถึงสารสนเทศได้ รวมทั้งการใช้สารสนเทศอย่างถูกต้องทั้งทางหลักจริยธรรมและกฎหมาย	4	1.56	1.03	น้อย	4
รวม	26	12.15	4.24	ปานกลาง	

จากตาราง 17 แสดงทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 12.15$) เมื่อพิจารณาเป็นรายมาตรฐานพบว่า พบว่า มาตรฐานการรู้สารสนเทศของนักศึกษาที่อยู่ในระดับปานกลาง คือ มาตรฐานที่ 1 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสามารถกำหนดลักษณะและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้ ($\bar{X} = 4.17$) และมาตรฐานที่ 2 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ($\bar{X} = 3.08$) และมาตรฐานการรู้สารสนเทศของนักศึกษาที่อยู่ในระดับน้อย คือ มาตรฐานที่ 3 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสามารถประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศได้อย่างมีวิจารณญาณและสามารถบูรณาการสารสนเทศที่คัดเลือกไว้แล้ว สู่ระบบฐานความรู้เดิมและระบุนิยามของตนได้ ($\bar{X} = 1.54$) มาตรฐานที่ 4 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศในฐานะบุคคลหรือกลุ่มบุคคลต่าง ๆ สามารถใช้สารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ ($\bar{X} = 1.79$) และมาตรฐานที่ 5 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศมีความเข้าใจในประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่มีผลต่อการใช้และการเข้าถึงสารสนเทศได้ รวมทั้งการใช้สารสนเทศอย่างถูกต้องทั้งทางหลักจริยธรรมและกฎหมาย ($\bar{X} = 1.56$)

4. การเปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ จำแนกตามตัวแปรเพศ ชั้นปี คณะ ผลการเรียน แหล่งสารสนเทศที่ใช้มากที่สุด และการเรียนรู้แบบนำตนเอง

4.1 การเปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยรวมและรายมาตรฐาน จำแนกตามตัวแปรเพศ ปรากฏดังตาราง 18

ตาราง 18 การเปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีโดยรวมและรายมาตรฐาน จำแนกตามตัวแปรเพศ

ทักษะการรู้สารสนเทศ	เพศชาย		เพศหญิง		t	Sig.
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD		
มาตรฐานที่ 1 สามารถกำหนดลักษณะและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้	3.98	1.56	4.33	1.34	2.34	0.02*
มาตรฐานที่ 2 สามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผลและประสิทธิภาพ	2.68	1.41	3.41	1.47	4.83	0.00*
มาตรฐานที่ 3 สามารถประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศได้อย่างมีวิจารณ์ญาณ และสามารถบูรณาการสารสนเทศที่คัดเลือกไว้แล้วสู่ระบบฐานความรู้เดิมและระบุนิยามของตนได้	1.39	1.02	1.66	0.97	2.61	0.00*
มาตรฐานที่ 4 สามารถใช้สารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้	1.57	1.19	1.97	1.27	3.09	0.00*

* $p < .05$

ตาราง 18 (ต่อ)

ทักษะการรู้สารสนเทศ	เพศชาย		เพศหญิง		t	Sig.
	$\bar{x}$	SD	$\bar{x}$	SD		
มาตรฐานที่ 5 มีความเข้าใจในประเด็น ทางเศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่มีผล ต่อการใช้และการเข้าถึงสารสนเทศได้ รวมทั้งการใช้สารสนเทศอย่างถูกต้องทั้ง ทางหลักจริยธรรมและกฎหมาย	1.41	1.05	1.68	0.99	2.56	0.01*
รวม	11.04	4.13	13.09	4.11	4.72	0.00*

* $p < .05$

จากตาราง 18 แสดงการเปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีโดยรวมและรายมาตรฐาน จำแนกตามตัวแปรเพศ พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.00 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 ($0.00 < .05$) หมายความว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีทักษะการรู้สารสนเทศโดยรวมและรายมาตรฐานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 โดยนักศึกษาเพศหญิงมีทักษะการรู้สารสนเทศโดยรวมและเป็นรายมาตรฐานมากกว่านักศึกษาเพศชาย โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.05

4.2 การเปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีโดยรวมและรายมาตรฐาน จำแนกตามตัวแปรชั้นปี ปรากฏดังตาราง 19

ตาราง 19 การเปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีโดยรวมและรายมาตรฐาน จำแนกตามตัวแปรชั้นปี

ทักษะการรู้สารสนเทศ	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	f	Sig.
มาตรฐานที่ 1 สามารถกำหนดลักษณะและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้	ระหว่างกลุ่ม	3	20.74	6.91	3.31	0.02*
	ภายในกลุ่ม	362	756.06	2.08		
	รวม	365	776.80			
มาตรฐานที่ 2 สามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพ	ระหว่างกลุ่ม	3	31.16	10.38	4.80	0.00*
	ภายในกลุ่ม	362	782.38	2.16		
	รวม	365	813.54			
มาตรฐานที่ 3 สามารถประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศได้อย่างมีวิจารณญาณ และสามารถบูรณาการสารสนเทศที่คัดเลือกไว้แล้วสู่ระบบฐานความรู้เดิมและระบุค่านิยมของตนได้	ระหว่างกลุ่ม	3	12.22	4.07	4.13	0.00*
	ภายในกลุ่ม	362	356.66	0.98		
	รวม	365	368.88			
มาตรฐานที่ 4 สามารถใช้สารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้	ระหว่างกลุ่ม	3	26.45	8.18	5.81	0.00*
	ภายในกลุ่ม	362	549.17	1.51		
	รวม	365	575.63			
มาตรฐานที่ 5 มีความเข้าใจในประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่มีผลต่อการใช้และการเข้าถึงสารสนเทศได้ รวมทั้งการใช้สารสนเทศอย่างถูกต้องทั้งทางหลักจริยธรรมและกฎหมาย	ระหว่างกลุ่ม	3	16.15	5.38	5.21	0.00*
	ภายในกลุ่ม	362	374.02	1.03		
	รวม	365	390.17			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	3	421.00	140.33	8.26	0.00*
	ภายในกลุ่ม	362	6148.430	16.98		
	รวม	365	6569.43			

* $p < .05$

จากตาราง 19 แสดงการเปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีโดยรวมและรายมาตรฐาน จำแนกตามตัวแปรชั้นปี พบว่า Sig. เท่ากับ 0.00 ซึ่งน้อยกว่า .05 ($0.00 < 0.05$) หมายความว่า นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในชั้นปีต่างกันมีทักษะการรู้สารสนเทศโดยรวมและรายมาตรฐานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 จึงทำการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีของเซฟเฟ (Sheffe's method) ปรากฏดังตาราง 20

ตาราง 20 เปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีกับตัวแปรชั้นปี ในรายคู่ที่พบความแตกต่าง

ชั้นปี		ชั้นปี 1	ชั้นปี 2	ชั้นปี 3	ชั้นปี 4
	$\bar{x}$	14.48	11.59	12.24	11.19
ชั้นปี 1	14.48	-	(0.00)*	(0.02)*	(0.00)*
			2.89	2.24	3.29
ชั้นปี 2	11.59	-	-	(0.83)	(0.92)
ชั้นปี 3	12.24	-	-	-	(0.45)
ชั้นปี 4	11.19	-	-	-	-

* $p < .05$

จากตาราง 20 แสดงการเปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ในรายคู่ที่พบความแตกต่าง พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 กับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีค่า Sig. เท่ากับ 0.00 ซึ่งน้อยกว่า .05 ($0.00 < 0.05$) หมายความว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 กับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีทักษะการรู้สารสนเทศมากกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 2 โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.89

นักศึกษาชั้นปีที่ 1 กับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีค่า Sig. เท่ากับ 0.00 ซึ่งน้อยกว่า .05 ($0.00 < 0.05$) หมายความว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 กับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีทักษะการรู้สารสนเทศมากกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 3 โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.24

นักศึกษาชั้นปีที่ 1 กับนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีค่า Sig. เท่ากับ 0.00 ซึ่งน้อยกว่า .05 ($0.00 < 0.05$) หมายความว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 กับนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีทักษะการรู้สารสนเทศมากกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 4 โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.29

ส่วนรายคู่อื่น ไม่พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5

4.3 เปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีโดยรวมและรายมาตรฐาน จำแนกตามตัวแปรคณะที่ศึกษา ปรากฏดังตาราง 21

ตาราง 21 การเปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีโดยรวมและรายมาตรฐาน จำแนกตามตัวแปรคณะ

ทักษะการรู้สารสนเทศ	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	f	Sig.
มาตรฐานที่ 1 สามารถกำหนด	ระหว่างกลุ่ม	2	18.74	9.37	4.48	0.01*
ลักษณะและขอบเขตของ	ภายในกลุ่ม	363	758.06	2.08		
สารสนเทศที่ต้องการได้	รวม	365	776.80			
มาตรฐานที่ 2 สามารถเข้าถึง	ระหว่างกลุ่ม	2	78.77	39.38	19.45	0.00*
สารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมี	ภายในกลุ่ม	363	734.76	2.02		
ประสิทธิผลและประสิทธิภาพ	รวม	365	813.54			

* $p < .05$

ตาราง 21 (ต่อ)

ทักษะการรู้สารสนเทศ	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	f	Sig.
มาตรฐานที่ 3 สามารถประเมิน สารสนเทศและแหล่งสารสนเทศได้ อย่างมีวิจารณญาณ และสามารถ บูรณาการสารสนเทศที่คัดเลือกไว้ แล้วสู่ระบบฐานความรู้เดิมและระบุ ค่านิยมของตนได้	ระหว่างกลุ่ม	2	9.74	4.87	4.92	0.00*
	ภายในกลุ่ม	363	359.14	0.98		
	รวม	365	368.88			
มาตรฐานที่ 4 สามารถใช้ สารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้	ระหว่างกลุ่ม	2	27.07	13.53	8.95	0.00*
	ภายในกลุ่ม	363	548.55	1.51		
	รวม	365	575.63			
มาตรฐานที่ 5 มีความเข้าใจใน ประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่มีผลต่อการใช้และการ เข้าถึงสารสนเทศได้ รวมทั้งการใช้ สารสนเทศอย่างถูกต้องทั้งทาง หลักจริยธรรมและกฎหมาย	ระหว่างกลุ่ม	2	5.58	2.79	2.63	0.07
	ภายในกลุ่ม	363	384.59	1.05		
	รวม	365	390.17			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	2	470.63	235.31	14.00	0.00*
	ภายในกลุ่ม	363	6098.80	16.80		
	รวม	365	6569.43			

* p < .05

จากตาราง 21 แสดงการเปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีโดยรวมและรายมาตรฐาน จำแนกตามตัวแปรคณะ พบว่า Sig. เท่ากับ 0.00 ซึ่งน้อยกว่า .05 ($0.00 < 0.05$) หมายความว่า นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในคณะต่างกัันมีทักษะการรู้สารสนเทศ

โดยรวมและรายมาตรฐานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3 ยกเว้นมาตรฐานที่ 5 มีความเข้าใจในประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่มีผลต่อการใช้และการเข้าถึงสารสนเทศได้รวมทั้งการใช้สารสนเทศอย่างถูกต้องทั้งทางหลักจริยธรรมและกฎหมายมีทักษะการรู้สารสนเทศไม่แตกต่างกัน จึงทำการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีของเชฟเฟ่ ปรากฏดังตาราง 22

ตาราง 22 เปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีกับตัวแปรคณะ ในรายคู่ที่พบความแตกต่าง

คณะ		คณะศิลปวิจิตร	คณะศิลปนาฏดุริยางค์	คณะศิลปศึกษา
	$\bar{x}$	10.75	12.19	13.43
คณะศิลปวิจิตร	10.75	-	(0.03)* -1.44	(0.00)* -2.68
คณะศิลปนาฏดุริยางค์	12.19	-	-	(0.06)
คณะศิลปศึกษา	13.43	-	-	-

* $p < .05$

จากตาราง 22 แสดงการเปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ในรายคู่ที่พบความแตกต่าง พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาในคณะศิลปวิจิตรกับนักศึกษาที่ศึกษาในคณะศิลปนาฏดุริยางค์ มีค่า Sig. เท่ากับ 0.03 ซึ่งน้อยกว่า .05 ($0.03 < 0.05$) หมายความว่า นักศึกษาที่ศึกษาในคณะศิลปวิจิตรกับนักศึกษาที่ศึกษาในคณะศิลปนาฏดุริยางค์ มีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาที่ศึกษาในคณะศิลปวิจิตรมีทักษะการรู้สารสนเทศน้อยกว่านักศึกษาที่ศึกษาในคณะศิลปนาฏดุริยางค์โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ -1.44

นักศึกษาที่ศึกษาในคณะศิลปวิจิตรกับนักศึกษาที่ศึกษาในคณะศิลปศึกษามีค่า Sig. เท่ากับ 0.00 ซึ่งน้อยกว่า .05 ($0.00 < 0.05$) หมายความว่า นักศึกษาที่ศึกษาในคณะศิลปวิจิตรกับนักศึกษาที่ศึกษาในคณะศิลปศึกษามีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาที่ศึกษาในคณะศิลปวิจิตรมีทักษะการรู้สารสนเทศน้อยกว่านักศึกษาที่ศึกษาในคณะศิลปศึกษาโดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ -2.68

ส่วนรายคู่อื่น ไม่พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5

4.4 เปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีโดยรวมและรายมาตรฐาน จำแนกตามตัวแปรผลการเรียน ปรากฏดังตาราง 23

ตาราง 23 การเปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีโดยรวมและรายมาตรฐาน จำแนกตามตัวแปรผลการเรียน

ทักษะการรู้สารสนเทศ	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	f	Sig.
มาตรฐานที่ 1 สามารถกำหนดลักษณะและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้	ระหว่างกลุ่ม	3	87.76	29.25	15.37	0.00*
	ภายในกลุ่ม	362	689.04	1.90		
	รวม	365	776.80			
มาตรฐานที่ 2 สามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพ	ระหว่างกลุ่ม	3	104.10	34.70	17.70	0.00*
	ภายในกลุ่ม	362	709.43	1.96		
	รวม	365	813.54			
มาตรฐานที่ 3 สามารถประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศได้อย่างมีวิจารณญาณ และสามารถบูรณาการสารสนเทศที่คัดเลือกไว้แล้วสู่ระบบฐานความรู้เดิมและระบุค่านิยมของตนได้	ระหว่างกลุ่ม	3	12.55	4.18	4.25	0.00*
	ภายในกลุ่ม	362	356.33	0.98		
	รวม	365	368.88			
มาตรฐานที่ 4 สามารถใช้สารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้	ระหว่างกลุ่ม	3	61.39	20.46	14.40	0.00*
	ภายในกลุ่ม	362	514.23	1.42		
	รวม	365	575.63			

* $p < .05$

ตาราง 23 (ต่อ)

ทักษะการรู้สารสนเทศ	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	f	Sig.
มาตรฐานที่ 5 มีความเข้าใจในประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่มีผลต่อการใช้และการเข้าถึงสารสนเทศได้ รวมทั้งการใช้สารสนเทศอย่างถูกต้องทั้งทางหลักจริยธรรมและกฎหมาย	ระหว่างกลุ่ม	3	18.25	6.08	5.92	0.00*
	ภายในกลุ่ม	362	371.92	1.02		
	รวม	365	390.17			
	ระหว่างกลุ่ม	3	1181.91	393.97		
รวม	ภายในกลุ่ม	362	5387.51	14.88	26.47	0.00*
	รวม	365	6569.43			

* $p < .05$

จากตาราง 23 แสดงการเปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีโดยรวมและรายมาตรฐาน จำแนกตามตัวแปรผลการเรียน พบว่า Sig. เท่ากับ 0.00 ซึ่งน้อยกว่า .05 ($0.00 < 0.05$) หมายความว่า นักศึกษาที่มีผลการเรียนต่างกันมีทักษะการรู้สารสนเทศโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 4 จึงทำการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีของเซฟเฟ่ ปรากฏดังตาราง 24

ตาราง 24 เปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีกับผลการเรียน ในรายคำที่พบความแตกต่าง

ผลการเรียน		อ่อน	ปานกลาง	ดี	ดีมาก
	$\bar{x}$	8.54	10.64	12.54	14.79
อ่อน	8.54	-	(0.11)	(0.00)*	(0.00)*
				-4.00	-6.25
ปานกลาง	10.64	-	-	(0.00)*	(0.00)*
				-1.90	-4.15
ดี	12.54	-	-	-	(0.00)*
					-2.25
ดีมาก	14.79	-	-	-	-

* p < .05

จากตาราง 24 แสดงการเปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ในรายคำที่พบความแตกต่าง พบว่า นักศึกษาที่มีผลการเรียนอ่อนกับนักศึกษาที่มีผลการเรียนดี มีค่า Sig. เท่ากับ 0.00 ซึ่งน้อยกว่า .05 ($0.00 < 0.05$) หมายความว่า นักศึกษาที่มีผลการเรียนอ่อนกับนักศึกษาที่มีผลการเรียนดีมีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาที่มีผลการเรียนอ่อนมีทักษะการรู้สารสนเทศน้อยกว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนดี โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ -4.00

นักศึกษาที่มีผลการเรียนอ่อนกับนักศึกษาที่มีผลการเรียนดีมาก มีค่า Sig. เท่ากับ 0.00 ซึ่งน้อยกว่า .05 ($0.00 < 0.05$) หมายความว่า นักศึกษาที่มีผลการเรียนอ่อนกับนักศึกษาที่มีผลการเรียนดีมากมีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาที่มีผลการเรียนอ่อนมีทักษะการรู้สารสนเทศน้อยกว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนดีมาก โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ -6.25

นักศึกษาที่มีผลการเรียนปานกลางกับนักศึกษาที่มีผลการเรียนดี มีค่า Sig. เท่ากับ 0.00 ซึ่งน้อยกว่า .05 ($0.00 < 0.05$) หมายความว่า นักศึกษาที่มีผลการเรียนปานกลางกับนักศึกษาที่มีผลการเรียนดีมีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดย

นักศึกษาที่มีผลการเรียนปานกลางมีทักษะการรู้สารสนเทศน้อยกว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนดี โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ -1.90

นักศึกษาที่มีผลการเรียนปานกลางกับนักศึกษาที่มีผลการเรียนดีมาก มีค่า Sig. เท่ากับ 0.00 ซึ่งน้อยกว่า .05 ($0.00 < 0.05$) หมายความว่า นักศึกษาที่มีผลการเรียนปานกลางกับนักศึกษาที่มีผลการเรียนดีมากมีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาที่มีผลการเรียนปานกลางมีทักษะการรู้สารสนเทศน้อยกว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนดีมาก โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ -4.15

นักศึกษาที่มีผลการเรียนดีกับนักศึกษาที่มีผลการเรียนดีมาก มีค่า Sig. เท่ากับ 0.00 ซึ่งน้อยกว่า .05 ($0.00 < 0.05$) หมายความว่า นักศึกษาที่มีผลการเรียนดีกับนักศึกษาที่มีผลการเรียนดีมากมีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาที่มีผลการเรียนดีมีทักษะการรู้สารสนเทศน้อยกว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนดีมาก โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ -2.25

ส่วนรายคู่อื่น ไม่พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5

4.5 เปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี จำแนกตามตัวแปรแหล่งสารสนเทศที่ใช้มากที่สุด ปรากฏดังตาราง 25

ตาราง 25 การเปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีโดยรวมและรายมาตรฐาน จำแนกตามตัวแปรแหล่งสารสนเทศที่ใช้มากที่สุด

ทักษะการรู้สารสนเทศ	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	f	Sig.
มาตรฐานที่ 1 สามารถกำหนด	ระหว่างกลุ่ม	5	36.18	7.23	3.51	0.00*
ลักษณะและขอบเขตของ	ภายในกลุ่ม	360	740.62	2.05		
สารสนเทศที่ต้องการได้	รวม	365	776.80			
มาตรฐานที่ 2 สามารถเข้าถึง	ระหว่างกลุ่ม	5	90.92	18.18	9.05	0.00*
สารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมี	ภายในกลุ่ม	360	722.62	2.00		
ประสิทธิภาพและประสิทธิภาพ	รวม	365	813.54			

ตาราง 25 (ต่อ)

ทักษะการรู้สารสนเทศ	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	f	Sig.
มาตรฐานที่ 3 สามารถประเมิน สารสนเทศและแหล่งสารสนเทศได้ อย่างมีวิจารณญาณ และสามารถ บูรณาการสารสนเทศที่คัดเลือกไว้ แล้วสู่ระบบฐานความรู้เดิมและระบุ ค่านิยมของตนได้	ระหว่างกลุ่ม	5	12.41	2.48	2.50	0.03*
	ภายในกลุ่ม	360	356.47	0.99		
	รวม	365	368.88			
มาตรฐานที่ 4 สามารถใช้ สารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้	ระหว่างกลุ่ม	5	27.20	5.44	3.57	0.00*
	ภายในกลุ่ม	360	548.42	1.52		
	รวม	365	575.63			
มาตรฐานที่ 5 มีความเข้าใจใน ประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่มีผลต่อการใช้และการ เข้าถึงสารสนเทศได้ รวมทั้งการใช้ สารสนเทศอย่างถูกต้องทั้งทาง หลักจริยธรรมและกฎหมาย	ระหว่างกลุ่ม	5	7.68	1.53	1.44	0.20
	ภายในกลุ่ม	360	382.49	1.06		
	รวม	365	390.17			
	ระหว่างกลุ่ม	5	666.04	133.21	8.12	0.00*
รวม	ภายในกลุ่ม	360	5903.38	16.39		
	รวม	365	6569.43			

* $p < .05$

จากตาราง 25 แสดงการเปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี จำแนกตามตัวแปรแหล่งสารสนเทศที่ใช้มากที่สุด พบว่า Sig. เท่ากับ 0.00 ซึ่งน้อยกว่า .05 ($0.00 < 0.05$) หมายความว่า นักศึกษาที่ใช้แหล่งสารสนเทศมากที่สุดต่างกัน มีทักษะการรู้สารสนเทศโดยรวมและรายมาตรฐานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไป

ตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 5 ยกเว้นมาตรฐานที่ 5 มีความเข้าใจในประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่มีผลต่อการใช้และการเข้าถึงสารสนเทศได้รวมทั้งการใช้สารสนเทศอย่างถูกต้องทั้งทางหลัก จริยธรรมและกฎหมายมีทักษะการรู้สารสนเทศไม่แตกต่างกัน จึงทำการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีของ เซฟเฟ่ ปรากฏดังตาราง 26

ตาราง 26 เปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีกับแหล่งสารสนเทศที่ใช้มากที่สุด ในรายคู่ที่พบความแตกต่าง

แหล่งสารสนเทศที่ใช้มากที่สุด	ห้องสมุด ในสถาบัน ฯ	บุคคล	สถานที่	อินเทอร์เน็ต	แหล่ง สารสนเทศ อื่น ๆ
$\bar{x}$	10.42	12.20	12.89	13.64	16.00
ห้องสมุดใน สถาบันฯ	10.42	- (0.76)	(0.00)* -2.47	(0.00)* -3.22	(0.12)
บุคคล	12.20	-	(0.89)	(0.29)	(0.50)
สถานที่	12.89	-	-	(0.82)	(0.68)
อินเทอร์เน็ต	13.64	-	-	-	(0.86)
แหล่งสารสนเทศ อื่น ๆ	16.00	-	-	-	-

* $p < .05$

จากตาราง 26 แสดงการเปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ในรายคู่ที่พบความแตกต่าง พบว่า นักศึกษาที่ใช้แหล่งสารสนเทศมากที่สุดประเภท ห้องสมุดในสถาบันฯกับนักศึกษาที่ใช้แหล่งสารสนเทศมากที่สุดประเภทสถานที่ มีค่า Sig. เท่ากับ

0.00 ซึ่งน้อยกว่า .05 ($0.00 < 0.05$) หมายความว่า นักศึกษาที่ใช้แหล่งสารสนเทศมากที่สุดประเภทห้องสมุดในสถาบันฯ กับนักศึกษาที่ใช้แหล่งสารสนเทศมากที่สุดประเภทสถานที่ที่มีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาที่ใช้แหล่งสารสนเทศมากที่สุดประเภทห้องสมุดในสถาบันฯ มีทักษะการรู้สารสนเทศน้อยกว่านักศึกษาที่ใช้แหล่งสารสนเทศมากที่สุดประเภทสถานที่ โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ -2.47

นักศึกษาที่ใช้แหล่งสารสนเทศมากที่สุดประเภทห้องสมุดในสถาบันฯ กับนักศึกษาที่ใช้แหล่งสารสนเทศมากที่สุดประเภทอินเทอร์เน็ต มีค่า Sig. เท่ากับ 0.00 ซึ่งน้อยกว่า .05 ($0.00 < 0.05$) หมายความว่า นักศึกษาที่ใช้แหล่งสารสนเทศมากที่สุดประเภทห้องสมุดในสถาบันฯ กับนักศึกษาที่ใช้แหล่งสารสนเทศมากที่สุดประเภทอินเทอร์เน็ตมีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาที่ใช้แหล่งสารสนเทศมากที่สุดประเภทห้องสมุดในสถาบันฯ มีทักษะการรู้สารสนเทศน้อยกว่านักศึกษาที่ใช้แหล่งสารสนเทศมากที่สุดประเภทอินเทอร์เน็ต โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ -3.22

4.6 เปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีโดยรวมและรายมาตรฐาน จำแนกตามตัวแปรการเรียนรู้แบบนำตนเอง ปรากฏดังตาราง 27

ตาราง 27 การเปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยรวมและรายมาตรฐานจำแนกตามตัวแปรการเรียนรู้แบบนำตนเอง

ทักษะการรู้สารสนเทศ	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	f	Sig.
มาตรฐานที่ 1 สามารถกำหนด	ระหว่างกลุ่ม	42	110.03	2.62	1.26	0.13
ลักษณะและขอบเขตของ	ภายในกลุ่ม	323	666.77	2.06		
สารสนเทศที่ต้องการได้	รวม	365	776.80			
มาตรฐานที่ 2 สามารถเข้าถึง	ระหว่างกลุ่ม	42	134.36	3.19	1.52	0.02*
สารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมี	ภายในกลุ่ม	323	679.17	2.10		
ประสิทธิภาพและประสิทธิภาพ	รวม	365	813.54			

* $p < .05$

ตาราง 27 (ต่อ)

ทักษะการรู้สารสนเทศ	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	f	Sig.
มาตรฐานที่ 3 สามารถประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศได้อย่างมีวิจารณญาณ และสามารถบูรณาการสารสนเทศที่คัดเลือกได้แล้วสู่ระบบฐานความรู้เดิมและระบบค่านิยมของตนได้	ระหว่างกลุ่ม	42	24.73	0.58	0.55	0.98
	ภายในกลุ่ม	323	344.14	1.06		
	รวม	365	368.88			
มาตรฐานที่ 4 สามารถใช้สารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้	ระหว่างกลุ่ม	42	77.95	1.85	1.20	0.18
	ภายในกลุ่ม	323	497.67	1.54		
	รวม	365	575.63			
มาตรฐานที่ 5 มีความเข้าใจในประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่มีผลต่อการใช้และการเข้าถึงสารสนเทศได้ รวมทั้งการใช้สารสนเทศอย่างถูกต้องทั้งทางหลักจริยธรรมและกฎหมาย	ระหว่างกลุ่ม	42	44.23	1.05	0.98	0.50
	ภายในกลุ่ม	323	345.94	1.07		
	รวม	365	390.17			
	ระหว่างกลุ่ม	42	922.99	21.97	1.25	0.14
รวม	ภายในกลุ่ม	323	5646.43	17.48		
	รวม	365	6569.43			

* $p < .05$

จากตาราง 27 แสดงการเปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีโดยรวม จำแนกตามตัวแปรการเรียนรู้แบบนำตนเอง พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.14 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 ($0.14 > 0.05$) หมายความว่า นักศึกษาที่มีการเรียนรู้แบบนำตนเองต่างกันมีทักษะการรู้สารสนเทศโดยรวมและรายมาตรฐานแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

.05 คือไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 6 ยกเว้นมาตรฐานที่ 2 สามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “การประเมินทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์” สรุปสาระสำคัญของการวิจัยได้ ดังนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อประเมินทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ จำแนกตามตัวแปรเพศ ชั้นปี คณะ ผลการเรียนรู้ แหล่งสารสนเทศที่ใช้มากที่สุด และการเรียนรู้แบบนําตนเอง

สมมติฐานการวิจัย

1. นักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ที่มีเพศต่างกัน มีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน
2. นักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ที่ศึกษาในชั้นปีต่างกัน มีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน
3. นักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ที่ศึกษาในคณะต่างกัน มีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน
4. นักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ที่มีผลการเรียนต่างกัน มีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน
5. นักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ที่ใช้แหล่งสารสนเทศมากที่สุดต่างกัน มีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน
6. นักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ที่มีการเรียนรู้แบบนําตนเองต่างกัน มีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้ใช้วิธีวิจัยเชิงปริมาณ ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ที่ศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2561 จำนวน 3,424 คน (สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์, 2561, pp. 6-15) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ส่วนกลาง ใน 3 คณะหลักของสถาบัน ฯ จำนวน 366 คน ได้แก่ คณะศิลปวิจิตร จำนวน 127 คน คณะศิลปนาฏดุริยางค์ จำนวน 103 คน และคณะศิลปศึกษา จำนวน 136 คน โดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) ซึ่งได้จำนวนไม่น้อยกว่าตามตารางกลุ่มตัวอย่างขั้นต่ำของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970, pp. 607-610)

2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบทดสอบทักษะการรู้สารสนเทศ ซึ่งผู้วิจัยทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการรู้สารสนเทศ และการเรียนรู้แบบนำตนเองจากหนังสือเอกสาร บทความ และงานวิจัย เพื่อนำมาสร้างแบบทดสอบตามมาตรฐานสามมิติของการรู้สารสนเทศสำหรับอุดมศึกษา ของสมาคมห้องสมุดวิทยาลัยและวิจัย โดยแบ่งแบบทดสอบเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบทดสอบ ได้แก่ เพศ ชั้นปี คณะ ผลการเรียน แหล่งสารสนเทศที่ใช้มากที่สุด ข้อคำถามเป็นแบบเลือกตอบและเติมคำ

ตอนที่ 2 การเรียนรู้แบบนำตนเอง ข้อคำถามมีทั้งเชิงบวกและเชิงลบมีลักษณะเป็นมาตรประมาณค่า (Rating scale) 6 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง และไม่จริงเลย ให้คะแนนแต่ละระดับตั้งแต่ 1 – 6 คะแนน จำนวนทั้งหมด 16 ข้อ

ตอนที่ 3 ทักษะการรู้สารสนเทศ ข้อคำถามเป็นแบบเลือกตอบ คำตอบถูกได้ 1 คะแนน คำตอบผิดได้ 0 คะแนน จำนวน 37 ข้อ

3 นำแบบทดสอบเสนอต่อประธานควบคุมปริญญาโทเพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา ความชัดเจนของข้อคำถาม แล้วปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

4. ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย โดยนำแบบทดสอบเสนอผู้ทรงคุณวุฒิด้านการรู้สารสนเทศและด้านศิลปวัฒนธรรม จำนวน 5 คน เพื่อพิจารณาตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมและความสอดคล้องของข้อคำถาม โดยพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) และคัดเลือกข้อคำถามที่ได้คะแนน IOC ระหว่าง 0.66-1.00 ซึ่งตามเกณฑ์ข้อคำถามต้องได้คะแนนตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป ข้อคำถามที่ไม่ผ่านเกณฑ์และข้อคำถามที่มีความซ้ำซ้อนถูกตัดออก จำนวน 8 ข้อ เหลือข้อคำถามจำนวน 29 ข้อ และปรับแก้ตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

5. นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิมาทดลองใช้กับ นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ จำนวน 36 คน แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และ หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ ซึ่งขอบเขตของค่าความยากง่ายที่ยอมรับได้ คือ ระหว่าง 0.20-0.79 ขอบเขตของค่าอำนาจจำแนกที่ยอมรับได้ คือ 0.20 ขึ้นไป และค่าความเชื่อมั่นของคูเดอร์ริชาร์ดสัน (KR-20) ที่ยอมรับได้ คือ 0.7 ขึ้นไป ซึ่งแบบทดสอบนี้มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.818 ค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.33-0.72 และค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.11-0.56 ผู้วิจัยนำปรึกษาประธานคณบดีคณบดีปริญญาโทเพื่อปรับปรุงข้อคำถามให้มีความชัดเจน และตัดข้อคำถามบางข้อคำถามที่ต่ำกว่าเกณฑ์ ได้จำนวนทั้งสิ้น 26 ข้อ จึงนับว่าแบบทดสอบนี้มีคุณภาพและสามารถนำไปใช้เก็บข้อมูลได้จริง

6. การเก็บรวบรวมข้อมูล ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

6.1 นำหนังสือแนะนำตัวและขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจาก บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เสนอต่อคณบดีของคณะที่นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างศึกษาอยู่ ได้แก่ คณะศิลปวิจิตร คณะศิลปนาฏดุริยางค์ และคณะศิลปศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

6.2 ผู้วิจัยแจกแบบทดสอบและรวบรวมแบบทดสอบด้วยตนเอง โดยดำเนินการ เดือนมีนาคม 2562 แจกแบบทดสอบ จำนวน 465 ชุด ได้รับกลับคืนมา จำนวน 369 ชุด นำมาตรวจสอบและคัดเลือกเอาเฉพาะแบบทดสอบที่มีคำตอบสมบูรณ์ จำนวน 366 ชุด คิดเป็นร้อยละ 78.70 ของแบบทดสอบที่แจกไปทั้งหมด ซึ่งเป็นจำนวนมากกว่าตารางกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างขั้นต่ำของเครซี่และมอร์แกน

7. การจัดกระทำข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยโปรแกรมคำนวณสำเร็จรูป เพื่อจัดกระทำตามขั้นตอน ดังนี้

7.1 ใช้สถิติความถี่ และค่าร้อยละ วิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบทดสอบ

7.2 ใช้ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์ข้อมูลการเรียนรู้แบบนนำตนเอง และทักษะการรู้สารสนเทศ

7.3 ใช้ค่าสถิติ *t-test* แบบ *Independent* วิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ จำแนกตามตัวแปรเพศ

7.4 ใช้ค่าสถิติ F -test วิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ จำแนกตามตัวแปรชั้นปี คณะ ผลการเรียนรู้ แหล่งสารสนเทศที่ใช้มากที่สุด และการเรียนรู้แบบนำตนเอง หากพบความแตกต่างกันจะทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีของเชฟเฟ

สรุปผลการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบทดสอบ คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาเพศหญิง (ร้อยละ 54.1) ศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 4 (ร้อยละ 28.1) คณะศิลปศึกษา (ร้อยละ 36.9) มีผลการเรียนอยู่ในระดับดี (ร้อยละ 37.7) และแหล่งสารสนเทศที่ใช้มากที่สุด คือ อินเทอร์เน็ต (ร้อยละ 30.2)

2. นักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ มีการเรียนรู้แบบนำตนเองโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.26$)

3. การประเมินทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีมีทักษะการรู้สารสนเทศโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 12.15$) เมื่อพิจารณารายมาตรฐาน พบว่า มาตรฐานการรู้สารสนเทศของนักศึกษาที่อยู่ในระดับปานกลาง คือ มาตรฐานที่ 1 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสามารถกำหนดลักษณะและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้ ($\bar{X} = 4.17$) และมาตรฐานที่ 2 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ($\bar{X} = 3.08$) และมาตรฐานการรู้สารสนเทศของนักศึกษาที่อยู่ในระดับน้อย คือ มาตรฐานที่ 3 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสามารถประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศได้อย่างมีวิจารณญาณและสามารถบูรณาการสารสนเทศที่คัดเลือกไว้แล้ว สู่ระบบฐานความรู้เดิมและระบุนิยามของตนได้ ($\bar{X} = 1.54$) มาตรฐานที่ 4 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศในฐานะบุคคลหรือกลุ่มบุคคลต่าง ๆ สามารถใช้สารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ ($\bar{X} = 1.79$) และมาตรฐานที่ 5 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศมีความเข้าใจในประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่มีผลต่อการใช้และการเข้าถึงสารสนเทศได้ รวมทั้งการใช้สารสนเทศอย่างถูกต้องทั้งทางหลักจริยธรรมและกฎหมาย ($\bar{X} = 1.56$)

4. การเปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ จำแนกตามตัวแปรเพศ ชั้นปี คณะ ผลการเรียนรู้ แหล่งสารสนเทศที่ใช้มากที่สุด และการเรียนรู้แบบนำตนเอง ดังนี้

4.1 นักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ที่มีเพศต่างกัน มีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 โดยนักศึกษาเพศหญิงมีทักษะการรู้สารสนเทศมากกว่านักศึกษาเพศชาย

4.2 นักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ที่ศึกษาในระดับชั้นปีต่างกัน มีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 โดยนักศึกษาที่ศึกษาในระดับชั้นปีที่ 1 มีทักษะการรู้สารสนเทศมากกว่านักศึกษาที่ศึกษาในระดับชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4

4.3 นักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ที่ศึกษาในคณะต่างกัน มีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3 โดยนักศึกษาที่ศึกษาคณะศิลปศึกษามีทักษะการรู้สารสนเทศมากกว่านักศึกษาที่ศึกษาในคณะศิลปนาฏดุริยางค์และคณะศิลปวิจิตร

4.4 นักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ที่มีผลการเรียนต่างกัน มีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 4 โดยนักศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับดีและระดับดีมาก มีทักษะการรู้สารสนเทศมากกว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับปานกลางและระดับอ่อน

4.5 นักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ที่ใช้แหล่งสารสนเทศมากที่สุดต่างกัน มีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 5 โดยนักศึกษาที่ใช้แหล่งสารสนเทศมากที่สุดประเภทอินเทอร์เน็ต ประเภทสถานที่ และประเภทบุคคลมีทักษะการรู้สารสนเทศมากกว่านักศึกษาที่ใช้แหล่งสารสนเทศมากที่สุดประเภทห้องสมุดในสถาบันฯ

4.6 นักศึกษาที่มีระดับการเรียนรู้แบบนำตนเองต่างกัน มีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 6

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยมีประเด็นที่สามารถนำมาอภิปรายผลได้ ดังนี้

นักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ มีทักษะการรู้สารสนเทศโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ตามประกาศในราชกิจจานุเบกษา มาตรา 8 ว่า “ให้การศึกษาและส่งเสริมวิชาการตั้งแต่ระดับพื้นฐาน วิชาชีพถึงวิชาชีพขั้นสูง ด้านนาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ คีตศิลป์ และทัศนศิลป์ทั้งไทยและสากล

รวมทั้งศิลปวัฒนธรรมระดับท้องถิ่นและระดับชาติ” (สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์, 2560c, pp. 2-4) โดยมีเป้าหมายในการผลิตบุคลากรเฉพาะสาขาเพื่อรับใช้สังคม โดยแบ่งเป็น 3 ระดับ ได้แก่ ระดับ ผู้ปฏิบัติ ระดับชำนาญ และระดับผู้เชี่ยวชาญ ทางนาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ คีตศิลป์ และช่างศิลป์ (สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์, 2560a, p. 61) ดังนั้นการเรียนการสอนจึงมุ่งเน้นด้านภาคปฏิบัติให้เกิดทักษะทางศิลปะมากกว่ามุ่งเน้นด้านวิชาการ นอกจากนี้ทางสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ไม่มีหลักสูตรรายวิชาการรู้สารสนเทศโดยตรง แต่มีรายวิชา 300-11001 สารสนเทศเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต (Information for lifelong Learning) เป็นรายวิชาบังคับของหลักสูตรหมวดวิชาการศึกษาทั่วไป มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับสารสนเทศ แหล่งสารสนเทศ ทรัพยากรสารสนเทศ หนังสืออ้างอิง การจัดหมวดหมู่ การสืบค้นทรัพยากรสารสนเทศ กระบวนการจัดการสารสนเทศ กฎหมายและจริยธรรมทางเทคโนโลยีสารสนเทศ การเขียนรายงานทางวิชาการ และการเขียนเชิงอรรถและการอ้างอิง (ธัญญาลักษณ์ ใจเพียง, 2558) ซึ่งไม่ครอบคลุมทักษะการรู้สารสนเทศตามสมัตถิยะการรู้สารสนเทศสำหรับอุดมศึกษาทั้งหมด นอกจากนี้การเรียนการสอนในรายวิชาต่าง ๆ ของหลักสูตรอาจขาดการสอดแทรกหรือบูรณาการทักษะการรู้สารสนเทศ ทำให้นักศึกษาไม่ได้รับการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้ทักษะการรู้สารสนเทศไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นได้เองตามธรรมชาติ แต่เกิดขึ้นได้จากการเรียนรู้และฝึกปฏิบัติอยู่เป็นประจำจนกลายเป็นทักษะ (Howard, 2012, p. 76) ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของของปภาดา เจียวกัก (2547) สายฝน นุชา รุ่งฤดี อุภวัฒน์สร พนมเทียน บุญส่งเสริมสุข และพรทิพย์ สว่างเนตร (2550) สุพิศ บายคายคม และขวัญชฎิล พิศาลพงศ์ (2552) ชูชีพ มามาก (2553) รัตนะ อินจ้อย (2553) อังคณา แวซอเหาะ และสุธาทิพย์ เกียรติวานิช (2553) สุชาดา สุพรรณณ์ วราพร พูลเกษ และวนุชชิตา สุภักควนิช (2556) จันทรฉาย วีระชาติ (2555) และนิรมล ช่อม (2557) แต่ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของบราวน์ และครัมโฮลท์ (Brown & Krumholz, 2002) สุวัฒน์ พระนิมิต (2552) ภคพร อำมาตย์มณี ชุ่มอินทรจักร (2559) ที่พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรีมีทักษะการรู้สารสนเทศระดับมาก รวมทั้งงานวิจัยของสุพิศ ศิริรัตน์ (2554) อิลโก และอินคิโค๊ะ (Ilogho & Nkiko, 2014) และโอมาน (Omar, 2014) ที่พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรีมีทักษะการรู้สารสนเทศระดับน้อย ซึ่งอาจเป็นเพราะเป็นการศึกษากับนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ต่างสาขาวิชาและมหาวิทยาลัย

นักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ มีทักษะการรู้สารสนเทศในระดับปานกลาง คือ มาตรฐานที่ 1 “นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสามารถกำหนดลักษณะและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้” และมาตรฐานที่ 2 “นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล” ทั้งนี้เนื่องจากสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ได้กำหนด

คุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์ของแต่ละคณะและสาขาวิชาต่าง ๆ สอดคล้องกับมาตรฐานที่ 1 คือ คณะศิลปวิจิตรกำหนดให้ “บัณฑิตมีทักษะเฉพาะด้านโดยเฉพาะในสาขาวิชาที่ตนเรียน มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ สามารถค้นคว้าและพัฒนางานตามหลักวิชาการได้อย่างมีประสิทธิภาพ” คณะศิลปนาฏดุริยางค์กำหนดให้ “บัณฑิตมีความสามารถในการแสวงหาและสืบค้นความรู้ด้วยตนเอง” ส่วนคณะศิลปศึกษากำหนดให้ “บัณฑิตแสวงหาความรู้ได้อย่างต่อเนื่อง ใช้วิธีการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน และสามารถบูรณาการความรู้ในศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง” นอกจากนี้ มาตรฐานวิชาชีพสำหรับผู้สำเร็จการศึกษาคณะต่าง ๆ ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยเฉพาะ มาตรฐานวิชาชีพด้านความรู้ด้านทฤษฎีก็มีความสอดคล้องเช่นเดียวกัน โดยระบุตัวบ่งชี้ให้นักศึกษาสามารถสืบค้น รวบรวม และวิเคราะห์ข้อมูลได้อย่างเป็นระบบ และมาตรฐานด้านวิชาชีพด้านวิจัยที่ระบุตัวบ่งชี้ให้นักศึกษาสามารถค้นคว้า รวบรวม และตั้งประเด็นของการวิจัยเพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้ได้ ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนทุกหลักสูตรของสถาบันฯ จึงมุ่งเน้นให้นักศึกษาสามารถคิดหัวข้อโครงงานและศิลปนิพนธ์ได้อย่างสร้างสรรค์ รวมทั้งมีทักษะในการแสวงหาและสืบค้นสารสนเทศ ความรู้ต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง จึงทำให้นักศึกษาระดับปริญญาตรีมีทักษะการรู้สารสนเทศในมาตรฐานที่ 1 และมาตรฐานที่ 2 ในระดับปานกลาง ผลการวิจัยนี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของสายฝน บุษบา และคณะ (2552) จันทร์นาย วีระชาติ (2555) ชูชีพ มามาก (2553) สุชาติดา สุพรรณ และคณะ (2556) อังคนา แวซอหะ และสุธาทิพย์ เกียรติวานิช (2553) ที่พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีมีทักษะการรู้สารสนเทศในมาตรฐานที่ 1 และมาตรฐานที่ 2 ในระดับปานกลาง

นักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ มีทักษะการรู้สารสนเทศในระดับน้อย คือ มาตรฐานที่ 3 “นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสามารถประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศได้อย่างมีวิจารณญาณ และสามารถบูรณาการสารสนเทศที่คัดเลือกไว้แล้ว สู่ระบบฐานความรู้เดิมและระบุค่านิยมของตนได้” มาตรฐานที่ 4 “นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศในฐานะบุคคลหรือกลุ่มบุคคลต่าง ๆ สามารถใช้สารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้” และมาตรฐานที่ 5 “นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศมีความเข้าใจในประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่มีผลต่อการใช้และการเข้าถึงสารสนเทศได้ รวมทั้งการใช้สารสนเทศอย่างถูกต้องทั้งทางหลักจริยธรรมและกฎหมาย” โดยสามารถสรุปประเด็นสำคัญ ประเมินคุณค่าสารสนเทศ ประยุกต์สารสนเทศเพื่อสร้างผลงานหรือองค์ความรู้ใหม่ นำเสนอผลงานหรือศิลปนิพนธ์ เข้าใจประเด็นการลอกเลียนวรรณกรรม การเขียนอ้างอิง ตลอดจนเข้าใจประเด็นทางเศรษฐกิจและสังคมที่เกี่ยวข้องกับการใช้และการเข้าถึงสารสนเทศได้ในระดับน้อย เนื่องจากปัจจุบันเทคโนโลยีสารสนเทศ

ก้าวหน้าอย่างรวดเร็วทำให้สารสนเทศเกิดขึ้นจำนวนมาก แพร่หลายได้อย่างกว้างขวางและรวดเร็ว โดยเฉพาะสารสนเทศบนอินเทอร์เน็ต ซึ่งการรู้สารสนเทศที่มีความหลากหลายและเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วนี้จำเป็นต้องอาศัยทักษะการคิดวิเคราะห์อย่างมีวิจารณญาณโดยผ่านการฝึกฝนส่งเสริมประสบการณ์เพื่อรับรู้และประเมินค่าสารสนเทศที่ได้รับ ประกอบกับการเรียนในรายวิชา 300-11001 สารสนเทศเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต ไม่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการประเมินสารสนเทศและการประยุกต์ใช้สารสนเทศในรูปแบบที่หลากหลายนอกเหนือจากการเขียนรายงานทางวิชาการ จึงทำให้นักศึกษามีทักษะการรู้สารสนเทศในด้านการประเมินและการใช้สารสนเทศในระดับน้อย นอกจากนี้ในรายวิชาดังกล่าวมีการสอนเกี่ยวกับกฎหมายและจริยธรรมทางการอ้างอิง การเขียนเชิงอรรถและการอ้างอิง แต่อาจไม่มีการเน้นในประเด็นดังกล่าวในการเรียนการสอนของรายวิชาอื่น จึงทำให้นักศึกษาขาดการเรียนรู้และปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุพิศ ศิริรัตน์ (2554) สุชาดา สุพรรณ และคณะ (2556) และภคพร อำมาตย์มณี ชุ่มอินทจักร (2559) ที่พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรีมีทักษะการรู้สารสนเทศระดับน้อยในมาตรฐานที่ 3 สอดคล้องกับงานวิจัยของภคพร อำมาตย์มณี ชุ่มอินทจักร (2559) ที่พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรีมีทักษะการรู้สารสนเทศระดับน้อยในมาตรฐานที่ 4 และสอดคล้องกับงานวิจัยของสุพิศ ศิริรัตน์ (2554) ที่พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรีมีทักษะการรู้สารสนเทศระดับน้อยในมาตรฐานที่ 5 ผลการวิจัยไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของบราวน์และครัมโฮลท์ (Brown & Krumholz, 2002) สายฝน บุญ และคณะ (2550) สุวัฒน์ พระนิมิตร (2552) สุพิศ บายคายคม และขวัญภูริ พิศาลพงศ์ (2552) อังคณา แวซอเหาะ และสุภาทิพย์ เกียรติวานิช (2553) จันทรฉาย วีระชาติ (2555) ปภาดา เจียวกิก (2547) ประพาส พาวินันท์ (2553) และพัฒนาพร เทียมทอง (2554) อาจเป็นเพราะเป็นการศึกษากลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกันทั้งมหาวิทยาลัย และสาขาวิชา

นักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ที่เป็นเพศหญิงมีทักษะการรู้สารสนเทศมากกว่านักศึกษาเพศชาย เนื่องจากศาสตร์ทางด้านศิลปะเป็นศาสตร์ที่มีความละเอียดอ่อน เน้นความประณีตและสวยงาม จึงอาจเหมาะกับเพศหญิงมากกว่าเพศชาย ทำให้การเรียนรู้ด้านต่าง ๆ รวมทั้งการฝึกฝนทักษะการรู้สารสนเทศนักศึกษาเพศหญิงสามารถซึมซับจนเกิดทักษะมากกว่านักศึกษาเพศชาย ผลการวิจัยนี้ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของฐีพ มามาก (2553) ที่พบว่านักศึกษาเพศชายมีทักษะการรู้สารสนเทศมากกว่านักศึกษาเพศหญิง อาจเป็นเพราะเป็นการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกันและใช้เกณฑ์แตกต่างกัน โดยงานวิจัยของฐีพ มามาก

ศึกษาในกลุ่มนักศึกษาสาขาวิชาธุรกิจ และใช้เกณฑ์มาตรฐานทักษะสามมิติยะสารสนเทศสำหรับนักศึกษาทางธุรกิจของแนนซี เอ. คันนิงแฮม (Cunningham, 2003)

นักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ที่ศึกษาในชั้นปีที่ 1 มีทักษะการรู้สารสนเทศมากกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 เนื่องจากนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีการเรียนรายวิชา 300-11001 สารสนเทศเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต ซึ่งมีเนื้อหาหลายหัวข้อเกี่ยวข้องกับทักษะการรู้สารสนเทศ และเป็นรายวิชาศึกษาทั่วไปสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จึงทำให้นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ได้รับความรู้และฝึกปฏิบัติเกี่ยวกับทักษะการรู้สารสนเทศ ประกอบกับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 เพิ่งเข้ามาศึกษาในสถาบันฯ มีความตื่นเต้น สนใจศึกษาหาความรู้ต่อทุกสิ่งรอบด้าน ต้องการเข้าใจตนเอง อยากปรับตัวให้เข้ากับวัฒนธรรมของสถาบันการศึกษา และเชื่อฟังคำสั่งสอนของอาจารย์ (นริรัตน์ วิจิตรแก้ว, 2542, p. 13) จึงทำให้นักศึกษามีทักษะการรู้สารสนเทศมากกว่านักศึกษาชั้นปีอื่น ๆ นอกจากนี้ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 ซึ่งเรียนในรายวิชาอื่นที่ขาดการสอดแทรกหรือบูรณาการการรู้สารสนเทศ จึงขาดการเรียนรู้และฝึกฝนอย่างต่อเนื่องทำให้นักศึกษามีทักษะการรู้สารสนเทศน้อยกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 ผลการวิจัยนี้ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยอื่นที่ศึกษาผ่านมา อาจเป็นเพราะเป้าหมายของหลักสูตร เนื้อหา และรูปแบบการจัดการเรียนการสอนรายวิชาที่ตรงหรือเกี่ยวข้องกับการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน

นักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ที่ศึกษาในคณะศิลปศึกษามีทักษะการรู้สารสนเทศมากกว่านักศึกษาที่ศึกษาในคณะศิลปนาฏดุริยางค์และคณะศิลปวิจิตร เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนใน 3 คณะมีความแตกต่างกัน คณะศิลปวิจิตรและคณะศิลปนาฏดุริยางค์ เน้นผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถและความเชี่ยวชาญในงานศิลปกรรมหรืองานนาฏดุริยางค์เพื่อนำไปสู่อาชีพศิลปิน นักวิชาการ และนักบริหารจัดการเฉพาะด้านที่ศึกษา ส่วนคณะศิลปศึกษาเน้นผลิตบัณฑิตหลักสูตรครู จึงทำให้การจัดการเรียนการสอนแตกต่างกัน โดยคณะศิลปศึกษาที่เน้นหลักสูตรครู ต้องศึกษาค้นคว้าทางด้านวิชาการอย่างต่อเนื่อง ใช้วิธีวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนและสามารถคิดวิเคราะห์และสังเคราะห์องค์ความรู้ได้ (สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์, 2550, p. 17) ซึ่งเป็นการฝึกฝนทักษะการรู้สารสนเทศแบบบูรณาการกับรายวิชาที่เรียน จึงทำให้นักศึกษาคณะศิลปศึกษามีทักษะการรู้สารสนเทศมากกว่านักศึกษาคณะศิลปนาฏดุริยางค์ และนักศึกษาคณะศิลปวิจิตรที่เน้นการปฏิบัติด้านการแสดงและวิจิตรศิลป์ต่าง ๆ มากกว่า ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของปภาดา เจียวีก (2547) อังคณา แวซอเหาะ และสุธาทิพย์ เกียรติวานิช (2553) พัฒนาพร เทียมทอง (2554) และนิรมล ชุ่ม (2557) ที่พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่สังกัดคณะหรือกลุ่มสาขาวิชาต่างกั้มีทักษะการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน

นักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ที่มีผลการเรียนดีมากและดี มีทักษะการรู้สารสนเทศมากกว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนปานกลางและผลการเรียนอ่อน เนื่องจากนักศึกษาที่มีผลการเรียนดีมักเป็นคนที่ชอบการศึกษาค้นคว้าหาความรู้ต่าง ๆ รวมทั้งการใช้ห้องสมุดหรือแหล่งสารสนเทศต่าง ๆ รวมทั้งมีความสามารถในการคิดวิเคราะห์สังเคราะห์หรือการคิดแบบมีวิจารณญาณมากกว่าผู้ที่เรียนอ่อนกว่า ซึ่งทักษะการคิดเหล่านี้เป็นทักษะการคิดระดับสูง (ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ, 2551) นอกจากนี้ความสามารถเรียนรู้ด้วยการศึกษาตนเองนี้ทำให้เพิ่มพูนทักษะการรู้สารสนเทศ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของปภาดา เจียวกิก (2547) จันทรฉาย วีระชาติ (2555) นิรมล ชุ่ม (2557) และภคพร อำมาตย์มณี ชุ่มอินทจักร (2559)

นักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ที่ใช้แหล่งสารสนเทศมากที่สุด ประเภทอินเทอร์เน็ต ประเภทสถานที่ และประเภทบุคคลมีทักษะการรู้สารสนเทศมากกว่านักศึกษาที่ใช้แหล่งสารสนเทศมากที่สุดประเภทห้องสมุดในสถาบันฯ เนื่องจากหลักสูตรของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์เน้นด้านศิลปะและวัฒนธรรมที่ต้องมีการศึกษาเรียนรู้จากบุคคลและสถานที่จริง เพื่อนำมาพัฒนาเป็นผลงานที่เป็นรูปธรรมทั้งชิ้นงานศิลปะ การแสดงและงานเขียนต่าง ๆ ในรูปแบบรายงานและศิลปนิพนธ์ ประกอบกับในปัจจุบันเทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตก้าวหน้ามากจนกลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวันของผู้คน นักศึกษาสามารถใช้งานอินเทอร์เน็ตผ่านโทรศัพท์แบบสมาร์ทโฟนที่เพิ่มความสะดวกในการเข้าถึงสารสนเทศบนอินเทอร์เน็ตมากขึ้น ทำให้ได้ฝึกทักษะในการค้นหาสารสนเทศ ความรู้ต่าง ๆ หรือเรื่องราวที่สนใจศึกษา และนำมาประยุกต์กับการศึกษา นอกจากนี้ในการเรียนการสอนรายวิชา 300-11001 สารสนเทศเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต มีการสอนเกี่ยวกับการสืบค้นทรัพยากรสารสนเทศในฐานข้อมูลห้องสมุด และโปรแกรมค้นหา (ัญญาลักษณ์ ใจเที่ยง, 2558, p. 24) ซึ่งส่งเสริมให้นักศึกษาสามารถค้นหาสารสนเทศที่ต้องการได้จากเว็บไซต์ต่าง ๆ บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ในการศึกษาค้นคว้าจากแหล่งสารสนเทศประเภทบุคคล สถานที่และอินเทอร์เน็ต จำเป็นต้องใช้ทักษะการรู้สารสนเทศ ทั้งการเข้าถึง สืบค้นและประเมินค่าสารสนเทศที่ได้รับ ทำให้นักศึกษาได้ฝึกทักษะการรู้สารสนเทศจากแหล่งที่ใช้มากที่สุด นอกเหนือจากการใช้ห้องสมุดภายในสถาบันฯ

นักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ที่มีการเรียนรู้แบบนำตนเองอยู่ในระดับแตกต่างกัน แต่มีทักษะการรู้สารสนเทศไม่แตกต่างกัน ซึ่งแสดงว่าการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาไม่มีอิทธิพลต่อทักษะการรู้สารสนเทศ โดยทักษะการรู้สารสนเทศเป็นทักษะที่จำเป็นต้องมีการเรียนรู้และฝึกปฏิบัติอยู่เป็นประจำ โดยผ่านการเรียนการสอนในสถานศึกษา ดังจะเห็นได้ว่าหลายมหาวิทยาลัยจัดการเรียนการสอนรายวิชาการรู้สารสนเทศเป็นรายวิชาพื้นฐาน

หรือศึกษาทั่วไป เพื่อให้นักศึกษาได้เรียนรู้และฝึกปฏิบัติในการศึกษาตลอดหลักสูตรจนเกิดทักษะติดตัว มหาวิทยาลัยในประเทศไทยที่จัดการสอนรายวิชาทักษะการรู้สารสนเทศ เช่น มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เป็นต้น นอกจากนี้ในหลายประเทศที่มีการส่งเสริมผู้เรียนให้มีทักษะการรู้สารสนเทศ โดยกำหนดเป็นนโยบายการศึกษาแห่งชาติหรือกำหนดเป็นมาตรฐานทักษะการรู้สารสนเทศ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาผู้เรียนหรือประชาชนของประเทศให้เป็นผู้รู้สารสนเทศ เช่น มาตรฐานสามมิติของการรู้สารสนเทศสำหรับระดับอุดมศึกษา (Information Literacy Competency Standards for Higher Education) ของสมาคมห้องสมุดวิทยาลัยและวิจัย และมาตรฐานการรู้สารสนเทศของ UCLA (University of California Library Association) ของประเทศสหรัฐอเมริกา มาตรฐานการรู้สารสนเทศของสภาบรรณารักษ์มหาวิทยาลัยออสเตรเลีย (Council of Australia University Librarians) และมาตรฐานการรู้สารสนเทศของสมาคมบรรณารักษ์ห้องสมุดวิทยาลัยออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ (Australian and New Zealand Information Literacy Framework) ของประเทศออสเตรเลียและประเทศนิวซีแลนด์ เป็นต้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

1. สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ควรจัดการเรียนการสอนรายวิชาทักษะการรู้สารสนเทศแก่นักศึกษา โดยกำหนดเนื้อหาให้ครอบคลุมทุกมาตรฐานของมาตรฐานสามมิติของการรู้สารสนเทศสำหรับระดับอุดมศึกษา หรือมาตรฐานใดมาตรฐานหนึ่งที่สอดคล้องกับหลักสูตรของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ที่เน้นศิลปะและวัฒนธรรม รวมทั้งรูปแบบการเรียนที่เน้นปฏิบัติ สามารถนำไปประยุกต์กับการทำรายงานและศิลปนิพนธ์ของนักศึกษาในทุกชั้นปี เพื่อให้เกิดผลการเรียนรู้ที่คงทนจนกลายเป็นทักษะ

2. คณาจารย์ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ควรส่งเสริมให้รายวิชาต่าง ๆ จัดการเรียนการสอนแบบสอดแทรกหรือบูรณาการทักษะการรู้สารสนเทศ โดยเฉพาะรายวิชาที่มีการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองและการทำศิลปนิพนธ์ เพื่อให้เกิดผลการเรียนรู้และปฏิบัติอย่างต่อเนื่องจนกลายเป็นทักษะ ทำให้นักศึกษาสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองและพัฒนาตนเองเป็นพลเมืองที่มีคุณภาพตามทักษะศตวรรษที่ 21

3. สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ห้องสมุดและคณาจารย์ ควรส่งเสริมทักษะการรู้สารสนเทศด้านการใช้แหล่งสารสนเทศบนอินเทอร์เน็ต เนื่องจากเป็นแหล่งสารสนเทศที่นักศึกษาใช้ค้นคว้ามากที่สุด โดยจัดบริการอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกด้านอินเทอร์เน็ตสำหรับการ

เข้าถึงสารสนเทศแก่นักศึกษา เช่น เครื่องคอมพิวเตอร์ เครือข่ายอินเทอร์เน็ต เป็นต้น รวมทั้งการ
สอนและการอบรมวิธีสืบค้นสารสนเทศบนอินเทอร์เน็ต และการประเมินสารสนเทศบนอินเทอร์เน็ต

4. ห้องสมุดของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ควรจัดหาทรัพยากรสารสนเทศที่ตรง
ความต้องการของนักศึกษา โดยเฉพาะการจัดหาทรัพยากรสารสนเทศดิจิทัลที่นักศึกษาสามารถ
เข้าถึงได้ผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เช่น ความรู้หรือภูมิปัญญาไทยด้านศิลปวัฒนธรรมรูปแบบสื่อ
อิเล็กทรอนิกส์ สารสนเทศจากคำบอกเล่าที่บันทึกในสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น เพื่อให้เป็นแหล่ง
สารสนเทศที่นักศึกษาใช้มากขึ้นนอกเหนือจากแหล่งสารสนเทศอินเทอร์เน็ต บุคคลและสถานที่

5. ห้องสมุดของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ควรจัดกิจกรรมส่งเสริมทักษะการรู้
สารสนเทศ ได้แก่ การปฐมนิเทศ การฝึกอบรม การพัฒนาสื่อเรียนรู้อิเล็กทรอนิกส์และเว็บไซต์ที่
ส่งเสริมการรู้สารสนเทศ รวมทั้งการใช้สื่อสังคมออนไลน์สนับสนุนทักษะดังกล่าว ทั้งนี้เพื่อสร้าง
บรรยากาศและการส่งเสริมทักษะการรู้สารสนเทศอย่างต่อเนื่อง

ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษา สถาบัน
บัณฑิตพัฒนศิลป์ ในมิติต่าง ๆ ได้แก่ คุณลักษณะส่วนบุคคล สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ และ
รูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษา เพื่อใช้เป็นแนวทางในการออกแบบรายวิชาทักษะการรู้สารสนเทศ
ที่เหมาะสมสำหรับนักศึกษาของสถาบันฯ

2. ควรมีการศึกษามาตรฐานทักษะการรู้สารสนเทศที่เหมาะสมสำหรับนักศึกษา
สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ หรือนักศึกษาอื่นในหลักสูตรด้านศิลปะและวัฒนธรรม เพื่อให้ได้แนว
ทางการพัฒนาทักษะการรู้สารสนเทศที่เหมาะสมกับการเรียนการสอนในสาขาวิชานี้

3. ควรมีการศึกษารูปแบบการเรียนการสอนรายวิชาทักษะการรู้สารสนเทศที่มี
เนื้อหาและรูปแบบการสอนที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี
สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

บรรณานุกรม

- Association of College and Research Libraries. (2000). Information Literacy Competency Standards for Higher Education. Retrieved from <http://www.ala.org/acrl/sites/ala.org.acrl/files/content/standards/standards.pdf>
- Boud, D. (1982). *Developing student autonomy in learning*. New York: Nichols Publishing Company.
- Boud, D., & Griffin, V., eds. . (1987). *Appreciating adults learning: from the learners' perspective*. London: Routledge.
- Brockett, R., G., , & Hiemstra, R. (1991). *Self-direction in adult learning: perspectives on theory, research, and practice*. London: Routledge.
- Brown, C. M., & Krumholz, L. R. (2002). Integrating information literacy into the science curriculum. *College & Research Libraries*, 63(2), 111-123.
- Bundy, A. (2004). Australian and New Zealand information literacy framework: Principles, standards and practice 2nd. Retrieved from <http://www.caul.edu.au/content/upload/files/infoliteracy/InfoLiteracyFramework.pdf>
- California Media Library Educators Association. (1994). *From library skills to information literacy : A handbook for the 21st century*. Castle Rock, Colo.: Hi Willow Research.
- Caravello, P. S., Borah, E. G., Herschman, J., & Mitchell, E. (2001). Information competence at UCLA: Report of a Survey Project. Retrieved from <https://escholarship.org/uc/item/4v06j4z5>
- Costa, A., L., , & Kallick, B. (2004). *Assessment strategies for self-directed learning*. Thousand Oaks, CA: Corwin.
- Council of Australian University Librarians. (2001). Information literacy standards. Retrieved from <http://www.caul.edu.au/caul-programs/information-literacy/publications>
- Cunningham, N. A. (2003). Information Competency Skills for Business Students. *Academic BRASS*. Retrieved from <http://www.ala.org/rusa/sections/brass/brasspubs/academicbrass/acadarchives/vo>

[lume1number1/academicbrassv1](#)

- Doyle, C. S. (1992). Outcome Measures for Information Literacy within the National Education Goals of 1990. Final Report to National Forum on Information Literacy: Summary of Findings. Retrieved from <https://eric.ed.gov/?id=ED351033>
- Eisenberg, M. B., & Johnson, D. (2002). Learning and teaching information technology skills in context. Retrieved from <http://www.ericdigests.org/2003-1/skills.htm>
- Griffin, C. (1983). *Curriculum theory in adult and lifelong education*. London: Croom Helm.
- Grow. (1991). *Self-directed learning model: SSDL*. [n.p].
- Guglielmino, L. M. (1978). *Development of the self-directed learning readiness scale*. (Dissertation Ph. D. (Education)), University of Georgia, Athens, GA.
- Hancock, V. E. (2004). Information Literacy for Lifelong Learning. Retrieved from <https://www.ericdigests.org/1993/lifelong.htm>
- Howard, H. (2012). Looking to the future: Developing an academic skills strategy to ensure information literacy thrives in a changing higher education world. *Journal of Information Literacy*, 6(1), 72-84.
- Ilogho, J. E., & Nkiko, C. (2014). Information literacy search skills of students in five selected private universities in Ogun State, Nigeria: A Survey. *Library Philosophy and Practice (e-journal)*.
- Journal Link. (2017). Journal Link. Retrieved from <http://www.journalink.or.th/home.asp>
- Knowles, M., S., . (1975). *Self-directed learning: a guide for learners and teachers*. Chicago: Association Press.
- Knowles, M., S., . (1986). *Using learning contracts*. San Francisco, CA: Jossey-Bass.
- Krejcie, R. V., & Morgan, D. W. (1970). Determining Sample Size for Research Activities. *Educational and Psychological Measurement*, 30, 607-610.
- Lwehabura, M. (2016). An assessment of information literacy skills among first-year postgraduate students at Sokoine University of Agriculture Tanzania. *Journal of Librarianship and Information Science*, 50(4), 427–434.
doi:<http://dx.doi.org/10.1177/0961000616667802>
- Omar, A. (2014). Information literacy in Zanzibar universities: Current situation and the way

- forward. *IFLA Journal*, 40(4), 280-288.
- Potter, A., Whitener, A., & Sikorsky, J. (2018). 13 essential 21st century skills for today's students. Retrieved from <https://www.envisionexperience.com/blog/13-essential-21st-century-skills-for-todays-students>
- Resnis, E., Gibson, K., Hartsell-Gundy, A., & Misco, M. (2010). Information literacy assessment: A case study at Miami University. *New Library World*, 111(7/8), 287-301. doi:<http://dx.doi.org/10.1108/03074801011059920>
- Skager, R., W., & Dave, R.H. . (1978). *Curriculum Evaluation for lifelong education*. Oxford: Pergamon.
- Zurkowski, P. (1974). *The information service environment relationships and priorities*. Washington, DC: National Commission on Libraries and Information Science.
- แววตา เตชาทวิวรรณ. (2559). การรู้สารสนเทศสำหรับการเรียบเรียงโครงการ (2 ed.). กรุงเทพฯ: ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- โครงการเครือข่ายห้องสมุดในประเทศไทย. (2561). ฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์และผลงานวิจัย-TDC-ThaiLIS. Retrieved from <http://tdc.thailis.or.th/tdc/>
- จริยา ตะลึงวิทย์. (2562). คุณลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาปริญญาตรี คณะศิลปศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. . วารสารนวัตกรรมการเรียนรู้, 5(1), 1-19.
- จันทร์ฉาย วีระชาติ. (2555). ปัจจัยการเรียนรู้ที่ส่งผลต่อทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยบูรพา, ชลบุรี.
- จันทิมา ไหญ้อยิ่ง. (2552). การศึกษาคุณลักษณะบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษา สาขาวิชานาฏศิลป์ไทย คณะศิลปนาฏดุริยางค์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- ชญาภรณ์ กุลนิตติ. (2553). สารสนเทศและการศึกษาค้นคว้า (3 ed.). กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ชุดิมา สัจจามันท์. (2550). การรู้สารสนเทศ: การสอนและการวิจัย. วารสารห้องสมุด, 51(2), 27-45.
- ชูชีพ มามาก. (2553). การรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท), มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- ธัญญลักษณ์ ใจเที่ยง. (2558). เอกสารประกอบการสอนรายวิชา สารสนเทศเพื่อการเรียนรู้ตลอด

- ชีวิต. กรุงเทพฯ: คณะศิลปศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์.
- ธัญญาลักษณ์ ใจเพียง. (2559). พฤติกรรมการแสวงหาและการใช้สารสนเทศของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. วารสารสารสนเทศ, 15(2), 58-71.
- นริรัตน์ วิจิตรแก้ว. (2542). การพัฒนานักศึกษาตามความคิดเห็นของอาจารย์และการประเมินตนเองของนักเรียน นักศึกษา นาฏศิลป์ชั้นกลางและชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลป์กรุงเทพ. (ปริญญา นิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- นฤมล รื่นไวย. (2552). ทักษะการรู้สารสนเทศรู้้อย่างเดียวยังไม่พอ ต้องนำมาสร้างให้เกิดความรู้ต่อยอดด้วย. Retrieved from http://library.rsu.ac.th/rsulj/images/rangsitlibj/rangsitlibj15_2chapter1.pdf
- นันทา วิฑูฒิตักดี. (2550). การรู้สารสนเทศ: ความสามารถที่จำเป็นเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต. วารสารห้องสมุด, 51(2), 17-26.
- น้ำทิพย์ วิภาวิน. (2550). ทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในประเทศไทย. วารสารห้องสมุด, 51(2), 81-92.
- นิธิ จันทรรณู. (2552). ตัวแปรคัดสรรที่สัมพันธ์กับการรู้สารสนเทศของนิสิตนักศึกษาคณะครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์ในประเทศไทย. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- นิรมล ชุ่ม. (2557). รายงานการวิจัย ทักษะการเรียนรู้สารสนเทศของนักศึกษابริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม.
- ปภาดา เจียวกั. (2547). การรู้สารสนเทศของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (ปริญญานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- ประคอง กรรณสูต. (2538). สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์ (2 ed.). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ. (2551). การพัฒนาการคิด (2 ed.). กรุงเทพฯ: เทคนิค พรินติ้ง.
- ประภาส พาวินันท์. (2553). การรู้สารสนเทศของนักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง. วารสารรามคำแหง, 27(2), 72-84.
- พัฒนาพร เทียมเมือง. (2554). การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษ์ภูวนารถ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจักรพงษ์ภูวนารถ.
- ภคพร อำมาตย์มณี ชุ่มอินทรจักร. (2559). พฤติกรรมการรู้สารสนเทศเพื่อการศึกษาของนักศึกษา

- ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์.
มหาวิทยาลัยขอนแก่น. (2548). เอกสารประกอบการสอนวิชา 412102 การรู้สารสนเทศ (2 ed.).
ขอนแก่น: ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์.
- รัตน์ อิน้อย. (2553). การรู้สารสนเทศของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์. อุดรดิตถ์:
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์.
- รุ่งฟ้า กิติญาณสันต์. (2552). การส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเองของนิสิต: การสะท้อนจาก
กระบวนการวิจัยปฏิบัติการ. วารสารการศึกษาและพัฒนาสังคม, 5(1-2), 145-166.
- ลาวัญย์ คำชาย. (2558). การเปรียบเทียบการใช้สารสนเทศเพื่อการค้นคว้าทางด้านสถาปัตยกรรม
และการออกแบบ : กรณีศึกษาคณะสถาปัตยกรรม 3 มหาวิทยาลัย. วารสารมหาวิทยาลัย
นครพนม, 5(1), 71-79.
- วรารุณ ผลานันท์. (2550). เอกสารประกอบการสอนวิชา 9012101 การรู้สารสนเทศ. อุบลราชธานี:
ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- ศูนย์รักษาศิลป์. (2561). ศูนย์รักษาศิลป์. Retrieved from <http://ulibm.bpi.ac.th/ULIB/>
- สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. (2550). คู่มือเกณฑ์คุณภาพมาตรฐานผู้สำเร็จการศึกษาด้านนาฏศิลป์ ดุริ
ยางคศิลป์ และช่างศิลป์ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒน
ศิลป์.
- สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. (2559). คู่มือนักศึกษาระดับปริญญาตรี ประจำปีการศึกษา 2559.
นครปฐม: สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์.
- สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. (2560a). แผนกลยุทธ์การพัฒนาศาสนาบัณฑิตพัฒนศิลป์ พ.ศ.2560-
2564. นครปฐม: สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์.
- สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. (2560b). โครงสร้างองค์กร. Retrieved from
<http://www.bpi.ac.th/bpi/manage.php?view=mn4&ln=th>
- สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. (2560c). คู่มือนักศึกษาระดับปริญญาตรี ประจำปีการศึกษา 2560.
นครปฐม: สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์.
- สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. (2561). สถิติการศึกษาศาสนาบัณฑิตพัฒนศิลป์ ประจำปีการศึกษา
2561. นครปฐม: สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์.
- สมาน ลอยฟ้า. (2544). การรู้สารสนเทศ: ทักษะที่จำเป็นสำหรับสังคมสารสนเทศ. วารสาร
มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มข., 19(1), 1-6.
- สายฝน บุญ, รุ่งฤดี อภิวัฒน์สร, พนมเทียน บุญส่งเสริมสุข, & สว่างเนตร, พ. (2550). การศึกษา

- ทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี. วารสารวิจัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี, 10(2), 10-17.
- สุจิน บุตรดีสุวรรณ. (2550). การรู้สารสนเทศสำหรับนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา. วารสาร ห้องสมุด, 51(2), 73-80.
- สุชาดา สุพรรณ, วราพร พูลเกษ, & วนุชชิตา สุภักควนิช. (2556). การรู้สารสนเทศของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน วิทยาเขตกาฬสินธุ์. กาฬสินธุ์: มหาวิทยาลัย เทคโนโลยีราชมงคลอีสาน วิทยาเขตกาฬสินธุ์.
- สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2546). ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (12 ed.). กรุงเทพฯ: เพ็ญฟ้า พรินติ้ง.
- สุพัต ทองฉวี. (2554). พฤติกรรมสารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ ใน สถาบันอุดมศึกษา. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเซีย, 1(2), 156-167.
- สุพิศ บายคายคม, & ชวัญภูมิล พิศาลพงศ์. (2552). การรู้สารสนเทศของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา. รังสิตสารสนเทศ, 15(1).
- สุพิศ ศิริรัตน์. (2554). การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัย ราชภัฏสงขลา (ปริญญาบัณฑิตศิลปศาสตรมหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, นนทบุรี.
- สุวรรณีย์ ห้วยหงษ์ทอง. (2562). การศึกษาพฤติกรรมการรู้สารสนเทศของผู้ใช้ภาพจิตรกรรมฝาผนัง. วารสารมหาจุฬาลงกรณ, 6(ฉบับพิเศษ), 222-237.
- สุวัฒน์ พระนิมิต. (2552). การรู้สารสนเทศของนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนคริน ทรวิโรฒ. (ปริญญาบัณฑิตศึกษามหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- อังคณา แวซอเหาะ, & สุชาติพิทย์ เกียรติวานิช. (2553). การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญา ตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล พระนคร.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เทอดศักดิ์ ไม่ทำทอง ปร.ด. (สารสนเทศศึกษา)
ตำแหน่ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ กลุ่มวิชาบรรณารักษศาสตร์
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา
2. อาจารย์ ดร.ดวงแก้ว เงินพูลทรัพย์ ปร.ด. (สารสนเทศศาสตร์)
ตำแหน่ง อาจารย์ ภาควิชานิเทศศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
3. อาจารย์ชยากร เรืองจำรูญ ศศ.ม. (การจัดการออกแบบภายใน)
ตำแหน่ง รองคณบดีฝ่ายบริหาร และหัวหน้าภาควิชาออกแบบตกแต่งภายใน
คณะศิลปวิจิตร สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ขวัญใจ คงถาวร ศศ.ม. (นาฏศิลป์ไทย)
ตำแหน่ง รองคณบดีฝ่ายวิชาการและการวิจัย
คณะศิลปนาฏดุริยางค์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
5. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ธีญาลักษณ์ ใจเที่ยง ศศ.ม. (บรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์)
ตำแหน่ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ภาควิชาการศึกษา
คณะศิลปศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบทดสอบ

ปริญญานิพนธ์เรื่อง “การประเมินทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์”

ผู้วิจัย นางสาวลัดดาวัลย์ อู่แสงทอง นิสิตระดับปริญญาโท

หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสารสนเทศศึกษา

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อประเมินการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
2. เพื่อเปรียบเทียบการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ จำแนกตามตัวแปรเพศ ระดับชั้นปี คณะวิชา ผลการเรียนรู้ และแหล่งสารสนเทศที่ใช้มากที่สุด

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การรู้สารสนเทศ หมายถึง ความรู้ความเข้าใจ ความสามารถ และทักษะในการระบุสารสนเทศที่ตนเองต้องการ สามารถเข้าถึงสารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล สามารถประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศได้อย่างมีวิจารณญาณ สามารถเชื่อมโยงสารสนเทศที่มีอยู่เดิมกับสารสนเทศที่ได้รับการคัดเลือกไว้ได้ สามารถใช้สารสนเทศแก้ไขปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ และถูกต้องตามหลักจริยธรรมและกฎหมายโดยยึดมาตรฐานสามมิติของการรู้สารสนเทศสำหรับอุดมศึกษา ของสมาคมห้องสมุดวิทยาลัยและวิจัย (Association of College and Research Libraries: ACRL) กำหนดไว้ ประกอบด้วย มาตรฐาน 5 ข้อ ดังนี้

มาตรฐานที่ 1 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสามารถกำหนดลักษณะและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้

มาตรฐานที่ 2 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

มาตรฐานที่ 3 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสามารถประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศได้อย่างมีวิจารณญาณ และสามารถบูรณาการสารสนเทศที่คัดเลือกไว้แล้ว สู่ระบบฐานความรู้เดิมและระบุค่านิยมของตนได้

มาตรฐานที่ 4 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศในฐานะบุคคลหรือกลุ่มบุคคลต่าง ๆ สามารถใช้สารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้

มาตรฐานที่ 5 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศมีความเข้าใจในประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่มีผลต่อการใช้และการเข้าถึงสารสนเทศได้ รวมทั้งการใช้สารสนเทศอย่างถูกต้องทั้งทางหลักจริยธรรมและกฎหมาย

2. การเรียนรู้แบบนำตนเอง (Self-directed learning) หมายถึง กระบวนการที่นักศึกษาคิดริเริ่มด้วยตนเองในการปฏิบัติเพื่อให้ได้รับความรู้และทักษะตามต้องการ โดยมีการตระหนักรู้ถึงความต้องการในการเรียนรู้ กำหนดจุดมุ่งหมาย เลือกวิธีการเรียน จนถึงการประเมินความก้าวหน้าในการเรียนรู้ของตนเอง

คำชี้แจงในการตอบแบบทดสอบ

แบบทดสอบนี้ แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบทดสอบ

ตอนที่ 2 การเรียนรู้แบบนำตนเอง

ตอนที่ 3 ทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบทดสอบ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคำตอบตามความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่านมากที่สุด

1. เพศ

☐ หญิง

☐ ชาย

2. ชั้นปี

☐ ชั้นปีที่ 1

☐ ชั้นปีที่ 2

☐ ชั้นปีที่ 3

☐ ชั้นปีที่ 4

3. คณะ

☐ คณะศิลปวิจิตร

☐ คณะศิลปนาฏดุริยางค์

☐ คณะศิลปศึกษา

4. ผลการเรียนในภาคเรียนสุดท้ายของนักศึกษา (เกรดเฉลี่ย)

5. แหล่งสารสนเทศใดที่ท่านใช้บริการค้นหาข้อมูลในการทำรายงานหรือศิลปนิพนธ์ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ☐ ห้องสมุดของสถาบันฯ/ห้องสมุดคณะ
- ☐ บุคคล/ผู้เชี่ยวชาญ/ปราชญ์ชาวบ้าน/นักวิชาการ/ผู้รอบรู้ในสาขาวิชาต่าง ๆ
- ☐ สถานที่/พิพิธภัณฑ์/หอศิลป์/วัด/โบราณสถาน/ชุมชนที่มีการจัดเก็บองค์ความรู้ต่าง ๆ
- ☐ อินเทอร์เน็ต/ฐานข้อมูลออนไลน์/เว็บไซต์ต่าง ๆ/สื่อสังคมออนไลน์
- ☐ อื่น ๆ โปรดระบุ.....

ตอนที่ 2 การเรียนรู้แบบนำตนเอง

คำชี้แจง โปรดพิจารณาคำถาม จำนวน 20 ข้อ ต่อไปนี้ ว่าท่านแสดงพฤติกรรมดังกล่าวเพียงใด โดยเลือกหน้าตัวเลือกที่กำหนด คือ “จริงที่สุด” “จริง” “ค่อนข้างจริง” “ค่อนข้างไม่จริง” “ไม่จริง” “ไม่จริงเลย”

เพียงตัวเลือกเดียว และขอความกรุณาตอบให้ครบทุกข้อ

6. ข้าพเจ้าค้นคว้าข้อมูลมาสนับสนุนในการเรียนของตนเอง
 - ☐ จริงที่สุด ☐ จริง ☐ ค่อนข้างจริง ☐ ค่อนข้างไม่จริง ☐ ไม่จริง ☐ ไม่จริงเลย
7. ข้าพเจ้าไม่ค่อยวางแผนการเรียนล่วงหน้า
 - ☐ จริงที่สุด ☐ จริง ☐ ค่อนข้างจริง ☐ ค่อนข้างไม่จริง ☐ ไม่จริง ☐ ไม่จริงเลย
8. ข้าพเจ้ารู้ว่าควรตั้งคำถามอย่างไร เพื่อให้ได้คำตอบของปัญหาที่ต้องการแก้ไข
 - ☐ จริงที่สุด ☐ จริง ☐ ค่อนข้างจริง ☐ ค่อนข้างไม่จริง ☐ ไม่จริง ☐ ไม่จริงเลย
9. ข้าพเจ้าไม่สามารถใช้ประสบการณ์เดิมในการแก้ไขปัญหาใหม่
 - ☐ จริงที่สุด ☐ จริง ☐ ค่อนข้างจริง ☐ ค่อนข้างไม่จริง ☐ ไม่จริง ☐ ไม่จริงเลย
10. ข้าพเจ้าทำงานไปเรื่อย ๆ โดยไม่สนใจว่าจะต้องทำงานให้เสร็จเมื่อใด
 - ☐ จริงที่สุด ☐ จริง ☐ ค่อนข้างจริง ☐ ค่อนข้างไม่จริง ☐ ไม่จริง ☐ ไม่จริงเลย
11. เมื่อพบปัญหาในการเรียน ข้าพเจ้าพยายามหาสาเหตุของปัญหาที่เกิดขึ้น
 - ☐ จริงที่สุด ☐ จริง ☐ ค่อนข้างจริง ☐ ค่อนข้างไม่จริง ☐ ไม่จริง ☐ ไม่จริงเลย
12. ข้าพเจ้าตรวจสอบผลงานของตนเองว่าเป็นไปตามแผนที่วางไว้
 - ☐ จริงที่สุด ☐ จริง ☐ ค่อนข้างจริง ☐ ค่อนข้างไม่จริง ☐ ไม่จริง ☐ ไม่จริงเลย
13. ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าข้อมูลที่ต้องการหาต้องมาจากแหล่งข้อมูลใด
 - ☐ จริงที่สุด ☐ จริง ☐ ค่อนข้างจริง ☐ ค่อนข้างไม่จริง ☐ ไม่จริง ☐ ไม่จริงเลย

14. ทำงานได้เท่าใดก็เท่านั้น ข้าพเจ้าไม่ตรวจสอบแก้ไขเพิ่มเติมเพื่อให้ผลงานดีขึ้น
☐ จริงที่สุด ☐ จริง ☐ ค่อนข้างจริง ☐ ค่อนข้างไม่จริง ☐ ไม่จริง ☐ ไม่จริงเลย
15. ข้าพเจ้าเป็นที่จะต้องเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ
☐ จริงที่สุด ☐ จริง ☐ ค่อนข้างจริง ☐ ค่อนข้างไม่จริง ☐ ไม่จริง ☐ ไม่จริงเลย
16. ข้าพเจ้ามีวิธีการปรับปรุงวิธีการเรียนของตนเอง
☐ จริงที่สุด ☐ จริง ☐ ค่อนข้างจริง ☐ ค่อนข้างไม่จริง ☐ ไม่จริง ☐ ไม่จริงเลย
17. ข้าพเจ้ามองปัญหาคือโอกาสในการเรียนรู้
☐ จริงที่สุด ☐ จริง ☐ ค่อนข้างจริง ☐ ค่อนข้างไม่จริง ☐ ไม่จริง ☐ ไม่จริงเลย
18. ข้าพเจ้าสนใจที่จะทำการประเมินผลการเรียนรู้ของตนเอง
☐ จริงที่สุด ☐ จริง ☐ ค่อนข้างจริง ☐ ค่อนข้างไม่จริง ☐ ไม่จริง ☐ ไม่จริงเลย
19. ข้าพเจ้าสำรวจข้อดีและข้อบกพร่องของตนเอง
☐ จริงที่สุด ☐ จริง ☐ ค่อนข้างจริง ☐ ค่อนข้างไม่จริง ☐ ไม่จริง ☐ ไม่จริงเลย
20. ข้าพเจ้าทำงานได้บรรลุผลตามเป้าหมายของกลุ่ม
☐ จริงที่สุด ☐ จริง ☐ ค่อนข้างจริง ☐ ค่อนข้างไม่จริง ☐ ไม่จริง ☐ ไม่จริงเลย
21. ข้าพเจ้าใช้ผลการประเมินการเรียนรู้มาพัฒนาตนเอง เช่น คะแนนสอบ
☐ จริงที่สุด ☐ จริง ☐ ค่อนข้างจริง ☐ ค่อนข้างไม่จริง ☐ ไม่จริง ☐ ไม่จริงเลย

ตอนที่ 3 ทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย X ทับอักษรหน้าข้อที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว

มาตรฐานที่ 1 ความสามารถกำหนดลักษณะและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้

22. ข้อใดเป็นขั้นตอนแรกของการทำรายงาน

- ก. กำหนดโครงเรื่อง (Outline)
- ข. กำหนดวัตถุประสงค์ (Objectives)
- ค. กำหนดหัวข้อ (Topic)
- ง. กำหนดสถานที่เก็บข้อมูล (Place)

23. ข้อใดเป็นขั้นตอนสุดท้ายของการทำรายงาน
- นำเสนอรายงานในชั้นเรียนให้ทันตามเวลาที่กำหนด
 - รับฟังข้อเสนอแนะและคำวิจารณ์จากอาจารย์และเพื่อน
 - ได้รับผลคะแนนรายงานจากการประเมินของอาจารย์
 - ทบทวนผลงานเพื่อปรับปรุงในการทำรายงานครั้งต่อไป
24. ชื่อเรื่องใดเหมาะสมสำหรับทำศิลปนิพนธ์
- นาฏจารีกสมัยล้านนา
 - การแสดงนาฏศิลป์ไทย
 - โน้ตขิมเพลงลาวจ้อย
 - ธุรกิจขายเครื่องแต่งกายละคอน
25. ข้อใด**ไม่ควร**ใช้เป็นคำสำคัญ (Keyword) ของศิลปนิพนธ์เรื่อง “ศิลปะการแสดงลิเกป่า”
- ลิเกภาคใต้
 - ลิเกทรงเครื่อง
 - การแสดงพื้นบ้าน
 - ศิลปะการแสดง
26. แหล่งสารสนเทศใดเหมาะสมที่สุดสำหรับการค้นคว้าเรื่อง “ศิลปะไทยสมัยกรุงศรีอยุธยา”
- หอสมุดแห่งชาติ
 - หอจดหมายเหตุแห่งชาติ
 - หอภาพยนตร์แห่งชาติ
 - หอสมุดเมืองกรุงเทพมหานคร
27. แหล่งสารสนเทศใด**เหมาะสมที่สุด**สำหรับเรียนรู้เรื่อง “หนังใหญ่วัดขนอน จังหวัดราชบุรี”
- พิพิธภัณฑ์หนังใหญ่วัดขนอน
 - ห้องสมุดประชาชน จังหวัดราชบุรี
 - เฟซบุ๊กวัดขนอนหนังใหญ่
 - เว็บไซต์การท่องเที่ยว จังหวัดราชบุรี

28. บุคคลใดไม่ใช่แหล่งสารสนเทศสำหรับการทำรายงานเรื่อง “กลองสะบัดชัย”

- ก. ดร.สิริชัยชาญ พักจำรูญ ศิลปินแห่งชาติ สาขาคดนตรีไทย
- ข. บุญศรี รัตนัง ศิลปินแห่งชาติ สาขาคดนตรีพื้นบ้านล้านนา
- ค. ธนิสร์ ศรีกลิ่นดี ศิลปินแห่งชาติ สาขาคดนตรีไทยสากล
- ง. นายสนั่น ธรรมธิ ผู้มีผลงานดีเด่นทางวัฒนธรรม จังหวัดเชียงใหม่ พ.ศ.๒๕๔๔

29. ศิลปินพจนธ์จัดว่าเป็นแหล่งสารสนเทศใด

- ก. แหล่งสารสนเทศปฐมภูมิ
- ข. แหล่งสารสนเทศทุติยภูมิ
- ค. แหล่งสารสนเทศตติยภูมิ
- ง. แหล่งสารสนเทศจตุตถภูมิ

มาตรฐานที่ 2 ความสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

30. เว็บไซต์ใดเหมาะสมสำหรับค้นหาข้อมูลทางวิชาการมากที่สุด

- ก. Google
- ข. Google Scholar
- ค. Youtube
- ง. Amazon.com

31. ฐานข้อมูลใดสำหรับสืบค้นงานวิจัย/วิทยานิพนธ์ฉบับเต็ม (Full text) ของมหาวิทยาลัยในประเทศไทย

- ก. ABI/INFORM
- ข. H.W. Wilson
- ค. ThaiLIS
- ง. ProQuest Dissertation & Theses Global

32.

อ	เลขเรียกหนังสือนี้เป็นหนังสือประเภทใด
020	ก. หนังสือทั่วไป
จ475ก	ข. หนังสืออ้างอิง
2560	ค. หนังสือหายาก
	ง. นวนิยาย

33. หากต้องการค้นเรื่อง “การจัดแสดงโขนพระราชทาน ชุดศึกอินทรีต ตอนพรหมาศ” ควรใช้คำค้นในข้อใด

- ก. โขนพระราชทาน AND พรหมาศ
- ข. โขนพระราชทาน AND รามเกียรติ์
- ค. โขน AND รามเกียรติ์ AND อินทรีต
- ง. โขน AND อินทรีต AND พรหมาศ

34. หากต้องการค้นข้อมูลเกี่ยวกับรามเกียรติ์ในอาเซียน ยกเว้นประเทศไทย ควรใช้คำค้นในข้อใด

- ก. รามเกียรติ์ NOT “ประเทศไทย”
- ข. รามเกียรติ์ AND อาเซียน NOT “ประเทศไทย”
- ค. รามเกียรติ์ AND อาเซียน OR “ประเทศไทย”
- ง. รามเกียรติ์ OR อาเซียน OR “ประเทศไทย”

35. วิธีการใดช่วยแก้ไขในกรณีผลลัพธ์การสืบค้นจากฐานข้อมูลออนไลน์มีจำนวนมากเกินไป

- ก. เปลี่ยนคำค้นใหม่ โดยใช้คำค้นที่มีความหมายเหมือนกัน
- ข. เปลี่ยนคำค้นใหม่ โดยใช้คำค้นที่มีความหมายแคบหรือเฉพาะเจาะจงกว่า
- ค. ตรวจสอบความถูกต้องตัวสะกดของคำค้นและตัดคำไม่เกี่ยวข้องออกไป
- ง. ตรวจสอบว่าใช้ฐานข้อมูลออนไลน์ตรงกับสาขาวิชาเรื่องที่สืบค้นหรือไม่

**มาตรฐานที่ 3 ความสามารถประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศได้อย่างมี
วิจารณญาณ และสามารถบูรณาการสารสนเทศที่คัดเลือกไว้แล้ว สู่ระบบฐานความรู้เดิม
และระบุนิยามของตนได้**

จงอ่านและวิเคราะห์ข้อความต่อไปนี้ แล้วตอบคำถามข้อ 36-37

“...ในสมัยรัชกาลที่ 1 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ วงปีพาทย์ที่บรรเลงประกอบการแสดงโขนกลางแปลงจะต้องมี 2 วงเป็นอย่างน้อย ปลูกเป็นร้านยกขึ้นเป็นที่ตั้งวงปีพาทย์อยู่ใกล้ทางฝ่ายยักษ์วงหนึ่ง ทางฝ่ายมนุษย์วงหนึ่ง การที่ต้องปลูกเป็นร้านยกขึ้นให้สูงกว่าพื้นดินนั้น เพื่อให้ผู้บรรเลงปีพาทย์ได้แลเห็นตัวโขนในระยะไกล และเนื่องจากบริเวณที่ใช้แสดงกว้างใหญ่มาก การใช้ปีพาทย์เพียงวงเดียว เสียงที่บรรเลง ก็คงจะได้ยินไม่ทั่วถึงกัน ทั้งบริเวณ...”

(ที่มา: ArtBangkok.com. (2555). โขนกลางแปลง. สืบค้นเมื่อ 28 พฤศจิกายน 2561, จาก <http://www.artbangkok.com/?p=6476>)

36. ประเด็นหลักของข้อความข้างต้นคืออะไร

- ก. วงปีพาทย์ที่ใช้ในการแสดงโขนกลางแปลงในสมัยรัตนโกสินทร์
- ข. วงปีพาทย์อยู่ต่ำกว่าการแสดงโขนเพื่อให้แลเห็นตัวโขนได้ชัดเจน
- ค. การแสดงโขนกลางแปลงนิยมแสดงบนร้านที่ปลูกยกขึ้นให้สูงกว่าพื้นดิน
- ง. การแสดงโขนกลางแปลงในสมัยรัชกาลที่ 1 ใช้วงปีพาทย์ บรรเลง 2 วง

37. ข้อใดเป็นสาเหตุที่ทำให้ต้องใช้วงปีพาทย์ 2 วง

- ก. มีผู้คนมาชมการแสดงโขนจำนวนมาก
- ข. การแสดงโขนนั้นมีฝ่ายยักษ์และฝ่ายมนุษย์
- ค. ธรรมเนียมปฏิบัติในการแสดงโขนกลางแปลง
- ง. ในอดีตไม่มีเครื่องขยายเสียงจึงต้องใช้วงปีพาทย์ 2 วง

38. ส่วนใดสำคัญที่สุดในการประเมินข้อมูลเอกสารการวิจัย

- ก. บทคัดย่อ
- ข. ผลการวิจัย
- ค. รายชื่อผู้วิจัย
- ง. วิธีการศึกษาวิจัย

39. เหตุผลใดทำให้เลือกเก็บบทความจากเว็บไซต์กระทรวงวัฒนธรรมในการเขียนศิลปนิพนธ์

- ก. มีความทันสมัยกว่าเว็บไซต์อื่น
- ข. มีผู้เข้าชมเว็บไซต์จำนวนมาก
- ค. มีลิงก์เชื่อมโยงไปยังแหล่งข้อมูลอื่น
- ง. เป็นเว็บไซต์ของหน่วยงานราชการ

มาตรฐานที่ 4 ความสามารถใช้สารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้

40. วิธีใดเหมาะสมที่สุดในการนำเสนอรายงานในระยะเวลาที่จำกัด

- ก. นำเสนอรายงานฉบับสมบูรณ์แบบพุดประกอบไฟล์เอกสาร MS Word
- ข. นำเสนอรายงานแบบย่อแบบพุดประกอบไฟล์สไลด์ MS PowerPoint
- ค. นำเสนอรายงานฉบับสมบูรณ์แบบพุดโดยผู้พุดมากกว่า 1 คน
- ง. นำเสนอรายงานแบบย่อแบบพุดเพียงอย่างเดียว

41. วิธีการใดเหมาะสมที่สุดในการนำเสนอรายงาน เรื่อง “สถิติและแนวโน้มการใช้ภาษาถิ่นไทย”

- ก. จัดแสดงบนเวที
- ข. จัดทำแผนภูมิหรือกราฟ
- ค. จัดเกมตอบปัญหาชิงรางวัล
- ง. จัดกิจกรรมได้วาทีโดยนักศึกษา

42. ข้อใดเป็นการเขียนโครงเรื่องรายงาน “ศิลปกรรมไทย” ที่เหมาะสมที่สุด

ก. ความหมายของคำว่าศิลปกรรม – ประวัติของศิลปกรรมไทย – ประเภทของศิลปกรรมไทย

ข. ความหมายของคำว่าศิลปกรรมไทย -- วิเคราะห์ศิลปกรรมไทย — สมบัติทางวัฒนธรรมไทย

ค. ศิลปกรรมคืออะไร - ใครเก่งสุดในศิลปกรรมไทย - ศิลปกรรมไทยมาจากไหน

ง. ศิลปกรรมไทยแต่ละภาค - ประเภทของศิลปกรรมไทย - การอนุรักษ์ผ้าไทย

43. ข้อใดลำดับส่วนประกอบของรายงานได้ถูกต้อง

ก. หน้าปก สารบัญ คำนำ เนื้อหา ภาคผนวก บรรณานุกรม

ข. หน้าปก สารบัญ คำนำ เนื้อหา บรรณานุกรม ภาคผนวก

ค. หน้าปก คำนำ สารบัญ เนื้อหา ภาคผนวก บรรณานุกรม

ง. หน้าปก คำนำ สารบัญ เนื้อหา บรรณานุกรม ภาคผนวก

มาตรฐานที่ 5 ความเข้าใจในประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมที่มีผลต่อการใช้ และการเข้าถึงสารสนเทศได้ รวมทั้งการใช้สารสนเทศอย่างถูกต้องทั้งทางหลักจริยธรรม และกฎหมาย

44. ข้อใดไม่เป็นการลอกเลียนวรรณกรรมผลงานของผู้อื่น

ก. กล่าวขอบคุณเจ้าของผลงานในคำนำ

ข. กล่าวขอบคุณเจ้าของผลงานในประกาศคุณูปการ

ค. เขียนอ้างอิงแทรกในเนื้อหาและบรรณานุกรม

ง. เขียนชื่อเจ้าของผลงานเป็นผู้แต่งร่วม

45. ข้อใดถูกต้องในการเขียนบรรณานุกรมหนังสือตามรูปแบบของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

ก. ศ. ดร.สันติ เล็กสุขุม. (2561). **ศิลปะภาคเหนือ: หริภุญชัย-ล้านนา**. กรุงเทพฯ: เมืองโบราณ.

ข. สันติ เล็กสุขุม. (2561). **ศิลปะภาคเหนือ: หริภุญชัย-ล้านนา**. กรุงเทพฯ: เมืองโบราณ.

ค. ศ. ดร.สันติ เล็กสุขุม. **ศิลปะภาคเหนือ: หริภุญชัย-ล้านนา**. กรุงเทพฯ: เมืองโบราณ, 2561.

ง. สันติ เล็กสุขุม. **ศิลปะภาคเหนือ: หริภุญชัย-ล้านนา**. กรุงเทพฯ: เมืองโบราณ, 2561.

46. ผลงานในข้อใดที่ไม่จัดว่ามีลิขสิทธิ์ สามารถนำมาใช้ได้โดยไม่ต้องขออนุญาตเจ้าของผลงาน

ก. กฎหมายและรัฐธรรมนูญ

ข. เอกสารคำสอนในรายวิชา

ค. เพลงที่ส่งต่อในเฟซบุ๊ก

ง. บทวิเคราะห์ข่าวในหนังสือพิมพ์

47. ข้อมูลใดที่เหมาะสมในการโพสต์หรือส่งต่อบนสื่อสังคมออนไลน์

ก. ภาพอุบัติเหตุบนท้องถนนที่สยดสยองเพื่อให้ผู้คนไม่ประมาท

ข. สูตรยาโบราณรักษาโรคมะเร็งที่ไม่ระบุแหล่งที่มา

ค. ข้อมูลส่วนตัวเพื่อแสดงตัวตนและสร้างความน่าเชื่อถือ

ง. ข้อความแสดงความยินดีแก่เพื่อนในวันรับปริญญา

คำเฉลยตอนที่ 3

ข้อ	คำเฉลย	ข้อ	คำเฉลย
22	ค.	35	ข.
23	ง.	36	ก.
24	ก.	37	ง.
25	ข.	38	ง.
26	ก.	39	ง.
27	ก.	40	ข.
28	ค.	41	ข.
29	ก.	42	ก.
30	ข.	43	ง.
31	ค.	44	ค.
32	ข.	45	ง.
33	ก.	46	ก.
34	ข.	47	ง.

ภาคผนวก ค ค่าดัชนีความสอดคล้อง ค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกของ
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ค่าดัชนีความสอดคล้องเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบการรู้สารสนเทศ

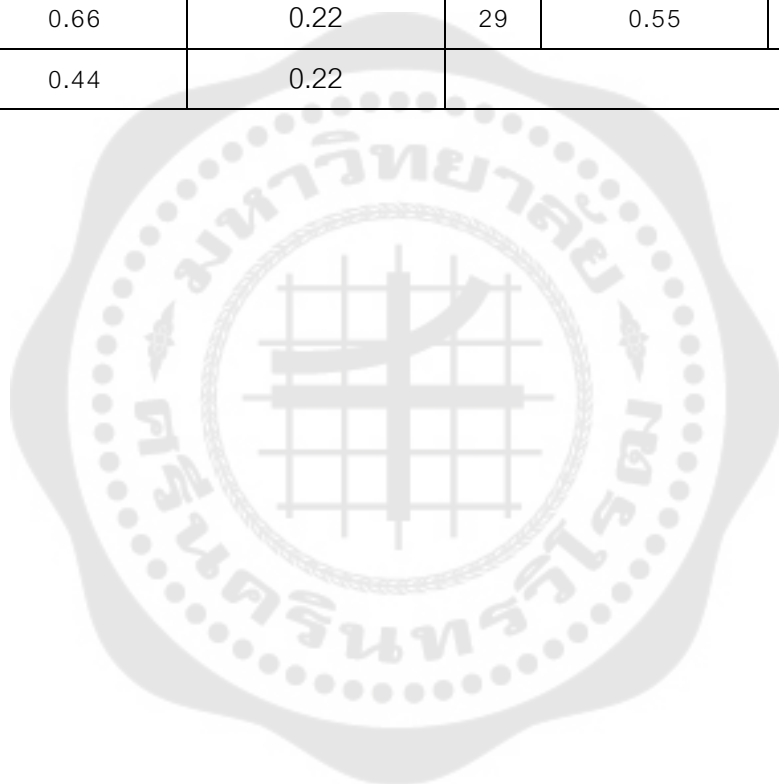
ข้อที่	ผลการประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ คนที่					คะแนนรวม	ค่าดัชนีความ สอดคล้อง	การพิจารณา
	ผู้เชี่ยวชาญ 1	ผู้เชี่ยวชาญ 2	ผู้เชี่ยวชาญ 3	ผู้เชี่ยวชาญ 4	ผู้เชี่ยวชาญ 5			
1	+1	0	+1	0	+1	3	0.6	เลือกไว้
2	+1	0	+1	+1	0	3	0.6	เลือกไว้
3	+1	0	+1	+1	0	3	0.6	เลือกไว้
4	+1	+1	+1	+1	-1	3	0.6	เลือกไว้
5	+1	+1	+1	-1	+1	3	0.6	เลือกไว้
6	+1	+1	+1	0	0	3	0.6	เลือกไว้
7	+1	0	+1	0	+1	3	0.6	เลือกไว้
8	+1	+1	+1	-1	+1	3	0.6	เลือกไว้
9	+1	+1	+1	0	+1	4	0.8	เลือกไว้
10	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	เลือกไว้
11	0	+1	+1	0	-1	1	0.3	ตัดทิ้ง
12	+1	+1	+1	0	+1	4	0.8	เลือกไว้
13	+1	+1	+1	0	0	3	0.6	เลือกไว้
14	+1	+1	+1	0	0	3	0.6	เลือกไว้
15	+1	+1	+1	0	0	3	0.6	ตัดทิ้ง
16	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	เลือกไว้
17	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	เลือกไว้
18	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	เลือกไว้
19	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	เลือกไว้
20	+1	+1	+1	-1	+1	3	0.6	เลือกไว้
21	+1	0	+1	+1	+1	4	0.8	เลือกไว้
22	0	0	+1	+1	+1	3	0.6	ตัดทิ้ง

ข้อที่	ผลการประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ คนที่					คะแนนรวม	ค่าดัชนีความสอดคล้อง	การพิจารณา
	ผู้เชี่ยวชาญ 1	ผู้เชี่ยวชาญ 2	ผู้เชี่ยวชาญ 3	ผู้เชี่ยวชาญ 4	ผู้เชี่ยวชาญ 5			
23	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	เลือกไว้
24	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	เลือกไว้
25	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	เลือกไว้
26	+1	0	0	-1	-1	0	0	ตัดทิ้ง
27	0	+1	+1	+1	+1	4	0.8	เลือกไว้
28	0	+1	+1	+1	+1	4	0.8	เลือกไว้
29	0	+1	+1	+1	+1	4	0.8	ตัดทิ้ง
30	0	+1	+1	+1	+1	4	0.8	เลือกไว้
31	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ตัดทิ้ง
32	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	เลือกไว้
33	+1	+1	+1	-1	0	2	0.4	ตัดทิ้ง
34	+1	+1	0	0	+1	3	0.6	เลือกไว้
35	+1	+1	+1	+1	0	4	0.8	ตัดทิ้ง
36	+1	+1	+1	-1	+1	3	0.6	เลือกไว้
37	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	เลือกไว้

ค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบทดสอบการรู้สารสนเทศ

ข้อที่	ค่าความยากง่าย	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อที่	ค่าความยากง่าย	ค่าอำนาจจำแนก
1	0.66	0.56	16	0.50	0.44
2	0.66	0.22	17	0.69	0.17
3	0.55	0.33	18	0.55	0.44
4	0.72	0.22	19	0.33	0.11
5	0.69	0.28	20	0.50	0.33
6	0.72	0.33	21	0.36	0.39
7	0.63	0.28	22	0.38	0.33

ข้อที่	ค่าความยากง่าย	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อที่	ค่าความยากง่าย	ค่าอำนาจจำแนก
8	0.52	0.28	23	0.44	0.56
9	0.50	0.33	24	0.36	0.39
10	0.58	0.50	25	0.61	0.11
11	0.58	0.39	26	0.58	0.39
12	0.63	0.28	27	0.36	0.50
13	0.69	0.28	28	0.72	0.33
14	0.66	0.22	29	0.55	0.44
15	0.44	0.22			

ภาคผนวก ง จดหมายเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

ที่ ศธ 6918/ ๒31

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

๖ กุมภาพันธ์ 2562

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เทอดศักดิ์ ไม้เท้าทอง

เนื่องด้วย นางสาวลัดดาวัลย์ อู่แสงทอง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาสารสนเทศศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การประเมินทักษะการรู้สารสนเทศของ นักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.แววดา เตชะทวิวรรณ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศศิพมล ประพินพงศกร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบทดสอบ ทั้งนี้ นิสิตได้ติดต่อ ประสานงานเบื้องต้นกับท่านแล้ว และจะประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวลัดดาวัลย์ อู่แสงทอง และ ขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล)

รองคณบดีฝ่ายบริหารและวางแผน รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 064 045 6759

ที่ ศธ 6918/ 331

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

๒ กุมภาพันธ์ 2562

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาวลัดดาวัลย์ อยู่แสงทอง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาสารสนเทศศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การประเมินทักษะการรู้สารสนเทศของ นักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.แววตา เตชะทวิวรรณ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศศิพมิล ประพินพงศกร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์ ดร.ดวงแก้ว เงินพูลทรัพย์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ ทั้งนี้ นิสิตได้ติดต่อประสานงานเบื้องต้นกับบุคลากรของท่านแล้ว และจะประสานงานใน รายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวลัดดาวัลย์ อยู่แสงทอง และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล)

รองคณบดีฝ่ายบริหารและวางแผน รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 064 045 6759

ที่ ศธ 6918/ ๒๖1

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

๒ กุมภาพันธ์ 2562

เรื่อง ขออนุญาตระงับบุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะศิลปปริวรรต สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

เนื่องด้วย นางสาวลัดดาวัลย์ อุ่แสงทอง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาสารสนเทศศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การประเมินทักษะการรู้สารสนเทศของ นักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.แววตา เตชะทวิวรรณ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศศิพิมล ประพินพงศกร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์ชยกร เรืองจำรูญ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ ทั้งนี้ นิสิตได้ติดต่อประสานงานเบื้องต้นกับบุคลากรของท่านแล้ว และจะประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขออนุญาตระงับบุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวลัดดาวัลย์ อุ่แสงทอง และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล)

รองคณบดีฝ่ายบริหารและวางแผน รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 064 045 6759

ที่ ศธ 6918/ ๒๖

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

๖ กุมภาพันธ์ 2562

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ
เรียน คณะบดีคณะศิลปนาฏดุริยางค์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

เนื่องด้วย นางสาวลัดดาวัลย์ อุ่แสงทอง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาสารสนเทศศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การประเมินทักษะการรู้สารสนเทศของ นักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.แววดา เตชาทวีวรรณ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศศิพิมล ประพินพงศกร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ขวัญใจ คงถาวร เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจ แบบทดสอบ ทั้งนี้ นิสิตได้ติดต่อประสานงานเบื้องต้นกับบุคลากรของท่านแล้ว และจะประสานงานใน รายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวลัดดาวัลย์ อุ่แสงทอง และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล)
รองคณบดีฝ่ายบริหารและวางแผน รักษาการแทน
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 064 045 6759

ที่ ศธ 6918/ ๒๖1

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

๖ กุมภาพันธ์ 2562

เรื่อง ขออนุญาตระงับบุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะศิลปศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

เนื่องด้วย นางสาวลัดดาวัลย์ อยู่แสงทอง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาสารสนเทศศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การประเมินทักษะการรู้สารสนเทศของ นักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.แววตา เตชะทวีวรรณ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศศิพิมล ประพินพงศกร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ธัญญาลักษณ์ ใจเที่ยง เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ แบบทดสอบ ทั้งนี้ นิสิตได้ติดต่อประสานงานเบื้องต้นกับบุคลากรของท่านแล้ว และจะประสานงานใน รายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขออนุญาตระงับบุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวลัดดาวัลย์ อยู่แสงทอง และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิทธิพงศ์ วัฒนนานนท์สกุล)

รองคณบดีฝ่ายบริหารและวางแผน รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 064 045 6759

ภาคผนวก จ หนังสือยืนยันการยกเว้นการรับรองคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับ
พิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

MF-04-version-2.0

วันที่ 18 ต.ค. 61

หนังสือยืนยันการยกเว้นการรับรอง
คณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

(เอกสารนี้เพื่อแสดงว่าคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ ได้พิจารณาโครงการวิจัยนี้)

ชื่อโครงการวิจัย : การประเมินทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
ชื่อหัวหน้าโครงการวิจัย : นางสาวลัดดาวัลย์ อยู่แสงทอง
หน่วยงานต้นสังกัด : คณะมนุษยศาสตร์
รหัสโครงการวิจัย : SWUEC-G-047/2562X

โครงการวิจัยนี้เป็นโครงการวิจัยที่เข้าข่ายยกเว้น (Research with Exemption from SWUEC)

วันที่ยืนยัน : 1 เมษายน 2562

ยืนยันโดย : คณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ดำเนินการ
รับรองโครงการวิจัยตามแนวทางหลักจริยธรรมการวิจัยในคนที่เป็นสากล ได้แก่ Declaration of Helsinki, the
Belmont Report, CIOMS Guidelines และ the International Conference on Harmonization in Good Clinical
Practice (ICH-GCP)

ออกให้ ณ วันที่ 4 มิถุนายน 2562

(ลงชื่อ).....
(นายปิยชาติ บุญเพ็ญ)
กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการจริยธรรม
สำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์

(ลงชื่อ).....
(แพทย์หญิงสุวิพร ภัทรสุวรรณ)
ประธานคณะกรรมการจริยธรรม
สำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์

หมายเลขรับรอง : SWUEC/X/G-047/2562

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	นางสาวลัดดาวัลย์ อยู่แสงทอง
วัน เดือน ปี เกิด	25 พฤศจิกายน 2527
สถานที่เกิด	จังหวัดสุพรรณบุรี
วุฒิการศึกษา	พ.ศ.2546 ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) บรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา พ.ศ.2558 ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ศศ.ม.) สารสนเทศศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ที่อยู่ปัจจุบัน	236/1 หมู่ 2 ตำบลสาละ อำเภอบางปลาม้า จังหวัดสุพรรณบุรี 72150

